

Nalin Algabram

1. Představuji nás

Jmenuju se Kristýna a je mi osm let. Říkají mi Týna. Chodím do třetí třídy v našem Městě. Nejdřív jsem byla sama a pak se mi narodil brácha. Ze začátku byl úplně maličké miminko. Měl modré čelíčko, žlutý nos a připadal mi jako z jiného světa. Třeba jako jsou ti malí človíčkové z mamínčiny nejmilejší knížky o mimozemšťanech. Teď jsou mu dva a půl a vypadá úplně stejně jako ostatní prckové v jeho věku. Je to můj nejlepší kamarád.

I když neumí moc dobře mluvit a často se vzteká. Prý má období vzdoru, tvrdí maminka.

Pak mám ještě jiné kamarády. Chodí se mnou do třídy. Jsou to Adámek, Pét'a, Natálka a někdy Aneta.

Jo, a můj bratříček je Kryštof, to jsem zapoměla napsat, ale já mu stejně nejraději říkám Tůfek.

My všichni bydlíme v jedné ulici a říkáme si parta. V naší partě se užije spousty legrace, ovšem jenom tehdy, když se Aneta nehádá a Natálka nevytahuje. To jí pak řeknu: "Natálie, asi s tebou nebudu kamarádit."

A ona se rozbrečí a řekne: "Nejsem žádná Natálie."

Což mi přijde trochu trapásek, když se tak přece jmenuje, no ne?

Tak teď jsem nás všechny představila. Snad jsem na nikoho nezapoměla.

Jo, aha. Ještě mamka s tatškou.

Mamka strašně moc uklízí. Pořád něco leští, pere nebo luxuje. Mám ráda, když je uklizeno, ale mamka to dost přehání, říká tatka. A klidně se posadí do křesla, které mamka předtím narovnala. My totiž máme takovou sedačku a křesla, co když se na nich sedí, tak vypadají jako zmuchlaně a mamce se to nelíbí a pořád je narovnává, což je děsná legrace, protože sotva mamka jedno křeslo narovná, tak jí tam někdo hupsne. To byste pak měli vidět, jak se tváří. Ale sama uznává, že si přece můžeme na tu sedačku sedat, vždyť už z toho názvu je to jasné. Jinak by to přece byla nesedačka, ne?

Jinak má ještě plno dobrých vlastností.

Tatka. No, tak ten pořád jen pracuje s notebookem. Anebo si s náma hraje. Nikdy neluxuje nebo něco podobného. Mám ho moc ráda, protože je s ním strašná legrace.

Třeba chce, abychom mu říkali: "tatínečku milovaný, nejmilovanější," ale on to nemyslí vážně, to je jen taková hra.

Jé, teď to vypadá, že maminku nemám ráda. To jsem nechtěla. Aby to tak vypadalo. Ale to je přece jasné.

Maminky jsou od toho, abychom je měli rádi a aby ony měly rady nás.

Alespoň by to tak mělo být.

Bylo po Vánocích.

Já před kamarády nevěřím na Ježíška, jsem už velká, ale tajně v něho možná věřím. Myslím, že opravdu je a že když budu moc a moc hodná, tak mi něco doopravdy přinese.

I všem ostatním hodným dětem. Maminka prý tomu taky věří, protože se každý rok pod stromečkem objeví tajemné dárky, o kterých nikdo neví. Teda, myslím, jakože je nepřinesla ani mamka ani tatínek ani žádná z babiček a dědečků. Jsou prostě od Ježíška a já mu držím palce, že je, i když si o něm dospělí lidé myslí, že neje. Teda není. Já už jsem prostě trochu popletená z Tůfka, protože on místo "není" říká "neje".

Myslím, že je to docela logické, ne?

Ale říkejte to dospělákům.

Já Vánoce miluju, ale po Vánocích to teda nemiluju vůbec. Snažím se nemyslet na to, jak je tomu stromečku smutno, když ho vyhodíme na zahradu a tatínek ho rozštípe. Snažím se nemyslet na to, jak ho to musí bolet.

Rodiče mi sice vysvětlili, že pak z něho vyrostou nové stromky, ale to oni mě jen tak utěšují.

Aneta k nám přišla hned druhý den a řekla: "Dostalas taky Chou Chou?"

"No, jestli myslíš tuhle?" odpověděla jsem a panenku jí ukázala. Aneta hned zkoušela, jestli funguje správně, protože ona se v pannách vyzná. Má takových doma alespoň pět a každá umí něco jiného.

Já jinak na panny až tak moc nejsem, ale jsem přece holka, a tak si s nima hraju. Ale mnohem raději si hraju s Adámkem na indiány nebo na dobu kamennou.

Na lidi z pravěku, abyste tomu rozuměli.

"Hm, máš jí nějak pokaženou," řekla Aneta, když panenkou naposledy zacloumala.

"Ale nemám. Chceš mě jenom rozbrečet," řekla jsem a vzala si Chou Chou zpátky. Aneta pohrdavě pokrčila rameny a rozběhla se za maminkou. A hned žalovala, že jí nevěřím, že ta panenka není v pořádku.

Mamka přišla a tvářila se ztrápeně. Právě připravovala na tácek vánoční cukroví a chtěla Anetě nabídnout. Když se obě naklonily nad panenkou, nenápadně jsem si nacpala do pusy plno lvích tlam, protože ty mi nejvíc chutnají a jako naschvál jich maminka napeče vždycky nejmiň.

“Asi máš pravdu, Anetko,” připustila nakonec maminka, když prozkoumala celý návod.

“To sis nemohla přečíst, Týno?” obrátila se na mě.

Zatvářila jsem se ublíženě: “Neměla jsem čas.”

Mamka se pousmála, ale pak vzdychla.

“Budeme ji muset vyměnit.”

Večer už to celá naše ulice věděla, protože Aneta je ta největší drbna.

Přišel za mnou Pěťa a přinesl mi autíčko. On je vážně moc hodný.

Jakmile odešel Pěťa, zazvonil na mě Adámek, abych se přišla podívat na jeho novou autodráhu, když mám rozbitou pannu. Tak jsem šla a vzala s sebou Tůfka.

On je s Adámkem kamarád, protože Adámek rád mlsá a Tůfek od něj vždycky dostane nějakou dobrotu.

“Tak jen pojdte,” zvala mě Adámkova maminka dál a já vešla nesměle dovnitř, protože se snažím chovat slušně u cizích lidí. Tůfek vběhl do pokoje v botách.

“To nesmíš,” pokárala jsem ho, ale on si mě nevšímal. Adámkova maminka mě pohladila a řekla, že je bratříček ještě maličký a že mu botičky sundá sama.

Ani neprotestoval, protože se tak moc těšil, že od Adámka dostane nějakou dobrotu.

Adámek má krásný pokojíček. Je v něm nepořádek, ale jeho mamince to prý vůbec nevadí. Má velikánskou skříňku plnou bezvadných věcí. On sbírá všechno. Má tam stará ořezávátka ve tvaru autíček, zaschlá lepidla, modely letadýlek, spoustu rozbitých hraček na baterky, milión šroubků, koleček, dřívěk, maticek, kostek, kuliček a jednou jsem tam dokonce objevila úplně vyschlého motýla.

Ale toho mi bylo líto, že umřel.

“Tak kde jste?” zakřičel Adámek a já zapomněla na to, že se musím chovat vzorně a vletěla jsem jako střela do Adámkova pokoje.

“To zíráš, co?” řekl Adámek Tůfkovi. Jenomže Tůfek sice zíral, ale na něco úplně jiného, než měl Adámek na mysli.

Na něco, co měl Adámek na stole. A byla to krabice plná čokoládových bonbónů.

“Vem si. Klíďo,” řekl milostivě Adámek a dál se věnoval své autodráze.

Tůfek se přesunul ke stolku s bonbónama a začal si je cpát do pusy.

“Ta je fakt super,” ocenila jsem, “můžu to taky zkusit?”

Adámek přikývl a půjčil mi jeden ovladač.

“Já mám žlutý a ty červený,” rozhodl. Pustili jsme se do závodů.

Ani jednou jsem nevyhrála, takže jsem začala být trochu mrzutá.

“Vítěz dostane čokoládovej bonbón,” honem řekl Adam a obrátil se k Tůfkovi.

“Kryštofe! Tys to všechno sežral?” Rozkřikl se na mého zapatlaného brášku.

Hned ze mě spadla špatná nálada.

Začala jsem se hihňat.

Pak jsem vzala Tůfka, který trochu pobrekával, za ruku. Šla jsem ke dveřím a otevřela je.

“A neříká se sežrat,” řekla jsem ještě.

Adámek tam stál uprostřed svého nádherně zaneřádaného pokoje a měl moc hloupý obličej.

“Neboj, on ti tam jeden nechal,” ukázala jsem mu Tůfkovu dlaničku.

Ležel tam takový ocucaný špalíček a vypadal nechutně.

Vyprskla jsem a Adámek se zatvářil ještě hloupěji.

“Na shledanou,” řekla jsem na odchodu Adámkově mamince, která něco pekla v kuchyni. Nádherně to tam vonělo.

Tůfek teď už vyloženě brečel a rozmazával si čokoládovými rukama slzy po obličejí.

“Copak se mu stalo?” starala se Adámkova maminka. “Neprovedl mu Adam něco?”

Zavrtěla jsem nepřesvědčivě hlavou.

Ještě jsme zaslechli, jak Adámkovi říká, že má být na toho maličkého trošku hodnější, vždyť je to takový brouček.

Vrátili jsme se domů a Tůfek šel brzy spát. Kdyby jen maminka věděla, že se tam tak ládoval a že snědl velikou horu čokolády, asi by se děsně zlobila. Přemýšlela jsem.

Ale pak se se mnou začalo dít něco zvláštního. Zdál se mi sen a přitom jsem byla vzhůru. V tom snu nesnu se na mě smála nějaká zvláštní holka. Nebyla to ani Natálka, ani Aneta, ani žádná jiná holka, která k nám chodí do školy.

Něco mi říkala, ale nerozuměla jsem jí. Nemohla jsem kvůli tomu večer usnout, tak jsem vytáhla ze zásuvky sešit a rozhodla se, že si začnu psát deník. Jiné holky si také píšou deníky. Myslela jsem, že mi to pomůže nevnímat tu cizí prapodivnou návštěvu. Ale nepomohlo.

Tak jsem zapsala poslední větu, zastrčila sešit zpátky do psacího stolu a rozhodla se, že se k deníku vrátím později. Budu si všechno poctivě zapisovat. Slíbila jsem sama sobě. Anebo té neznámé holce?

Cítila jsem se jako by mi někdo něco našeptával. Radil. Ptal. Nějak se ... dostal do mé hlavy.

Pak to přešlo. Ale spát se mi už vůbec nechťelo. Byla jsem strašně čilá a potřebovala jsem se nějak zabavit.

Rozhlédla jsem se po pokojíčku a spatřila tu svou novou rozbitou panenku. Opravím ji, napadlo mne.

Jsem přece šikovná po tatínkovi.

Vkradla jsem se do jeho pracovny a našla tam malé pouzdro s různými šroubováky a kleštičkami. Otevřela jsem panenku a vytáhla baterie.

Pak jsem začala páčit takovým kolečkem. Chtěla jsem prozkoumat, k čemu slouží.

Ale v panence něco ruplo a já jsem držela v ruce její pravou nohu. Místo ní se tam objevila ošklivá díra a v ní nějaké drátky. Vůbec se mi to nelíbilo.

“Týno, ty ještě svítíš?” ozvala se za dveřmi maminka, která šla asi pro něco do kuchyně a nakoukla do našeho pokojíčku. Když mě uviděla s Chou Chou v klíně, zatvářila se přísně.

“Co to tady vyvádíš?”

Hned přiběhl tatka a ptal se, co se děje. Maminka mu ukázala pannu a já dostala pohlavek. Od mamky.

“Děti se nemají bít,” řekla jsem drze, “to si přečti v každé knize o výchově dětí.”

Tatka šel raději zpátky do obýváku na televizi, protože prý na to nemá nervy.

A tak bylo po Vánocích, já jsem plakala, maminka taky plakala, Chou Chou byla rozbitá, tatka ztratil nervy a jenom Tůfek spokojeně oddechoval ve své postýlce.

Určitě se mu zdálo o zahradě, která je plná mléčné čokolády, protože se ze spaní usmíval.

S tou panenkou to nakonec ale dobře dopadlo. Mamka, která všechno ráda vyhazuje, naštěstí nevyhodila tu krabici, ve které ji koupila. Takže jsme ji šly spolu reklamovat. Tatínek se nejdřív zlobil, že jsem se snažila hrát si na doktora, ale pak vzal svoje náradíčko a dal ji dohromady. On je totiž děsně šikovný, ten můj tatíneček, a tak ta paní u pultu, kam jsme krabici přinesly, vůbec nepoznala, že jsem ji tak pošramotila, jen se na nás usmála a omlouvala se a hned přinesla jinou krabici a v ní se na mě smála stejná Chou Chou, která už byla úplně v pořádku, jak mi pak Aneta potvrdila. A zase jsme byly kamarádky. I když asi zase jenom na chvíli, protože s Anetou jsou často potíže. Je totiž jedináček. Má rodiče, co jsou pořád pryč a vydělávají řádu peněz. Stará se o ni nějaká paní. Směju se jí, že má chůvu a ona se pak mračí. Aneta má sice ještě babičku, ale ta je moc nóbl, nosí paruky a maluje si pusku na červeno. Tvrdí, že starat se o takového díblíka by jí přineslo smrt. No, já si myslím, že Aneta je někdy opravdu nesnesitelná, ale to jen proto, že se většinou strašně nudí. I s těma svýma Barbínama.

Ještě jsem vám nevyprávěla, jak jsme brzy po Vánocích jeli do aqaparku.

To jsme se ráno probudili a bylo tak ošklivé počasí, že se celá rodina tvářila zamračeně a nikdo se nesmál. Ani Tůfek ne. A tatka se nasnídal, protáhnul se, zívnul a řekl: “Jede se na výlet.”

“Hulá!” zakřičel Tůfek, protože neumí “r”.

V tomhle počasí?” zamračila se mamka a ležila si tu svou kuchyň, kterou jsme jí zaneřádili od zapečených toustů se sýrem a kečupem.

“Přestaň s tím,” poradil jí tatínek. “Sbal tašku, vem plavky, ručníky a jede se.”

“Plavat? Ted’ v lednu?” divila se mamka a spokojeně si prohlédla kuchyň.

Dokonale se leskla, takže se nakonec usmála: “Nemyslíš tím aquapark, že ne?”

“Přesně ten myslím,” triumfoval tatka. A mamka šla tedy balit.

A my s Tůfkem si zatancovali Kolo kolo mlýnský.

Jen tak. Pro radost.

A vzali jsme s sebou Natálku, která se brouzdala v blátě kolem našeho a jejich domku, protože měla nové sněhule a potřebovala je vyzkoušet. I když nesněžilo. Jenom padaly obrovské ošklivé kapky zlomyslného deště. Natálčin dům a náš dům spolu sousedí. Naše mamky se kamarádí. Tatkové by se taky kamarádili, to vím určitě, ale Natálka žádného nemá. Jenom dědečka, který pěstuje holuby a babičku, která má ráda rum. Víím to, protože jednou náš tatínek povídal, že paní Namazaná má příhodné jméno, protože si ráda přihne. A já se zeptala, s čím si ráda přihne a tatínek řekl, že pije občas rum a že to myslel v legraci. A že nemám poslouchat dospělé, když si povídají. Jenže jak to mám asi udělat? Když to slyším? To si mám jako zacpat uši nebo co? Stejně to většinou bývá dost nudné.

Takže Natálka jela s námi.

“Máš plavky vcelku? Do bazénu se dvojdílné nehodí.” řekla jsem, když jsme zaparkovali v Liberci před aqaparkem. Tatka musel vyměnit rozbitou pneumatiku a měl úplně začernělé ruce. Maminka z toho nebyla moc na větvi. Pořád se ošívala a měla tatkovu za zlé, že ta pneumatika rupla. Ale copak za to tatínek mohl?

“No, jasně, ” odsekla Natálka a začala se přehrabovat ve své modré cestovní tašce, kam její maminka zabalila úplný ranec jídla, aby snad neumřela hladu. Jenomže ty plavky tam nebyly.

Natálka se rozbrečela. Uslyšeli to rodiče, kteří nakoukli do auta celí špinaví od té pneumatiky.

“Proč pláčeš, Natálko?” zeptala se maminka a utřela si ruce do navlhčených kapesníků, které s sebou vždycky vozíme, poněvadž jsme vždycky celí upatlaní od svačin, které s sebou taky vždycky vozíme.

A já k nim strašně ráda čichám, protože nádherně voní.

“Nemůžu najít plavky. Asi jsem je nechala u nás na schodech,” řekla Natálka mezi vzlyky.

Do toho se ještě probudil Tůfek. A začal taky natahovat. Mamka si unaveně přejela rukou přes obličej.

Ještě, že si předtím utřela ty ruce, protože teď by vypadala jako kominík.

“Co?!” zařval tatka a zatvářil se tak hrozně, že se Natálka celá přikrčila. Ochranitelsky jsem si stoupla před ni ve snaze ji bránit, ale tatka mne odstrčil a začal křičet, že takhle si tedy ten výlet nepředstavoval.

A byla to hrozná situace a pak šel kolem takový pán a vypadal děsně sympaticky a ptal se tatínka, proč tak řve, že se ho jeho děti bojí. A měl jich pět a všechny si vyděšeně prohlížely našeho tatínka, protože si myslely, že je strašně zlý. Přišlo mi to nespravedlivé. Tatínek je jinak moc hodný a má právo se rozzlobit, protože má moc starostí a musí vydělávat peníze a maminka žádné peníze nevydělává, jen se stará o domácnost a o Tůfka a o nás a o tatínka, takže skoro žádné starosti nemá. Říká tatínek. A má pravdu.

“Pane, neplette se do toho,” řekl zlostně tatínek tomu pánovi.

“Ale já bych vám třeba i pomohl, kdybyste se trošku uklidnil,” řekl pán a začal se přehrabovat v takové velké tašce. Pak z ní vytáhl ještě mokré dívčí plavky a Natálka nadšeně vypískla.

“Slyšel jsem, že to vaše děvčátko by nerado do bazénu bez plavek,” zasmál se pán a podal plavky Natálce.

“Ale to přece ... my přece,” začal koktat tatínek.

“My jdeme z bazénu a teď se chystáme okouknout ten lunapark. Tak jestli chcete, můžete si ty plavečky naší Julči půjčit” řekl a obrátil se na zamračenou kudrnatou holčičku s nudlí u nosu. Byla asi tak velká jako Natálka, jen o trochu hubenější. Nesměle kývla hlavou a trošku se usmála.

“Pak se tady sejďeme. Třeba v sedm?” navrhl ještě ten nejhodnější pán na světě a tatínek začal moc děkovat, až to bylo trochu hloupé, protože nás tím zdržoval od zábavy a my už se nemohli dočkat.

“Váš tatínek je strašně prima,” sdělila jsem ještě té kudrnaté holčičce.

“To není náš tatínek,” zavrtěla holčička hlavou a utřela si nudli.

“To je náš pěstoun,” řekl ten největší z kluků, kterému mohlo být tak jedenáct a tvářil se dospělácky.

“Ale je nejhodnější ze všech pěstounů,” zašeptala ta nejmenší holčička, která vypadala jako z cukru. Měla zlaté vlasy do culíků a pletené šatičky. Připomínala mi jednu mou panenku, co jí říkám Zlatovláska.

Ten pán se usmál a pohládl ji.

A naši byli takoví zaražení a ani jednou se nepohádali, a když pak Natálčina maminka celá ustaraná vyběhla z domku a držela ty nešťastné Natálčiny plavky v rukách, všichni jsme se rozesmáli.

A já se podívala na Natálku a srkze ni jsem spatřila někoho jiného.

Zase tu neznámou holku.

Zamávala mi.

Nebo se mi to jenom zdálo?

Bylo to už po druhém.

2. Jak jsme slavili Valentýna

Naše škola je docela malá. Chodí tam prvňáci, druháci, třetáci, čtvrtáci, pátáci a nejstarší a nejhorší jsou šestáci. Ti nás pěkně dopalují. Nejvíc Natálku, protože je nejmenší z celé školy, nosí dlouhatánské hnědé copy, za které se dá nádherně tahat a snadno se rozbrečí. Na mě si většinou nedovolují, protože jsem se jednou poprala s jedním šestákem. No, poprala. To bylo takhle:

Šli jsme s Adámkem, Natálkou a Pétou domů ze školy.

Aneta si zapomněla ve třídě čepici, a tak jsme jí slíbili, že na ní počkáme u rybníčku na náměstí.

Už zdálky jsme ale zahlédli partu šestáků. A mezi nimi byl samozřejmě Nikola, největší kluk z celé školy.

“Hele, kam kráčíte, prekové,” řekl nám, když jsme k nim došli.

“Asi domů, ty chytřej,” řekl Pét’a. On není moc hrdina, ale chtěl se před námi trošku vytáhnout.

“Seš nákej drzej, třetáku,” řekl Nikola a zamračil se.

“Takovej mrňous a jak si dovoluje. Co kdybysme ho trochu poučili, jak se má chovat k dospělým?” ozval se takový tlustý šesták v brýlích. Toho nemám vůbec ráda, často ubližuje malým dětem. Nikola si spíš dělá legraci, ovšem někdy to přežene a pak má pořádný průšvih. A to on přehání skoro pořád, takže paní učitelky o něm prohlašují, že je darebák. Ale já si spíš myslím, že se jen tak vytahuje.

“Vy nejste žádní dospělí,” namítl potichu Adámek a ukousnul si velký kus z oříškové sušenky, co nestihl sníst ke svačině.

“Hrajete si na borce. Ale jste jenom děti jako my,” řekl Pét’a a trochu při tom zčervenál.

“Tak děti, říkáš, jo?” zeptal se Nikola a stoupl si před Pétu.

“Mám mu dát za vyučenou?” zeptal se potěšeně ten tlustýoch a vyhrnul si rukávy.

“Nech ho, je malej,” mávnul rukou Nikola. A měl pravdu. Pěťa byl snad o tři hlavy menší a vypadal před ním legračně. Skoro jako trpaslík.

Vtom se přihnala Aneta s čepicí v ruce. Když uviděla kolem nás partu šestáků, malinko couvla.

Jenomže to by nebyla ona, kdyby všechno nepokazila. Protože šestáci už nám chtěli dát pokoj a dokonce i ten tlustý protiva se k nám otráveně otočil zády.

“Proč se s nima bavíte?” zeptala se nás. “Nikola je přece ten nejloupější kluk z celé školy, říkála to moje maminka. A nemáme se ho prý bát, protože je tak zlobivý, že se o něho jeho rodiče nechtěli starat. Takže bydlí jenom s babičkou.”

Nikola, který se už taky chystal odejít, se k ní prudce obrátil a strašně zbledl.

Jeden ze šestáků se mu začal pošklebovat, že na něho má blbé řeči taková malá holka a on s tím nic neudělá.

Nikola tam stál a asi opravdu nevěděl, co má dělat. S holkama se on nikdy nepere. A s malýma už vůbec ne.

Takový hubený zrzavý pihoun ho začal hecovat: “To si necháš líbit, ty srabe?”

A ten tlustýoch se k němu přidal: “Jasně. Ať dá příště pozor, s kým mluví.”

“Tak jí jednu natáhni!” pokřikovali ostatní. A ten pihatec provokoval ze všech nejvíc. Dostala jsem strašnou zlost. Najenou jsem vůbec nepřemýšlela. Nemyslela jsem na to, že jsem malá holka, že nemám vůbec sílu a neumím se prát. Postavila jsem se před toho protivného zrzka a pořádně jsem do něho vrazila. Bylo to tak nečekané, že ztratil rovnováhu a svalil se s velikým žuchnutím na zem. A rovnou do super louže.

Zlost mě najednou přešla. Zrzavý čahoun s ježkem překvapeně mrkal a zatím ještě pořád nechápal, jak se vlastně ocitl na zemi. A já tušila, že až to pochopí, dostanu pořádnou nakládačku.

“Mizíme,” sykla mi do ucha Aneta, “dělej, třeba jim utečeme.”

Chytla mě za ruku a běžely jsme jako o život. A kluci s Natálkou taky. Když jsme doběhli do naší ulice a vydýchávali jsme se, podíval se na mě Pěťa s očima plnýma obdivu.

Další den ve škole se ke mně o přestávce přitočila Natálka a pošeptala mi, že ji Nikola zastavil na chodbě, když šla na záchod a vzkazuje mi, že by se mnou rád mluvil.

“Třeba ti chce dát pusu,” ušklíbla se Aneta, která to zaslechla.

Začervenala jsem se. Nikola se mi líbil už od první třídy. Je hezký, má krásně vlnité světlé vlasy a hnědé oči.

Umí se pěkně usmívat. I když se směje málokdy. Většinou mi připadá takový smutný. Anebo dělá frajera.

“Máš čekat u sochy. Ve tři,” řekla mi ještě Natálka.

“Týna má rande, Týna má rande!” začala povykovat Aneta, protože je strašná slepice.

A všichni kromě Pěti se mi začali smát. Adámek dokonce spadl ze židle a přitom se děsně zakuckal, protože zrovna přežvykoval svoje typické diskosušenky. Tak jsem mu dala pořádnou herdu do zad a vrátila se do lavice, protože zazvonilo.

Ale na učení jsem se nemohla soustředit, pořád jsem přemýšlela o tom, co mi Nikola bude chtít tak důležitého.

Zahlédla jsem ho už zdaleky. Ještě nikdy jsem se k našemu náměstí se sochou tak neloudala.

Strašně jsem se styděla. O čem si budeme povídat? Co když se nějak znemožním?

“Ahoj,” přišel ke mně a usmál se. Cítila jsem, jak se mi rozbušilo srdce.

“Bylo to od tebe hodně statečný,” řekl pak.

Jenom jsem pohodila hlavou.

“Přísahal, že se ti pomstí. Je úplně znemožněnej.”

“Já z něho nemám strach.”

Zavrtěl nevěřícně hlavou a kopl do krabičky od cigaret, co se tam válela vedle koše.

“Nechceš sebrat tu krabičku?” zeptala jsem se ho.

“Co?” nechápavě se na mě podíval.

Vzala jsem tedy krabičku do ruky a vyhodila ji do koše.

“Ty seš divná,” řekl.

“Maminka mě učí, že není správné vyhazovat odpadky na zem. Od toho jsou přece koše,” řekla jsem mu, abych ho poučila.

“No jo, ty seš ještě prcek,” pokrčil rameny a chtěl odejít. Pak se ale otočil: “Dávej si na Žízalu pozor, je nebezpečnej. To jsem ti chtěl říct.”

“Já se ho fakticky nebojím,” řekla jsem, ale nebyla to pravda.

“Tak jo,” ještě jednou se usmál a byl pryč.

Možná jsem se do něj zamilovala ...

A zítra je Svatý Valentýn, svátek všech zamilovaných, jak říká naše maminka.

A mě napadlo, že toho Valentýna oslavíme společně my všechny děti, co spolu kamarádíme.

A rozhodla jsem se pozvat i Nikolu.

“Jestli tam bude, tak se mnou nepočítej,” řekla mi ale Aneta, u které se měla oslava konat.

“Mě tam taky neuvidíš, když tam bude,” přidal se Pěťa, protože žárlí.

“Nikola je šesták, on nepůjde na večírek pro třetáky,” řekla Natálka, protože je vždycky moc chytrá.

“A proč ne? Když tam bude dost sušenek?” nechápal Adámek.

“Bude tam spousta sušenek,” ujistila Adámka Aneta rychle.

“Takže proč by tam nemohl přijít?” zeptala jsem se.

“I když je velké?” zeptala se Natálka.

“I tak,” odsekla jsem.

„Schválně za ním jdi, uvidíme, jestli ho přemluvíš,“ hecovala mě Aneta.

„A když bude chtít? Může dorazit?“

Aneta se jenom ušklíbala. Ale nakonec přece jen kývla hlavou.

O přestávce jsem tedy zašla nahoru do třídy šestáků a řekla jsem jedné holce s namalovanými řasama, ať mi zavolá Nikolu.

“Niky, chce s tebou pokecat náká malá třetáčka!” zavřeštěla na celou chodbu, že to musely slyšet všechny paní učitelky i pan ředitel.

“Nemusíš tak hulákat,” podotkla jsem potichu. Asi mě neslyšela.

“Tak Niky! Ten prece tady na tebe čeká!”

Konečně stál přede mnou.

“Ahoj,” řekla jsem a nevěděla, jak mu to mám říct.

“Ahoj Týno. Co se děje?” řekl mi Niky strašně mile. Vůbec si nevšímal pochichtávajících se spolužáček.

Rozhodla jsem se, že mu budu taky tak říkat. Hrozně se mi to líbilo. Říkat mu Niky.

“Máme s naší partou takovou oslavu Valentýna, tak když budeš mít čas, tak můžeš přijít,” vysypala jsem ze sebe šílenou rychlostí. Niky vypadal, jakože se mu chce smát.

“Jé, třetáci mají mejdáč, ha ha ha. A Niky má nevěstu. To se poví po celý škole,” vyprskla ta zmalovaná holka.

Její kamarádky dostávaly úplné záchvaty smíchu. Začala jsem se na sebe zlobit, že jsem sem šla. Ty velké holky jsou snad ještě horší než Aneta s Natálkou. Proč se tak smějou? To nemůžu kamarádit s velkým klukem?

Já přece kamarádím i s Tůfkem a ten je zas mnohem mladší než já a taky se mu nesměju.

“Nevšímej si jich,” mávl rukou Niky, “já tam k vám na chvíli přijdu, jestli moc chceš.”

“Zas tak moc ne,” řekla jsem a nechápala, proč se holky daly znovu do smíchu. A tentokrát i Nikola s klukama.

Stáli tam najednou všichni šestáci, civěli na mě a smáli se mi.

“Abyste se z toho nepočůrali!” řekla jsem pořádně nahlas, aby mě slyšeli.

Nikola mávnul rukou a bylo ticho.

“Ta malá je dobrá,” řekl pak zrzavý Žízala, co se mi měl strašně pomstít.

“Hele, už na tebe ani nemám vztek,” obrátil se ke mně, “ty se hned tak nedáš, co?”

“To teda ne!” souhlasila jsem a odkráčela co nejrychleji pryč.

“Počkej, Týno! “ zavolal ještě Nikola. “Mám přijít k vám?”

“K Anetě!” zavolala jsem a zamávala mu. “Víš, kde bydlí?”

Ale to jsem řekla jen tak. Každý u nás ve Městě přece věděl, kde Aneta bydlí. Mají ten největší a nejkrásnější dům s největší zahradou. A taky mají jezírko a bazén. Tři garáže a jeden zahradní altán. Ten je děsně bezva, hrajeme si tam, jakože to je sultánský palác a my jsme sultánské dcery a máme za tatínka obrovitého sultána s černými kníry. Většinou ale přijde Anety paní na hlídání a řekne nám, ať si hrajeme jinde. No, není hrozná? Když je to to úplně nejlepší místo na hraní? Teda v létě, samozřejmě. V zimě si raději hrajeme s její obrovskou kuchyňkou, pokojíkem pro panny, kde má opravdovskou skříň pro panny a opravdovskou ložnici a koupelnu pro panny a úplně všechno. Taky má veliký dům pro Barbíny a má hodně moc pravých Barbín a i několik pravých Kenů. A v tom domě je všechno jako doopravdy. I stáj pro koně tam má, s koňma samozřejmě a s několika kočáry. A pak má ještě několik aut pro Barbíny. Jenže si s tím vším skoro ani nemůžeme hrát, protože se Aneta bojí, abychom jí to nerozbili. Nebo ne tak Aneta jako její paní na hlídání. Její mamince je to podle mě jedno. Když je doma, tak k nám do pokojíčku ani nejde, jenom poručí paní na hlídání, ať nám donese čaj a oplatky s mandlemi. To je jejich specialita. Myslím u Anety. Pečou je každý pátek a napečou jich děsně moc. Teda ona je asi nepeče Anetina maminka, ale paní na hlídání. Asi bychom jí měli říkat spíš paní na všechno. Zajímalo by mě, co dělá Anetin tatínek, protože je pořád pryč. K Anetě chodíme často, ale jejího tatínka jsem viděla jen párkrát. Moc dobrý dojem na mě tedy neudělal. Určitě si s Anetou nehraje. Proto se Aneta tak hádá a vytahuje. Její rodiče ji prostě zanedbávají. Jednou jsem o tom mluvila s maminkou a ta mi to takhle přesně řekla. Od té doby Anetu celkem chápu a vůbec jí nezávidím všechny ty hračky.

Ale abych se vrátila k té oslavě. Seděli jsme tedy u Anety v hale (která je pomalu větší než náš celý byt!) u velkého stolu pro mnohem víc lidí než jsme byli my. Paní na hlídání nám přinesla čokoládový dort s

červenými marcipánovými srdíčky a se šlehačkou. Taky nám přinesla slané sušenky s rybí pomazánkou, sezamové tyčky, obložené chleby se sýrem, pusinky s karamelovou polevou a spoustu dalších dobrot.

“Ten tvůj trapnej Niky určitě nepřijde,” řekla Aneta.

“Ale přijde,” řekla jsem já.

“Ale nene,” řekla Aneta.

“Jojo,” řekl Tůfek, protože se taky někdy hádá, i když neví, o co jde.

Vtom zazvonil zvonek. Letěla jsem ke dveřím, za mnou Aneta, Natálka, Adámek a Pét'a. Jen Tůfek ne. Ten určitě využil situace a nacpal si do pusinky plno tyčinek. Protože jsem mu dovolila jenom slané. Maminka mi kladla na srdce, ať Tůfek nejí nic sladkého, aby mu pak nebylo špatně. Takže jsem mu nedovolila nic sladkého a Tůfek mě kupodivu poslechl.

Ve dveřích stál Nikola. Měl na sobě krásnou modrou mikinu s kapuckou. Vypadal děsně dobře. Byla jsem pyšná, že přišel proto, že jsem ho pozvala já.

“Ahoj prckové,” řekl a kluci se zakabonili.

“Nevytahuj se na nás jenom proto, že seš starší,” řekla Aneta.

Natálka stála v rohu s otevřenou pusou.

“Já to tak nemyslel,” řekl Niky. “Něco jsem vám přinesl.”

Natálka pořád stydlivě postávala v rohu, kluci se mračili, Aneta se tvářila nafoukaně a jenom já jsem byla ráda, že tu je.

Niky hodil na zem školní batoh, který měl přehozený přes rameno a začal z něho vytahovat dárky.

“Jé, co to je?” ozval se Tůfek, kterého to samotného už nebavilo a přišel se za náma podívat.

“A pak že tu nejsou prckové,” řekl Niky a podal jeden balíček Tůfkovi, který se vůbec neostýchal a začal ho rozbalovat.

“Káč káč,” řekl spokojeně, když vyndal plyšového kačera s kytarou.

“To je pro tebe, Týno,” podal mi Niky druhý balíček.

“Já chci taky,” natahoval se Adámek po dalším, a nakonec si vzali všichni.

Nikola dal všem čokoládové pralinky, jenom já jsem dostala něco jiného. Já a Tůfek. Mně dal plyšové srdíčko, které říkalo I love you, tak jsem se strašně styděla.

Kluci se začali okamžitě smát. I Niky.

“Vy jste přece hloupí,” řekla jsem. To pitomé srdíčko se mi vůbec nelíbilo.

Pak jsme si chtěli jít hrát, jenomže Aneta měla jenom samé holčičí hračky a kluci prohlásili, že je to otrava.

Nechtěli si hrát ani na vaření, ani s pokojíčkama, a když jsme vytáhly panny, tak se rozveselil jenom Tůfek, protože je ještě maličký a hraje si rád úplně se vším.

Ale pak dostal našťestí Niky nápad. Vedle haly, kde jsme měli oslavu, byla taková místnost s oblečením.

Vzadu byly nějaké krabice, které vypadaly jako pokladničky. Když jsme se podívali dovnitř, tak jsme uviděli spoustu korálků, náušnic, náramků a různých řetízků z perel a drahokamů.

“To je pravý?” zeptal se Niky. Aneta zavrtěla hlavou.

“Můžeme hrát na piráty a na poklad. Když to není opravdový, tak se snad rodiče nenaštvou, ne?”

Všichni jsme se podívali na Anetu. Věděli jsme, že tady má zakázáno si hrát a už vůbec ne s takovými věcmi.

Ale chtěli jsme, aby se s náma Niky kamarádil a aby vyprávěl klukům, jak to tu s náma bylo bezva a jak jsme si užili zábavy. Nechtěli jsme, aby nám říkali prckové. Chtěli jsme se s nima udobřit a být kamarády. A tak Aneta zase zavrtěla hlavou, jakože se rodiče určitě nerozzlobí a že si s tím klidně můžeme hrát. A tak jsme vytahali ty krabice do haly a navlíkli se do různých košil a kabátů, co visely na ramínkách v šatně. To je ta místnost se šatama, vysvětlila nám Aneta. Oni nemají žádné skříně, ale šatnu. Protože jsou tak bohatí, že můžou mít jeden celý pokoj zabarikádovaný oblečením.

“Přines Lego,” řekl Niky, “postavíme loď.”

“No, jasně,” řekla Aneta a odběhla do dětského pokoje. Vrátila se s velkým pytlem kostek.

“Kluci, pojdte mi pomoci, je tam toho ještě víc,” řekla a hodila pytel na zem, “tohle jsou jen ty menší díly. To je Lego, ze kterého se dá udělat auto,” pochlubila se a zase odběhla. My ostatní za ní. Když jsme všechno natahali do haly, kde bylo nejvíce místa, začali jsme stavět. Kluci byli strašně důležití a dělali, že všemu rozumí.

“Holky, vy se poohlídněte, jestli by se nám něco ještě nehodilo,” řekl Adámek.

“Třeba notebook,” prohodil Niky.

“A na co?” zeptala se Natálka. To byla vůbec první věta, kterou pronesla.

“Ty seš ale husa, přece potřebujeme lodní počítač,” poklepal si na čelo Adámek.

“Já myslel, že piráti žádný počítače neměli,” namítl Pét'a. “Tenkrát řídili loď kormidlem.”

“Jenomže my budeme vesmírní moderní piráti. Postavíme vesmírnou loď a najdeme poklad na cizí planetě,” řekl Adámek.

“Přesně,” potvrdil Niky.

A přestali si nás všimati.

“To jsou ale chytráci,” řekla Aneta, když jsme se ocitly v jejím pokoji. “Tatka má notebook s sebou v práci, můžeme si půjčit jediné ten záložní mamky, ale vedle jejího pokoje je kuchyně a tam bude určitě paní Tvídová.” Paní Tvídová se jmenuje ta jejich paní na hlídání.

“No a?” řekla jsem.

“Určitě nám to nedovolí. A proplížit se tak, aby si nás nevšimla, to se nám nepodaří.”

“Vsaď se, že jo,” řekla jsem.

“Ale nene,” řekla Aneta.

“Ale jojo,” řekla jsem já.

“Holky, já mám nápad,” vložila se do začínající hádky najednou Natálka.

“Týna půjde za paní Tvídovou a pokusí se ji dostat pryč z kuchyně tím, že si vymyslí, že chce Tůfek na nočník. A my s Anetou se nenápadně vplížíme pro ten notebook.”

“Teda, Natálko, to je super!” vykřikla jsem.

“Ale kde je Tůfek?” zeptala se Aneta. Všechny tři jsme se na sebe podívaly. Určitě zůstal u stolu s jídlem.

Rychle jsme utíkaly zpátky do haly. Samozřejmě seděl u stolu a cpal se zakázaným sladkostma. Měla jsem strašný pocit viny. Maminka mi ho přece dala na starost.

“Tůfku, přestaň,” vyrvala jsem mu sušenku z ručičky. Byl celý zapatlaný a usmíval se na mě jako měsíček.

“Papal já,” řekl hrdě a utřel si ruku do značkového trička se slonem.

“Bude tě bolet břicho a už si s náma nebudeš smět hrát,” pokárala ho Natálka.

“Já chčím hlát,” začal fňukat. Odvlekla jsem ho do koupelny. Anetiny rodiče mají obrovskou koupelnu se žlutomodrýma kachlíkama, se sprchovým koutem a s masážní vanou. Mají všechno naleštěné ještě víc než má naše maminka, protože paní Tvídová je za uklízení placená a musí všechno dělat co nejlépe, jinak by si našli jinou paní. Víím to, protože mi to říkala Aneta.

“Řeknu raději paní Tvídové, ať ho umeje,” řekla jsem.

“Aspoň budeme mít záminku dostat ji pryč z kuchyně. Koupelnu si od nás zašpinit nenechá,” souhlasila Aneta.

Tak jsem odešla i s fňukajícím Tůfkem za ruku za paní Tvídovou a holky se schovaly do vestavěné zrcadlové skříně vedle kuchyně, kde je spousta místa a vejde se tam klidně i jeden dospělák. Víím to, protože jednou nám to Anetin strejda z legrace ukazoval. Protože jsme mu nevěřili, tak se tam skrčil sám a opravdu se tam vešel. To byl zrovna u Anety doma na návštěvě. Anetina maminka byla mrzutá, že si s náma hraje. To naše maminka je vždycky ráda, když si s náma náš tatínek hraje. Jenom to nesmí být v deset hodin večer, pak bývá také mrzutá a my máme po zábavě, protože se rozzlobí a pak musíme hned do postele a nesmíme si ani pustit v CD přehrávači pohádku na dobrou noc.

Tak jsme teda šly za paní Tvídovou, která opravdu něco pekla. Vonělo to náramně, ale já jsem už na nic vůbec nedostala chuť, protože jsem byla přejedená ještě z té oslavy a měla jsem v břiše spoustu kusů toho valentýnského dortu se srdíčky. A Tůfek taky nevypadal zrovna hladově.

“Paní Tvídová,” řekla jsem za jejími zády

“Copak? Máte všeho dost?” chtěla vědět a znělo to docela mile. Pak se ale otočila, a když spatřila zapatlaného Tůfka, milý tón se z jejího hlasu najednou vytratil.

“Děti, to jste na něho nemohly dávat víc pozor?” zeptala se nazlobeně a vzala ho za ruku. Rázným krokem odkráčela do koupelny. A já za ní. Kdyby jí to náhodou trvalo moc krátce, tak abych se jí pokusila zdržet. Z koupelny se ozývaly strašné zvuky, protože Tůfek nemá rád, když ho někdo strčí pod sprchu a nešetrně ho umývá. A paní na hlídání je docela od rány a nedělá s žádným dítětem žádné cavyky. Kromě Anety, na tu musí být hodná i ona, proto je Aneta tak rozmazlená. Kdyby paní na hlídání byla její maminka, tak určitě není tak nafoukaná a hádává a je docela prima. I když možná taky ne.

“Tak a seš zas čistej chlapeček,” zafuněla paní Tvídová a začala utírat nahého brášku, který měl obličejík celý od slziček.

“On moc nemá rád, když ho někdo takhle meje,” řekla jsem.

“Já zas nemám ráda drzé holky a špinavé kluky,” odsekla paní na hlídání a vůbec nebyla milá.

Přemýšlela jsem, jestli holky našly ten notebook, nebo mám ještě paní Tvídovou zabavovat. Moc se mi do toho nechtělo.

“Možná by se měl dát bráška ještě na nočník. On toho dost snědl, tak se mu bude chtít kakat,” řekla jsem, když se paní Tvídová chystala odejít zpátky do kuchyně.

Paní na hlídání si vzdychla a přinesla z komory vedle koupelny nočník po Anetě. Tůfek si ale nechtěl sednout a začal se vztekat. Díky, bratříčku, máš to u mě, říkala jsem si vduchu. Jen ji co nejvíc zdržuj, ať to holky stihnou. A ať kluci vidí, jaké jsme vynalézavé, chytré a odvážné dobrodružky. A Niky, že už nejsem zas tak malá holka.

“Já na to nemám nervy,” řekla paní Tvídová po několika minutách marného zápolení s Tůfkem.

“Ty seš přece jeho sestra, tak tu s ním počkej, mně se v troubě peče maso.”

“Jasně,” řekla jsem. “A až se vykaká, kam mám hodit to hovínko? Doma to dělá maminka, já bych to prý vysypala vedle, takže se chci raději ujistit ...”

“Já tu s ním tedy počkám,” vzdychla paní Tvídová, “a ty se běž podívat do kuchyně, jestli se mi nepálí ta sekaná, kdyžtak vypni troubu, to snad umíš?”

“Jasně,” řekla jsem znova, vypnula v kuchyni tu troubu a vydala se za holkama.

Byly už zpátky v hale. Kluci nikde. Jenom v rohu stálo jakési monstrum z Lega.

„To bude asi ta jejich vesmírná loď,“ ušklíbla se Aneta. “Kde jsou?”

Pak jsme uslyšely klučíčí hlasy. Z vedlejšího pokoje, který se nacházel hned vedle haly. Aneta tam nesměla vodit žádné kamarády, protože tam měl Anetin strejda nádrž s ještěrkama. Ten strejda, který se tenkrát schoval do té skříně a hrál si s náma.

Aneta se na nás zmateně podívala a rychle otevřela zakázané dveře. Uviděly jsme nejdřív klučíčí záda. Pak Aneta zděšeně vykřikla.

“To koukáte,” obrátil se k nám Niky. Držel v ruce velikou zelenou ještěrku s modrýma tečkama na hřbetě. Ty tečky byly orámovány černě a vypadalo to senzačně. Nikdy jsem neviděla takovou krásně barevnou ještěrku. Byla velká asi jako moje Chou Chou.

“Máme ten lodní počítač,” řekla Aneta a podávala mu zaražené notebook. Přitom se dívala s nedůvěrou na tu ještěrku.

“Hm. Dík,” řekl Niky. “My ho vlastně už nepotřebujeme. Stačil nám mobil.”

“To je ještěrka perlová,” řekl Pěťa, “přečetl jsem si to v encyklopedii.”

“Je to výbornej vetřelec,” řekl Adámek. “Dáme ho do naší lodi.”

“A kde jste vlastně byly? To jste si hrály s Barbínama? Nebo jaký jsou ještě holčičí pitomý hry?” zeptal se Niky. Měl na hlavě uvázaný šátek a v uchu jednu náušnici. Taky měl namalovaný knír. A všichni kluci vypadali zrovna tak. Nikola se sice tváří, že je téměř dospělák, ale někdy se vážně chová jako malý kluk.

“Žádný Barbíny,” řekla jsem.

“Seš pitomej,” řekla Aneta.

“My jsme vám sháněly ten počítač,” řekla Natálka.

“A kdo se vás o to prosil?” zeptal se Pěťa.

Tak takoví jsou kluci. Dokonce i Pěťa. I Nikola. Už ho nikdy nepozvu na žádnou oslavu. A to jeho dětinské srdíčko dám někam hodně dozadu do skříně a nikdy se na něj nepodívám. Stejně si ze mě jenom vystřelil.

“Co to tady provádíte?!” uslyšeli jsme najednou rozzlobený hlas. Ve dveřích stála Anetina maminka s nějakou strašně zmalovanou paní a obě dvě zíraly na ještěrku perlovou, kterou Nikola nedal zpátky do terária, ale na podlahu. Ještěrka znehybněla.

A do toho přišla paní Tvídová s brečícím Tůfkem.

“Poblíkal celou koupenu,” stěžovala si dotčeně Anetině mamince. Tůfek okamžitě přestal plakat a se zájmem si stoupl před obrovskou nádrž, které jsme si předtím nevšimly, protože před ní stáli kluci. Nádrž byla dlouhá asi jako tatínkův pracovní stůl. Osvětlovala ji zářivka a uprostřed stála mělká miska s vodou. Zadní stěna byla upravená tak, aby mohly ještěrky šplhat až ke stropu a asi se vyhřívat. Byla tam totiž ještě jedna ještěrka, taková míň barevná a menší. V teráriu bylo množství různých úkrytů z kamení, korkové kůry a umělých rostlin. V jedné části stál dokonce dutý kmen a kořen. Vypadalo to parádně.

“Paní Tvídová!” zahromovala Anetina maminka, “od čeho vás platíme? Máte na ta děcka dávat pozor, aby sem nechodila! Můj bratr si nepřeje, aby cokoli jeho vzácné ještěrky vyrušovalo. A zrovna teď po hibernaci!”

“Personál si musí umět dobře vybírat, moje milá,” řekla ta zmalovaná paní a štitivě překročila ještěrku.

“Okamžitě to dejte zpátky!” zaječela Anetina maminka. Niky pokrčil rameny a ještěrku vrátil do terária.

Anetina maminka se podívala rozhořčeně na paní Tvídovou, která provinile sklopila oči. Začalo mi jí být líto.

“Ona za nic nemůže,” řekla jsem nahlas, “to kluci.”

“Vlezli sem bez dovolení, mámi,” přidala se ke mně Aneta.

Natálka neříkala nic, protože nikdy nic neříká v takových situacích. Protože je moc bázlivá a stydí se. Tůfek dál pozoroval ještěrky, které si zalezly pod jeden ten dutý kmen, a vůbec je nebylo vidět. Ale Tůfek se stejně pořád dál díval, protože tam ty ještěrky měly v takovém korýtku všelijaký ošklivý hmyz a brouky a ještě něco krvavého, co vypadalo jako syrové maso a vaječné skořápky.

“To papají?” zeptal se Nikyho. Asi si myslel, že Niky ví o ještěrkách úplně všechno, když se nebál na ni sáhnout.

“A ještě třeba myší holátka a přesnídávku,” přikývl Pěťa. Nevěděla jsem, že je takový odborník na ještěrky. Ale on se vždycky strašně moc o všechno zajímal a četl si v různých knihách a encyklopediích. Takže mě to zas tak hodně nepřekvapilo.

“Fuj,” řekla ta zmalovaná paní, která přišla s Anetinou maminkou.

“Už sem nikdy nesmíte,” řekla nám Anetina maminka.

Nevěděla jsem přesně, jestli myslela k nim domů nebo jenom do té místnosti s ještěrkami. Ale vyhubováno jsme nedostaly. Ani kluci. Jenom paní Tvídová. Strašně plakala. Všichni jsme pak rozpačitě stáli v Anetině pokoji a pomáhali jí uklízet. Pak jsem musela s Tůfkem domů. Bráška vypadal hrozně. Měl celý špinavý obličej, špinavé tričko, roztržené kalhoty a řval, protože chtěl ještě zůstat u ještěrek. Celou cestu domů jsem si říkala, že u Anety už žádnou oslavu dělat nebudeme. Není přece spravedlivé, že za nás dostane vynadáno někdo jiný, no ne?

Doma jsem se tatínka zeptala na to podivné slovo, které vyslovila Anetina maminka. Řekl, že si to mám zjistit sama, že prý si to budu líp pamatovat. A ať se prý namáhám. Podívala jsem se na to do notebooku. Měl to tam v encyklopedii. To slovo. Hibernace znamená přezimování. Prostě ještěrka v zimě určitý čas spí. To jsou věci!

3. Máme novou spolužačku

Jednou k nám do třídy přivedla paní učitelka strašně podivnou holku. Měla světlé vlasy spletené do malinkých cůpků. Ty cůpky nebyly dlouhé, jako nosím třeba já nebo Natálka, ale docela kratounké. Měla jich na hlavě strašně moc a trčely jí z hlavy směrem nahoru. Každý ten cůpek měl na konci korálek. A každý ten korálek měl jinou barvu. Takže ta holka vypadala fakticky divně. Neviděla jsem ještě nikoho nikoho takhle vypadat. Oči měla modré s tmavýma řasama a velikou pusou, která vypadala jako by snědla spoustu jahod. Tak byla červená. Myslím, že ta holka byla namalovaná. Ale to přece nejde, aby se taková malá holka mohla klidně malovat. Podívala jsem se po ostatních dětech. Všichni ztichli a zírali s otevřenými pusami. Dokonce i Kadeřábek. A ten má dvojku z chování a je to nejhorší darebák pod sluncem. Čekala jsem, že paní učitelka tu holku vyhubuje. Že ji zavede k umyvadlu a poručí jí, aby se okamžitě umyla a už nikdy nechodila do třídy takhle namalovaná ...

Ale pak jsem ji poznala.

Tu holku, co mě dvakrát navštívila ve snu nesnu.

Co mi nějakým podivným způsobem dvakrát vzkázala, že přijde.

Byla to ona!

“Tohle je vaše nová spolužačka,” řekla paní učitelka. “Jmenuje se Nala.”

Ve třídě to zašumělo. Tak pitomé jméno. Uviděla jsem, jak se Kadeřábek zašklebil.

Už se asi těšil, jak jí bude jako nováčka zlobit.

“Tak si sedni, Nalo,” pokynula paní učitelka té zvláštní holce. Nikde nebylo žádné volné místo. Jenom v řadě u okna byla prázdná celá lavice na odkládání sešitů, učebnic a výkresů. Tam Nala zamířila.

“Když něčemu nebudeš rozumět, tak se ozvi,” řekla ještě paní učitelka. A dala si nové spolužačky nevšímalá.

Nechápala jsem to. Ale na druhou stranu mi přišlo divné, že mi to vlastně vůbec nepřijde divné. A všechny děti se začaly chovat zase normálně. Jakoby k nám přišla úplně normální holka.

O přestávce jsme ji všichni obklopili.

“Odkud seš?” zajímala jsem se.

“Já?” zeptala se a upřela na mě ty své modré oči. Když jsem ji uviděla zblízka, tak jsem najednou viděla, že není namalovaná. Ona tak prostě vypadala. Byla neuvěřitelně krásná.

“A kde bydlíš?” zeptal se Kadeřábek a chystal se jí vytahat za ty malé cůpky.

“Hele, nedělej to,” řekla na to Nala, “varuju tě.”

“A zrovna jo,” řekl Kadeřábek a zatahal jí za vlasy tak, že bolestí vykřikla.

“Proč to děláš,” řekla Nala mírně. Neznělo to jako otázka. Kadeřábek se zasmál a vzal jí školní batoh.

“Dej ten bágl zpátky,” řekla jsem.

“Tebe tak budu poslouchat,” usklíbl se Kadeřábek a vysypal obsah Naliny aktovky na zem.

Mezi sešity, učebnicemi a rozházenými pastelkami leželo něco zvláštního. Vypadalo to jako mrňavý mobil na řetízku. Mělo to dispej a nahoře takové modré tlačítko. Víc jsem ten přístroj prozkoumat nestačila, protože Nala tu věc rychle schovala.

“Co to je?” zeptala se Natálka zvědavě. Hned se ale zarazila, vyplašená z toho, že mluví na cizí holku.

A o krok ustoupila.

Nala neodpověděla.

Cestou domů ze školy se k nám ta zvláštní holka přidala.

“Půjdu s vámi,” řekla.

“Pomůžete mi poznat vaše Město?” zeptala se. Ukázali jsme jí náměstí s jezírkem a sochu, ukázali jsme jí park a za parkem dálnici, ukázali jsme jí náš les a naše domy a vůbec jsme necítili potřebu jít domů.

“Tady teď bydlím,” řekla Nala, když jsme přišli k domu, který jsme nikdy předtím neviděli. Určitě tu nestál.

Známe naše Město dobře.

“Půjdeš zítra do školy?” zeptala jsem se. Nala se zasmála.

“Každý přece musí chodit do školy. I já,” řekla pak a zašla do toho domu.

“Nemáte pocit, že se tu něco děje?” zeptala jsem se dětí. Zavrtěly hlavami. Ale nebylo to moc přesvědčivé.

Všichni jsme ten den přišli domů pozdě. A ani jeden z nás nedostal od rodičů vyhubováno.

Tvářili se, že je úplně normální, když jejich malé dítě přijde domů ze školy až za obrovské tmy.

“Můžeme jít zítra k tobě?” zeptala se Aneta jednou Naly ve škole.

“Dobře,” řekla Nala. A šli jsme. Ale když jsme přišli k tomu jejich domu, co tu předtím nestál, začala jsme se trochu bát vejít dovnitř. Co když ten dům najednou zmizí? A my zmizíme s ním?

“Nemusíte se bát, nezmizíte,” řekla najednou Nala, jakoby mi četla myšlenky.

“Slyšelas, jak to předtím píplo?” pošeptala mi Natálka, ještě než jsme vešli do domu.

“Ten Naly přístroj pípнул a ona se na to podívala,” řekla mi a já kývla. Taky jsem si toho všimla. Nala ten přístroj teď nosila na krku. Byl opravdu hodně maličký. Asi jako krabička od sirek. Kromě toho modrého tlačítka tam bylo ještě tlačítko červené. Bylo umístěno v dolní části přístroje. Nikdo se neodvažoval Nale ten přístroj vzít. Ani Kadeřábek. Jako my holky nosíme různé řetízky nebo korálky, tak ona nosila tohle. Vlastně zdálky to opravdu vypadalo jako nějaký přívěsek.

Když jsme vstoupili dovnitř, přivítal nás pach starodávných babiččiných knížek. Byl to starý dům.

“Kde máš tetu?” zeptala jsem se a rozhlížela se kolem. Nala nám totiž vyprávěla, že bydlí se svou starou tetou. Neříkala nám nic o svých rodičích a my se neptali.

Všude v domě stálo plno starodávných věcí. Křesla. Stoličky. Stará almara. Knihovna.

Vypadalo to tu parádně.

Nala nás vedla po schodech nahoru.

V houpacím křesle u okna seděla stará paní v podivných šedých šatech. Na nose měla brýle a podřimovala.

“Teto? Vedu kamarády,” zavolala Nala.

Paní čiperně vyskočila z křesla a zamrkala malými dobráckými očičkama.

“Ahoj děti,” řekla, “já vás moc dobře znám.”

“Budeme si hrát. Můžeme k tobě do pokoje?” zeptala se Nala. Paní přikývla a vrátila se zpátky do svého křesla.

“Odtud se jde na půdu,” řekla Nala a otevřela dveře.

“Tak takhle si představuji pokoj princezen,” zašeptala jsem.

V místnosti stála krásná postel s nebesy, vedle plápolal krb s opravdovým ohněm. Ne jako u Anety, který jenom vypadal, že je opravdový. Tenhle suprově hořel a čadil. Vedle stál košík se dřevem. Uprostřed místnosti se rozprostíral nádherný koberec s květy a ptáky. A u okna stály dvě malované truhly se zlatým kovááním. Nebo alespoň tak nějak zlatě vypadalo.

“Páni,” vydechl Adámek.

Nala nás zavedla ke dřevěným schůdkům, které se schovávaly hned za postelí a točily se nahoru.

Otevřela dvířka tak maličká, že jsme se i my děti sotva protáhly.

Ocitli jsme se na půdě. Všude se válela spousta krásných věcí.

Staré hračky, nádobí, obrazy, nábytek a starodávný kočárek.

“Tady by se líbilo Tůfkovi,” prohodila jsem. “On strašně rád objevuje.”

“Škoda, že je nemocný,” řekla Nala.

“Jak to víš?” zeptala jsem se.

“Zas to píplo,” šeptla mi Natálka do ucha. Přikývla jsem.

“Můžete si hrát se vším, co vás napadne,” řekla Nala klukům, kteří pokukovali po krabici s papírovými modely letadel a vzducholodí.

My holky jsme se vrhly na staré panenky. Některým chyběla ruka nebo noha, jiné měly jedno oko nebo úplně roztrhané šaty. Začaly jsme si hrát na doktorky a panenky jsme uzdravovaly. Nala někde objevila krabici plnou ručiček, nožiček a všeho možného, takže jsme skoro všem pannám vrátily jejich chybějící části. Kluci se na nás přišli brzy podívat. Objevili staré auto a zvali nás na projížďku. Vzaly jsme své panny a nastoupily jsme. Vešli jsme se tam všichni, i když nás bylo tolik. Auto bylo dost velké. Z Adámka se stal řidič. Jeli jsme na výlet do Afriky.

“Vystupovat!” vykřikl, když už ho bolela pusa od toho, jak se snažil přesvědčivě napodobit zvuk motoru.

Začali jsme se soukat z auta a já si najednou úplně nejvíc přála, abych byla v opravdickém pralese. Uslyšela jsem známé pípnutí a podívala se kolem sebe.

Všude bylo plno stromů, v korunách větví seděli papoušci a ještě spousty podivných ptáků, které vůbec neznám.

Něco mi spadlo na hlavu, a když jsem se podívala nahoru, smála se na mě z koruny stromu roztomilá opička, která po mně hodila ořechem.

“Kde to jsme?” zeptala jsem se užasle.

“V pralese přece,” řekla Nala a začala se prodírat hustým křovím.

“Já se bojím,” řekla Natálka.

“Držte se za mnou a nic se vám nestane,” zavolala na nás Nala.

“Chtěl bych vidět tygra. Nebo lva,” řekl Adámek.

“Ne, neříkej to,” zaprosila jsem, protože už mi začalo docházet, co znamená to zvláštní pípnutí. A měla jsem pravdu. Několik metrů od nás se objevil obrovský lev a mlsně si nás prohlížel. Vypadal pořádně hladově.

“Tak a teď si tě dá ten roztomilej lvíček ke svačině,” řekla jsem Adámkovi, který vyděšeně couvl a pokoušel se schovat za strom.

Nalo, udělej něco, prosila jsem naši novou kamarádku. Ať ten lev zmizí! A vůbec celý tenhle prales.

Už tu být nechceme. Pípnutí. A všechno bylo pryč.

Zase jsme se ocitli na obyčejné půdě vedle oprýskaného starého auta a všude byl jen prach a pavučiny. Na jedné pavučině byl ošklivý pavouk. Předtím bych se ho štitila a začala bych možná ječet, jenomže teď jsem před sebou viděla pořád jenom toho lva a ten pavouček se mi zdál nejmilejší na světě.

“Co se to na té půdě dělo?” zeptala jsem se Naly, když všichni kamarádi odešli do svých domovů a zůstaly jsme samy.

“To Algabram,” vysvětlila Nala a ukázala na ten svůj přístroj.

“Raději ho vypnu,” řekla a zmáčka malé červené tlačítko dole.

“Už to nebude pípat?” zeptala jsem se. Zavrtěla hlavou.

“A co znamená to pípání? Kdo jsi?”

Chvilí mlčela.

Pak začala vysvětlovat.

“Algabram je přístroj, který funguje na základě zvláštní energie.

Je to energie, kterou vysílají mozkové buňky lidí. Když ho zapojím na vaše mozkové vlny, začíná pracovat a zrůžoví. Můžu číst vaše myšlenky. To se dělá tím modrým tlačítkem. Je možné ocitnout se tam, kde si váš mozek přeje být. Je možné změnit špatnou situaci v dobrou. Musí to být ale hodně silné, jinak Algabram nefunguje. Musí to být dobré přání. Algabram zlou energii nesnese a přestává fungovat.“

„A to červené?“ zeptala jsem se. Moc jsem tomu nerozuměla. Ale nevadilo mi to. Byla jsem šťastná, že se se mnou Nala dělí o nějaké tajemství.

“Tím Algabram vypínám.”

“A na co má dispej?” chtěla jsem ještě vědět.

“Ukazuje spoustu věcí. Podle druhu mozkových vláken a citlivosti energií. Složité výpočty. Rovnice. Na základě nichž se zobrazí třeba jména lidí, kteří mají přání, způsob, jakým se přání může splnit, místo, kde by se dotyčný chtěl ocitnout, myšlenka tak silná, že ji Algabram dokáže zobrazit. Také když na nějaké přání Algabram nestačí. Pak se na displeji objeví černý vykřičník.

Byla jsem z toho strašně popletená.

“Natálce nic neříkej. Ani ostatním,” poprosila mě ještě Nala.

“A když se budou ptát?”

“Nebudou,” řekla Nala, než za sebou zavřela dveře starého domu, který tu předtím nikdy nestál.

4. Adámek vaří

Ve třídě kamarádi o příhodě na půdě nemluvili. Dokonce ani Natálka ne. Nikdo si na nic nepamatoval. Věděla jsem, že to způsobil Nalin přístroj. Algabram. Pořád ho nosila na krku. Ale děti si ho nevšimaly. Jakoby to byla ta nejobyčejnější věc na světě. Přemýšlela jsem, proč já o tom všem vím. Proč to tak Nala chce. Neptala jsem se jí na to. Nevím, proč, ale neptala. Algabram nikdy nezrůžověl. Všechno vypadalo normálně. Můj počáteční pocit, že něco není v pořádku, zmizel. Všechno začínalo být jako vždycky. Obyčejně normální.

Až jednou.

Přišla jsem domů ze školy a udělala si domácí úkol z matematiky. Tůfek mě pořád otravoval, že si chce hrát na bubáky. Vzal si mamčinu vařečku a běhal s ní po bytě a volal: ”Pif paf “ a střílel všechny bubáky v dosahu. Maminka se spokojeně usmívala, že si bratříček pěkně hraje a začala si dokonce zpívat. To jsem musela využít a zeptat se jí, jestli bych nemohla ven za kamarády.

“Vezmu i Tůfku,” žadonila jsem.

“No, já nevím, posledně mu bylo tak špatně. Jak jste oslavovali toho Valentýna. Já nevím, Týno, jestli ti můžu věřit, že na něj dáš pozor,”

“Dám, určitě, slibuju,” zapřísahala jsem se.

“A proč si nechceš hrát doma? Můžete honit bubáky i u nás v obýváku,” snažila se mě maminka nalákat na Tůfkovu infantilní hru. Víím, co to znamená infantilní, vysvětlila mi to Nala. To je něco jako dětinský. A já jsem rozhodně dost velká na to, abych si hrála na něco tak dětinského, když víím o Algabramu a dalších tajemných věcech. A maminka ne. Ani Tůfek ani tatínek.

A já jim to nemůžu povědět, protože by mi jednak nevěřili a jednak nesmím. Slíbila jsem to přece Nale!

Nakonec jsem maminku přemluvila. Tůfek byl hrozně nadšený, že už konečně může za Adámkem, protože byl dlouho nemocný a nesměl vůbec mezi děti.

“Ale my nepůjdeme za Adámkem,” vysvětlila jsem mu venku.

“Půjdeme k Nale. Tu ještě neznáš.”

Tůfek začal poříňukávat, jak je jeho zvykem, když není po jeho.

“Nala je bezva kamarádka a určitě má nějaké bonbóny,” utěšovala jsem ho a zamířila si to ke starému domu, tomu nejpodivnějšímu z celého Města.

Otevřela mi teta a řekla mi, že Nala není bohužel doma.

“Šla na návštěvu k nějakému kamarádovi,” vzpomněla si a pozvala nás dál na kobližky.

“Mňam,” udělal Tůfek.

“Děkujeme, ale my raději půjdeme,” řekla jsem zdvořile a táhla brečícího brášku za ruku.

“Kobližky já lád,” plakal a rozmazával si slzičky po tvářích.

“Jdeme domů,” řekla jsem a chtělo se mi taky brečet, protože mě Nala zradila. Domluvily jsme se přece, že si budeme hrát u ní. Jen my dvě. A Tůfka jsem taky směla vzít s sebou, protože má moc ráda malé děti a chtěla se s ním seznámit. Byla smutná, že je tak dlouho nemocný.

A teď mi provede takovou věc. Nala, o které jsem si myslela, že není jako my. Že se neumí hádat, vztekat, podvádět a lhát. Nala, která byla na každého milá, veselá a kamarádká. Nala, se kterou jsem se nikdy nenudila a která na mě byla vždycky hodná. Ne jako Aneta nebo Natálka, které uměly žalovat a urážet se. Myslela jsem, že mě Nala má ráda víc než ostatní a že bude moje nejlepší kamarádka. Taky na ni holky trochu žárlily. Že jsem se najednou kamarádila víc s ní než s nima. A teď mi provede takovou věc. To už jsem začala doopravdy brečet. Tůfek byl tak udivený mýma slzama, že sám přestal pofnukávat a začal mi hladit ruku a říkat, že mě má rád. To on říká vždycky, když jsem smutná anebo když se na mě maminka hněvá. Vždycky přijde a utěšuje mě. Proto je můj kamarád. Mnohem větší než Nala. Umínila jsem si, že už s Nalou do smrti nepromluví. I kdyby měla tisíc kouzelných Agabramů.

Co je jeden Agabram proti pravému přátelství?

“Týnko! Kam jdeš?” uslyšela jsem najednou vedle sebe známý Nalin hlas.

“To je ten tvůj malý bratříček?” zeptala se Nala a pohládila ho po hlavě.

“Ten je ale roztomilý,” řekla.

Chtěla jsem být uražená, ale najednou to nešlo.

“Byla jsem u vás a tvoje teta mi řekla, že seš u nějakého kamaráda. A my jsme přece byly domluvené spolu.”

“Jdu k Adámkovi,” řekla Nala a víc mi nevysvětlovala.

Byla jsem zvědavá, co bude u Adámka tak důležitého dělat, tak jsem se rozhodla přestat být úplně uražená a milostivě jsem svolila, že půjdeme s Tůfkem taky.

“Adámek má nějaký problém,” řekla a zazvonila u bytu Adámkových rodičů.

Otevřel nám strašně ubrečený špinavý kluk.

“Co to tu tak páchne?” zeptala jsem se.

“To je právě to,” řekl smutně Adámek, protože ten ušmudlaný kluk byl on.

Vešli jsme do kuchyně a strnuli. Všude na podlaze byly mastné fleky, povalovaly se tam začouzené pánve, na stropě byly černé šmouhy a kuchyňská linka byla celá zaneřáděná od mouky, vajíček, strouhanky, slupek z brambor a jiných věcí. Ubrus na stole byl špinavý a uprostřed měl velikánskou díru. Vzduch byl plný kouře a spáleniny.

“Že uhodnu, cos tady prováděl?” zeptala se Nala a vůbec nevypadala vyděšeně.

“Kde máš maminku?” zeptala jsem se já a vyděšená jsem teda byla pořádně.

“To vypadá jako by tě tady navštívil sám Lucifer,” řekl někdo ve dveřích.

A byl to Adámkův starší bratr, který seděl ve vedlejším pokoji.

“Chtěl jsem udělat mámě radost,” šeptnul Adámek.

“To se ti teda povedlo,” zasmál se Adámkův bratr.

“Mamka teď odešla k doktorovi a já jsem předtím slyšel, jak si do mobilu stěžuje nějaký kamarádce, že je strašně utahaná a že musí dělat k večeri řízky a že to vůbec nestíhá a že musí k doktorovi pro nějaké prášky. Nechci, aby maminka brala prášky. Paní učitelka ve škole nám říkala, že je to nebezpečné a že se na to může umřít.”

“Ty seš ale trouba,” řekl Adámkův bratr.

“Ty si jenom mastíš ty své počítačové hry,” rozzlobil se na něj Adámek, “ale já chtěl mamince udělat překvapení.”

“A povedlo se, ne?” řekl znovu Adámkův bratr a odešel zpátky do svého pokoje.

“Ten je ale hrozný,” zvedl k nám Adámek uplakané oči.

“Za jak dlouho se maminka vrátí?” zeptala se Nala.

“V pět,” vzlyknul Adámek. Podívaly jsme se na hodinky. Bylo třičtvrtě na čtyři.

“Máme spoustu času to napravit,” řekla Nala.

“Ty umíš vařit?” zeptala jsem se udiveně.

“Mám přece Agabram,” pošeptala mi Nala tak, aby nás Adámek neslyšel. Raději jsme ho ale poslaly umýt se do koupelny.

“Buď tam hodně dlouho,” přikázala jsem mu, “my to tu dáme do pořádku.”

Adámek sice vrtěl nedůvěřivě hlavou, ale nezbývalo mu nic jiného, a tak šel.

Nala zmáčkla modré tlačítko. Agabram zrůžověl. Ozvalo se pípnutí. Dispej začal produkovat šílené množství čísel, kterým jsem nerozuměla. A najednou byla kuchyň zase v pořádku. Čistá a uklizená. Ani stopa po mastnotě a zápachu. Připadalo mi, že to trvá celou věčnost, ale když jsem se podívala v uklizené kuchyni na hodiny,

ukazovaly čtyři. Přesně. Adámek přišel z koupelny. Vypadal o chlup čistěji. A neměl už nudli u nosu. Když uviděl kuchyň v takovém pořádku, nestačil se divit.

“Nevěděl jsem, že holky jsou tak šikovné,” pořád opakoval a kroutil nechápavě hlavou.

“A teď se pustíme do večeře. Zavolej bráchu, ať nám pomůže,” řekla Nala.

Ale Adámek nechtěl. Prý s Jakubem není řeč a od počítače ho nikdo nedostane. Právě jedině maminka s dobrou večeří. Ale na dobrou večeři to zatím vůbec nevypadalo, protože Adámek zničil všechno maso i brambory a vypotřeboval všechna vejce a doma neměl nic, z čeho by se udělala večeře nová.

“Půjdu za ním,” rozhodla se Nala a odešla do Jakubova pokoje. Vrátila se s ním za dvě minuty.

Slíbil, že dojde do obchodu pro potraviny. Nala mu napsala na lísteček, co je potřeba koupit, aby to nezapomněl, protože Jakub má v hlavě hlavně své hrdiny z filmů a počítačových her a mohl by klidně místo brambor přinést třeba kedlubny.

My jsme zatím připravily strouhanku, sůl, olej, pánev, škrabky na loupání brambor a paličku na maso.

Pak jsme s Nalou krásně prostřely.

Když se vrátil Jakub, poradil nám co a jak. Ukázalo se, že to od maminky docela dobře odkoukal. Brambory jsme oloupaly my holky, Jakub rozkrájel maso a naklepal na řízky. Pak jsme je obalily a usmažily a daly vařit brambory.

Ani jeden řízek se nepřipálil. V kuchyni to tak nádherně vonělo, že to přilákalo i Tůfka, který si celou dobu hrál v Adámkově pokoji s vláčkem.

“Hamat já,” zažvatlal a my jsme se rozesmáli. Adámek má Tůfka moc rád, a tak mu dal kousek řízku a brambor na ochutnání, ale Tůfkovi to tak chutnalo, že chtěl ještě, a tak mu dal ještě trochu. A pak ještě.

“Už to stačí, nezbylo by pro mamku,” řekl pak Adámek.

“A copak by na mě nezbylo?” ozvalo se najednou z předsíně. Do kuchyně vešla překvapená Adámkova maminka.

“Tak na to si musím sednout,” řekla, když jsme jí všechno dovyprávěli. A Adámek nám pak ve škole říkal, že maminka si nejdřív myslela, že se vrátil tatínek dřív domů z práce a uvařil večeři on. Ani ve snu jí nenapadlo, že bychom to dokázaly my děti. A prý jí to všechno moc chutnalo.

A náš Tůfek ten večer odmítl maminčiny marmeládové palačinky.

“To je ale zvláštní,” řekla večer tatínkovi, “Tůfek odmítl palačinky. A oba dva byli cítit jako smažený řízek. Chápeš to?”

A tatínek se na ni podíval od notebooku a prohlásil, že by to nebyl špatný tip na zítřejší večeři. Hurá!

5. Lyžujeme

Jednou jsme seděli s tatínkem u počítače a hráli jsme hry. Zrovna když ten nejhorší robot chtěl sežrat našeho nejmilejšího slůnka, přišla maminka, přeměřila si mě, tatku a Tůfka nepřívětivým pohledem a prohlásila, že takhle teda ne.

“A co tím myslíš, ženo záhadná?” zeptal se tatínek. Někdy takhle mluví. Maminka to ale moc ráda nemá.

“Přestaň říkat hlouposti a nech mě mluvit,” řekla proto našťavaně.

“Ale to já přece dělám celý život,” namítl tatka a spiklenecky na nás mrkl. “Nic jiného se přece ode mě nežádá. Jenom tě nechat mluvit. Pak seš spokojená.”

Maminka se zatvářila zlostně a odešla. Byli jsme dost rádi, protože nás ta hra s robotama a slonama hodně baví. Ale radovali jsme se jenom krátce. Mamka se za chvíli vrátila a hodila před nás nějaký tlustý časopis.

“Co to je za časopis, mami?” zajímala jsem se hned, protože mě děsně moc baví prohlížet si dospělácké časopisy.

“To je katalog,” vysvětlila nám maminka, “katalog zimních dovolených.”

“A proč nám to sem jako ...,” chtěl něco namítnout tatínek, ale maminka ho nenechala domluvit.

“Pojedeme lyžovat,” řekla spokojeně a ukázala nám fotografii nějaké horské chaty. Ta chatka se mi docela líbila. Vypadala trochu pohádkově. Ale představa lyžování mě teda nenadchla. Nejsem žádný sportovní typ a mám takové tušení, že mi to moc nepůjde. Jenomže když si naše maminka něco umíní, tak s ní pak není žádná rozumná řeč. Říká to tatínek a ten to snad musí vědět, ne?

“A my to umíme?” zeptal se tatínek a zavřel počítač. K nelibosti Tůfka, který začal okamžitě protestovat, že chce ještě “loboty”. Ale nikdo si ho nevsímal, protože jsme začali řešit ten maminčin potrhlý nápad.

“Naučíme se to,” řekla nakonec mamka. “Ostatně nic jiného nám nezbyvá, protože jsem ten pobyt v Krkonoších už zaplatila.

“A nás se nikdo neptal,” zabručela jsem nešťastně.

Maminka obrátila oči v sloup.

“Jiné děti by skákaly až do stropu,” řekla a hluboce si vzdychla.

„Maminku já lád,” řekl okamžitě Tůfek, protože si myslí, že vždycky, když maminka vzdychá, je třeba ji trochu povzbudit.

„To seš hodný chlapeček,” rozněžnila se doopravdy maminka. „Ty se těšíš na hory, vid’?”

„Holy já lád,” přitakal „hodný chlapeček” aniž by věděl, co to hory jsou. Ale maminka už byla veselá.

A tak jsem se snažila jí nezkatit radost tím, že bych začala cokoli namítat proti tomu jejímu skvělému nápadu dostat naši rodinu na lyže. Tak to ještě něco zažijeme, pomyslela jsem si.

Ale nahlas jsem řekla: „Už se moc těšíme, vid’ tati?”

Přijeli jsme na ty slavné Krkonošské hory v pátek večer. A čekal nás celý týden ve znamení zimního sportování. A tatka si s sebou ani nesměl vzít počítač. To budou teda nádherné jarní prázdniny, pomyslela jsem si. Kdyby tu tak alespoň byla Nala.

A právě když jsme se začali vybalovat a mamka u toho jako vždy láteřila, někdo zaklepal na dveře našeho pokoje.

„Dobrý večer,” řekla Nala, která stála v těch dveřích a usmívala se, „to je ale náhoda, že?”

Tatínek s maminkou se na sebe překvapeně podívali.

„Vy neznáte moji kamarádku ze školy?” zeptala jsem se.

„My jsme přijeli už ráno,” vysvětlovala Nala, „teta před chvílí zahlédla na chodbě Týnu, tak jsem se šla podívat, jestli to jste opravdu vy.”

„Jsme to my,” přitakala jsem nadšeně, „ve škole ses nepochlubila, že taky jedete lyžovat do Krkonoš.”

Na to Nala neodpověděla. Jenom se tak záhadně zatvářila a já si hned uvědomila, že ona je vlastně jiná než normální děti, protože má něco, co nemají normální děti. Má něco, co nemají dokonce ani normální dospěláci. Má přece Algabram. Třeba ho měla zapnutý, myslela na mě a Algabram jí prozradil moje přání, aby tu byla s náma.

„Tak se uvidíme zítra,” řekla pak ještě a odešla.

„To je ale divná holčička,” řekla maminka mrzutě.

„Proč jsi nám o té své kamarádce nic nevyprávěla?” zajímalo tatínka.

„Nala, Nala,” vykřikoval Tůfek.

„Tak se jmenuje? To je ale divné jméno,” řekla maminka ještě mrzutěji.

„Není na něm nic divného,” odsekla jsem a šla si vyčistit zuby. Bez říkání.

„Chápete to?” zeptala se maminka tatínka a Tůfka. Oba zavrtěli hlavami. Většinou si nejdu vyčistit zuby jen tak. A pak jsem šla do postele. Taky bez říkání. A brzy jsem usnula. Ani jsem neslyšela konec té pohádky, co jí tatka vypravuje vždycky na dobrou noc a která je na pokračování a je snad nekonečná. Ale je strašně krásná, protože náš tatínek má skvělý vyprávěčský talent a bujnou fantazii. Tak to alespoň tvrdí maminka.

Ale teď už vážně spím. Tak dobrou.

Ráno mě vzbudil Tůfek. Vylezl si ke mně na postel a začali jsme trochu skotačit v peřinách. Rodiče ještě spali.

„Čůlat,” řekl pak Tůfek hodně nahlas a maminka se probudila. To je takové kouzelné slovíčko pro spící maminky, vždycky na ně funguje.

Po snídani jsme se vypravili na kopec s celou skupinou dětí i dospělých, kteří se také chtěli naučit lyžovat. Náš instruktor byl takový mladý kluk a vypadal děsně pěkně. Měl světlé vlasy a pořád se smál. Někoho mi připomínal. Nalu jsem nikde neviděla. Skoro mě napadlo, že se mi o ní jenom zdálo.

„Nejdřív začneme tady,” slyšela jsem říkat našeho instruktora. „Na velký kopec pustím jenom ty, kteří to začnou alespoň trochu zvládat. Jasně?”

Všichni souhlasně zahučeli. A já si pořádně oddechla. Velký kopec je hned za chatou a mě připadá obrovský a strašně nepřátelský. Je tam moc a moc lidí, kteří jezdí pekelně rychle a pekelně dobře. Prostě tak, jak se já určitě nikdy nenaučím.

„A to tady nebudeme mít ani vlek?” zeptala se jedna tlustá stará paní s červeným nosem a v červené čepici.

„Alespoň trochu zhubnete,” řekl vysoký štíhlý pán. Ale té paní se to vůbec nelíbilo, protože se na toho pána zamračila a řekla něco o nevychované mládeži. Mně teda ten pán nepřipadal jako mládež. Vypadal tak na třicet nebo tak nějak. No, prostě jako náš tatínek s maminkou.

Instruktor ještě oznámil, že se jmenuje Michal a že vlek opravdu nepotřebujeme, protože se budeme učit základní věci a budeme jen tak popojíždět a pak si ten kopeček vyšlápeme.

Paní zafuněla a já jsem slyšela, jak náš tatínek říká naší mamince, že taková stará lidé by snad ani neměli s lyžováním začínat, protože je to o zdraví.

„Ten malej se bude taky učit s náma?” zeptal se pak Michal maminky a ta se tak nějak nejistě podívala a zeptala se, jestli to nebude vadit.

„Měli jste si zaplatit zvlášť kurs pro batolata. To u nás taky probíhá,” řekl Michal.

„Ale on by bez nás nechtěl být,” řekla jsem a usmála se na Michala, jak nejlépe jsem dovedla.

„No, snad to nějak zvládnem, hrdino,” řekl tedy Michal a pohládl Tůfka, který se na něj nepřestával mračit. On nemá rád, když na něho mluví cizí dospělí.

Jenomže to si Michal jenom myslel, že je Tůfek hrdina a že to zvládne. Když šli ostatní nahoru, Tůfek chtěl jít dolů. Když ostatní jeli, Tůfek chtěl stát. Když jednou upadl, odmítnul si znovu stoupnout a začal brečet.

„To je taky nápad! Brát sem takové malé děčko. Zatěžujete tím běh celého kursu,“ řekla ta tlustá paní mamince. Maminka strašně zčervenala a chtěla něco namítnout, když v tom se objevila Nala.

„Já si ho vezmu na starost, jestli chcete,“ řekla mamince, která už byla celá nešťastná a zahanbená.

„To bys byla moc hodná, holčičko,“ řekla Nale.

„My půjdem na vedlejší kopeček, já jsem tam viděla tu paní, co učí maličké děti, tak se k nim připojíme,“ prohlásila Nala a vzala vzlykajícího Tůfka za ruku.

„Ten s ní tak půjde,“ řekla ta tlustá paní. Ale Tůfek se přes slzičky v očích na Nalu zářivě usmál a bleskově se proměnil z ufnukaného kluka v hodného chlapečka.

Maminka s tatínkem si oddechli. A myslím, že náš instruktor taky. Jenom já jsem byla trochu smutná, protože když teď odešel můj bratříček, byla jsem nejhorší z celého kursu já.

A pak naše maminka. Pořád padala a vůbec jí to nešlo. Nejdřív jsem měla škodolibou radost, ale pak mi jí přišlo líto. Sice si to celé vymyslela sama, ale přece si nezasloužila, aby se jí tatka a ostatní tak smáli. Připadalo mi to nespravedlivé.

„Vy nejste vůbec lyžařský typ,“ řekla jí ta tlustá paní, když spadla snad po sté. Maminka se zvedla ze země, oprášila si zadní část těla a sundala si lyže.

„Pro dnešek mám dost,“ prohlásila a šla hledat Tůfka s Nalou.

„Jdu taky!“ zavolala jsem za ní, ale tatínek mi dal ruku před pusou a pohrozil mi.

„Nikam,“ řekl přísně. „Ty seš ještě malá a máš šanci se to naučit. Že to tak brzy vzdává mamka je její věc, ale my přece nejsme žádní zbabělci.“

„Já jsem zbabělec,“ řekla jsem nešťasně. A pokusila se o dokonalý oblouček, který šel tak báječně Michalovi. Nemyslím, že se mi zvlášť povedl, ale přesto mě Michal pochválil. Asi se bál, že ztratí dalšího z kursu. A pak by třeba přišel o práci. To se přece stává, ne?

„Tak pro dnešek konec,“ řekl Michal, když už jsme byli úplně vyřízení a hladoví.

„A hurá na oběd,“ řekl tatínek.

„Ještě že odpoledko máme volno,“ řekla jsem já.

Když jsme přišli na pokoj, našli jsme tam lísteček, že maminka s Tůfkem už obědvali a jsou venku před chatou.

„Kdyby byli venku před chatou, tak bychom je snad museli vidět,“ řekl si pro sebe tatínek.

Svlékli jsme si mokré věci a hodili je na topení. Hrálo velice slabě.

„Taky mohou víc topit,“ podotkl tatínek, „za ty peníze.“

„Asi to bylo málo,“ podotkla jsem drze, ale tatka to přešel. Byl asi taky velice unavený mě vychovávat, a tak jsme odešli dolů do restaurace. A prvního koho jsme spatřili, byla maminka s Tůfkem a Nalou a její tetou, jak sedí u jednoho stolu a velice živě si spolu povídají.

„Na lístku jsi nám psala, že budete venku,“ řekl tatínek, když jsme k nim přišli. A hned zrozpačitěl, protože na nás jaksi nezbylo místo.

„Trošku jsme se tady rozpovíдали,“ řekla maminka.

„Ale už jdeme, můžete se v klidu najíst,“ řekla Nala.

„Dobrý den, já jsem Nalina teta,“ řekla Nalina teta.

„Těší mě,“ řekl tatínek, ale vůbec nevypadal potěšený. Vypadal spíš hladově.

„Já ne báb,“ řekl pyšně Tůfek.

„To tatínkovi a sestřičce povíš později, Kryštůfku,“ řekla maminka. „Teď se potřebují napapat.“

Když konečně odešli a my dostali bramborovou kaši s kuřetem, připadala jsem si jako v pohádce.

Odpoledne šel Tůfek spát, protože je ještě malý a malé děti potřebují po obědě odpočívat. Tak jsme se šly s Nalou ven koulovat.

„Jak to Tůfkovi šlo?“ zeptala jsem se pak Naly.

„Výborně,“ řekla Nala.

„Máš u sebe Algabram?“

„Mám.“

Pak jsme chvíli jen tak seděly na lavičce před chatou a pozorovaly lyžaře.

„Ty umíš lyžovat?“ zeptala jsem se.

„Umím,“ odpověděla Nala.

„A mohla bych si přát, aby mě to Algabram naučil?“ zeptala jsem se opatrně.

Nala vzdychla.

„Čekala jsem, že to řekneš.“

„Tak mohl?“

„Vlastně ano,“ řekla a zesmutněla.

„Neboj, já to od tebe nechci,“ řekla jsem rychle. Nemám ráda, když je Nala smutná.

Zase jsme chvíli mlčely.

„Víš, co?“ řekla pak Nala, „jestli chceš, tak já tě to taky naučím.“
„Jak to taky?“ podivila jsem se, „Ty už jsi někoho učila?“
„Tůfka přece,“ řekla Nala.
„A on to umí?“ podivila jsem se. Kývla hlavou. Jen tak maličko.
„Tak to bude mamka s tatškou koukat,“ řekla jsem nadšeně.
„Žádný Michal instruktor, ale Nala,“ řekla Nala a rozesmála se.

Když se Tůfek vyspal a my stály na svahu, kde se předtím učily malé děti, řekla Nala Tůfkovi, aby jel. A Tůfek jel. On doopravdy jel. A docela dobře. Ne. Dobře ne. On jel výborně. Ještě jsem neviděla, aby takový precek tak dobře lyžoval.

„To není možné,“ nechápala jsem. „Nalo, neříkej mi, že to nemá na svědomí Algabram! Ty sis přála, aby můj bratr uměl lyžovat!“
„Já jsem si to nepřála,“ zavrtěla Nala hlavou.
Věděla jsem, že nelže, ale něco mi na tom nehrálo ...
„Chci to taky umět, prosím,“ řekla jsem kamarádce.
„Já ne báb,“ řekl hrdě Tůfek a přistál vedle mě bez jediného žuchnutí.
„Zkusíme to. Musíš se ale hodně snažit,“ řekla Nala. A já se tedy snažila.
Ale když den skončil, věděla jsem, že to neumím. Že jsem na tom stejně jako ráno.
Musel v tom být Algabram.
Ale když si to Nala nepřála, kdo si to tedy přál?

6. Přijel Niky

Už jsme byli na horách dva dny, když se u hlavních dveří naší chaty objevil Niky.
„To je taky tvoje práce?“ zeptala jsem se Naly tiše. Zavrtěla překvapeně hlavou.
„Čau, holky,“ řekl udiveně, když nás spatřil. „Vás bych tady nečekal.“
„My tebe taky ne,“ řekla jsem. „Kde máš babičku?“
„Já tu mám bráchu,“ řekl Nikola. „Učí tady lyžovat nemehla.“
„Nejmenuje se náhodou Michal?“ zeptala se Nala a spiklenecky na mě mrkla.
„Jak to víš?“ vyvalil na ni oči.
„Protože učí tadyhle Týnu a její rodiče,“ řekla Nala.
„Aha. Ty neumíš lyžovat,“ řekl Niky.
Zavrtěla jsem zahanbeně hlavou. Mrzelo mě, že jsem taková nemožná ...
„Já tě to naučím líp než brácha,“ řekl Niky. Chtěla jsem namítnout, že mě to nenaučí nikdo na celém světě.
Ale pak jsem si to rozmyslela. A kývla jsem, že jako jo. Že to teda беру.
„Kde seš?“ přivítala mě maminka, když jsme dorazili na svah.
„Tak ses konečně rozhodl, že přijedeš?“ přivítal Michal Nikyho a poplácal ho po zádech.
„Čus brácho,“ řekl Niky, „domluvili jsme se s Týnou, že jí budu dávat individuální lekce.“
„Vy se znáte?“ zeptal se Michal udiveně.
„Ze školy,“ řekl Niky. Maminka se s tatínkem na sebe podívali.
„Koukám, že tady máme celé naše Město,“ podotkl tatínek a nasadil si rukavice.
„Souhlasíte?“ zeptal se Michal mých rodičů.
„No, jestli váš bratr umí tak dobře lyžovat jako vy,“ řekl tatínek a nasadil si lyžařské brýle. Vypadal teď jako doopravdový lyžař. Taky už skoro začínal být doopravdovým lyžařem.
Na rozdíl od maminky, která na tom byla podobně jako já.
„Ale jen jestli to není nějaká lumpárna,“ zapochybovala maminka, „místo lyžování se budou koulovat nebo stavět sněhuláky.“
„Já bych jim věřila,“ vložila se do toho ta stará tlustá paní, ze které se nakonec vyklubal úplný lyžařský fenomén.
A docela tak zahanbila maminku.
„Viděla jsem toho vašeho maličkého, ale ten teda po vás moc nebude,“ řekla ještě a začala obloučkama svištět dolů.
„Už bych ji pustil na velký kopec,“ podotkl Niky.
„Máš pravdu, brácho,“ souhlasil Michal, „jen mě leká ten její věk. Nechci ji mít na svědomí.“
„Tak pustíte se mnou Týnu nebo ne?“ obrátil se Niky ještě jednou na mé rodiče. Oba dva se zatvářili nejistě.
„Je pravda, že jsem nečekala, že bude Tůfek tak báječně lyžovat,“ řekla pak maminka zamyšleně.
„I když jsem si moc přála, aby to dětem šlo. Ale nikdy by mě nenapadlo, že i tak malé děti ...“
„Právě tak malé děti se to dokážou naučit líp než ty,“ vložil se do toho tatka, „jen ať Týna jde. Její kamarádi jsou lepší učitelé než my dospělí.“
A tak jsem mohla.

„Nesmíš se vůbec bát,“ začal s první lekcí Niky.

„Uvolni se a pěrui v kolenou. Tak slyšíš?“ Křikl na mě ještě, ale to už jsem se řítila dolů neuvěřitelnou rychlostí a rovnou na ten malý smrček, co mi tam vždycky tak překážel, ale na který jsem si předtím dávala dobrý pozor, ale teď jsem na to nějak zapomněla, protože jsem se chtěla předvést před Nikym, že se vůbec nebojím.

„Cos to dělala? Proč mě vůbec neposloucháš?!“ Přijel ke mně vzápětí Niky a byl celý rudý v obličejí.

Nevěděla jsem, jestli strachy nebo se tak moc zlobil.

„Ty seš fakt hrozná lyžařka,“ řekl a pomohl mi vyprostit se ze spárů větví zákeřného stromku.

Zkoušela jsme to pak ještě několikrát, ale Nikymu se to ani jednou nelíbilo. Tůfek s Nalou si vedle v klídku lyžovali, než je to přestalo bavit a šli na chatu. Že prý si budou dole v klubovce prohlížet nějaké knížky. Než bude oběd. Oběd! Páni, já měla takový hlad.

Ale Niky mě nenechal ani na chvilku vydechnout. Pořád mě nutil okamžitě vstát, když jsem upadla, poučoval mě, že prý mám úplně nemožné držení těla, špatně držím hůlky a stojím na lyžích jako strašák. A tak nějak podobně jsem strávila celé dopoledne. A po obědě to bylo ještě horší. Nedal mi žádné volno.

Vzal si do hlavy, že mě to prostě naučí.

„Všechno mě bolí,“ fňukala jsem.

„To přejde,“ mávl rukou Nikola, „zvedej se a jed’.“

„Už nemůžu,“ zafňukala jsem a se značným sebezapřením se rozjela.

A najednou mi to šlo. Světe, div se. Chtěla jsem tak moc ukázat tomu velkému klukovi z naší školy, že to fakticky dokážu! Chtěla jsem už sundat ty protivné lyže a sednout si. Chtěla jsem tak moc blbnout nebo si hrát. Třeba na honěnou. Nebo na schovku. Chtěla jsem být s Nalou a Tůfem a s našima ...

Ale najednou mě to začalo bavit. Nevím, jak se to stalo. Nohy poslouchaly a i ruce mě poslouchaly a já opravdu lyžovala. Cítala jsem, že jedu dobře a že nespadnu a že to už snad trochu umím.

Když jsem dojela dolů a Niky za mnou přijel, strašně jsme se rozesmáli.

Myslím, že se nám docela ulevilo.

„Ale zas taková sláva to není,“ řekl mi Niky, jen aby mě pozlobil.

7. Máme pejška

Na naší chatě byla jedna rodina cizinců. Tatínek říkal, že mluví německy. Já docela dobře poznám, když někdo mluví anglicky, protože chodím na hodiny angličtiny už od školky, ale němčinu nepoznám. Ale náš tatínek to musí vědět, protože je děsně chytrý a umí pět jazyků. Umí anglicky, německy, francouzsky, španělsky a česky. Maminka se směje, že česky umí přece každý Čech, ale nemá pravdu, protože například Tůfek to ještě moc dobře neumí. A kluci u nás ve třídě příšerně čtou. Kadeřábek dokonce slabikuje. Ve třetí třídě. A co chyb mají v sešitech, když nám paní učitelka dává diktát. No hrůza.

A ta rodina těch Němců měla pejška. Takového bílého krásného pejška. Vlastně to bylo ještě štěně. Docela se s náma skamarádil. Ten pejsek. Ta rodina moc ne. Byli všichni takoví nafoukaní. Měli dvě holky, které nosily dlouhatanánské culíky a měly brýle a vypadaly tak nějak děsně nudně. Jedné mohlo být jako Nikymu a té druhé jako mně a Nale. Niky s nima někdy mluvil, protože umí německy. Když jsem se ho zeptala, kde se to naučil, neodpověděl mi. Jenom byl pak moc a moc smutný. Tak jsem se už raději neptala. Vždyť víte, že nemám ráda, když jsou mí kamarádi smutní.

Ale pak odjel a ten pejsek tady zůstal. Asi ho tu zapomněli. Vedoucí naší chaty z toho byl celý nešťastný a ptal se všech ubytovaných, jestli by si ho nevzali. Ale nikdo ho nechtěl.

„Ani náhodou,“ zamítla to maminka, ještě než jsem ji stačila poprosit.

„My ho berem,“ řekl Nikola a podrbal pejška na hlavičku.

„Super,“ souhlasil Michal.

Niky byl moc rád, že má psa. A ten pejsek byl moc rád, že má Nikyho. Celý den s náma běhal a vypadal jako ten nejšťastnější pes na světě. A to taky určitě byl, protože se zbavil těch nudných lidí, u kterých dřív bydlel.

Michal zas až tak nadšený nebyl, protože pejsek často běhal kolem a pletl se pod nohy všem, které učil lyžovat. Ta tlustá paní už uměla lyžovat naprosto perfektně, a tak ji Michal poslal na svah pro opravdové lyžaře. Náš tatínek to taky docela zvládnul a ten štíhlý pán, který se nakonec docela s tou tlustou paní skamarádil taky. Jen naše maminka vypadala pořád nešťastně a nakonec zůstala v té partě pro nemehla, jak té skupince říkal Niky, skoro sama, jen s jedním tlustým chlapečkem a jeho přísně vyhlížejícím dědečkem.

„Já to snad vzdám,“ řekla Michalovi a sundala si různé rukavice.

„Ještě dnešek a zítřejšek, a máte to z krku,“ povzbudil ji Michal a mrknul na nás. Maminka k nám stála zády, takže nás nemohla vidět a našeho nového pejsčího kamaráda nenapadlo nic jiného než na ni pořádně zaštekát.

A maminka, která to vůbec nečekala, se strašně lekla, zapotácela se, ale nějakým šíleným způsobem se jí naneštěstí podařilo udržet rovnováhu. Takže se rozjela bez hůlek děsnou rychlostí dolů. Protože si předtím, když si stěžovala Michalovi, sundala nejenom rukavice, ale i lyžařské hůlky a zapíchla je před sebou do sněhu.

Michal se sice okamžitě rozjel za ní, ale neměl šanci ji dohonit, protože maminka v tom strachu úplně zapomněla na všechna lyžařská pravidla a v tu chvíli ani trochu nepomyslela na nějaké obloučky a řítila se přímo na ten

smrček, který nikdo z nás neměl zrovna moc v oblíbenosti, protože vy víte proč. Ale to jsem ještě nevyprávěla, že za tím smrčkem je taková cesta, kde sice moc aut nejjezdí, ale přesto si může s trochou fantazie říkat silnice a za tou silnicí je takový malý srázek a za tím srázkem teče potůček. Jednou jsem se Michala zeptala, jestli se může stát, že nějaký dost nešikovný nelyžař přejede tu silnici a spadne do toho potůčku. Michal se mi smál a vrtěl hlavou, že to ani náhodou. A tak si teda představte, že naší mamince se to skoro povedlo.

Když jsme za ní všichni doběhli, uviděli jsme Michala, jak se snaží vyprostit jednu lyži z ledového potoka, zatímco druhá lyže ležela zlomená na samém jeho okraji. Maminka seděla vedle ní na bobku a tekly jí slzy.

„Mami, nebreč, já to nikomu nepovím,“ řekla jsem. „A Niky s Nalou taky ne, že jo?“

Oba dva zavrtěli hlavami. A náš pejsek taky zaštěkal na souhlas.

„Ty se moc neozývej!“ řekla mu maminka rozzlobeně.

„Tak tady je ta lyže,“ řekl Michal a podával mamince zachráněnou lyži z potoka. „Už jste v pohodě?“

„V pohodě?!“ zakřičela maminka, „to teda vůbec nejsem, mládenče! Zažila jsem ten nejpříšernější šok ve svém životě, málem spadnu do ledové vody, děti ze mě mají legraci, a to ještě nemluví o psech! A lyžovat jsem se tady taky nenaučila!“

„A ta jedna lyže je zlomená,“ řekla Nala potichu. Ale maminka byla tak rozčilená, že to přeslechla. A nevšimla si ani, že dělám prosebné oči na mou kamarádku. Tak prosebné a nešťastné, že se Nala slitovala a vytáhla nenápadně z bundy Algabram a stiskla modré tlačítko. Algabram zrůžověl.

„Mami, podívej, obě lyže jsou v pořádku,“ rozzářila jsem se a očima Nale poděkovala.

„Proč by neměly být v pořádku,“ odsekla maminka, „ještě to by mi scházelo.“

„Opravdu jim nic není,“ podotkl Michal, když si obě lyže znovu pozorně prohlédl, „ale předtím se mi zdálo, že ta jedna je trochu nalomená.“

„To máš nějaký halušky, brácho,“ řekl rychle Niky a podíval se na mě a na Nalu.

A z jeho pohledu nám bylo jasné, že si něčeho všiml.

A že mu možná budeme muset něco vysvětlit.

„Tak co mi řeknete?“ zeptal se pak večer, když jsme se sešli dole ve společenské místnosti.

„Myslím, že nechápu, o čem mluvíš,“ řekla Nala.

„Nech toho, Nalo, nejsem padlej na hlavu,“ řekl Niky. „Ta lyže zlomená byla a můj brácha by si toho taky všimnul, kdyby neměl takovej strach o Týninu mámu.“

„Nebyla zlomená,“ řekla jsem chabě, abych poskytla Nale čas na obstojnou výmluvu.

Niky byl šesták a nenechal si jen tak něco nabulíkovat.

Tušila jsem, že jestli se existence Algabramu prozradí, bude všemu konec. Ostatní to nikdy nepochopí. Nevěděli by, kdy ho použít a kdy ne. A pak by se Algabram rozbil. Říkala mi to přece Nala.

Třeba takový Kadeřábek. Ten by si určitě vymyslel něco strašného. Třeba by chtěl, aby se ve všech slovech psalo měkké i nebo něco podobného. A z čeho bych pak dostávala jedničky? Když diktáty tak miluju. A co moje milovaná matematika? Nebo by chtěl, aby byly jenom hodiny tělocviku. A pak bych ve škole určitě propadala. Když tělák tak nenávidím.

Při té představě jsem se skoro roztrásla. Brr.

„Tak prozradíte mi to nebo ne?“ řekl Niky netrpělivě. Než jsem si ale stačila vymyslet něco chytrého, něco co by Nikolu uchválovalo, něco ..., tak se ve dveřích objevil majitel chaty a v náručí nesl našeho pejska.

„Není mu dobře,“ řekl Nikymu, který se k němu ihned rozeběhl. „Nechce žrát. A to jsem mu dával ty nejlepší zbytky od večere.“

„Asi se cítí vinen,“ podotkla Nala.

„Ty seš ale hloupá,“ řekl Niky rozzlobeně. „Nevidíš, že vypadá špatně?“

„Co když ho někdo otrávil?“ lekla jsem se.

Niky se na mě pátravě zadíval: „Myslíš jako svojí mámu? Že se kvůli němu málem vykoukala v potoce?“

„Nech toho, Niky, to je sprosté,“ okřikla ho Nala.

„Víte, co? Obě dvě mi vlezte na záda!“ křikl Niky a s pejskem v náručí vyběhl ven. Rychle jsme běžely za ním. Zkoušel dát pejska na zem a chtěl, aby běžel. Ale pejsek nechtěl. Jenom se stočil do klubička a díval se na nás takovým tím smutným psím pohledem.

„Doběhnu pro doktora,“ navrhla jsem. Ten štíhlý sympatický pán, co se skamarádil s tou tlustou nesympatickou paní byl totiž dětský lékař. Vím to, protože jsem slyšela, jak si o tom s tou paní povídají. Paní vykládala, že má moc nemocnou vnučku, která prý celý rok kašle a ten pán jí radil, že to chce moře, hory, pohyb, a že bude vnučka brzy fit, on že je sice lékař a dává dětem spoustu léků, ale že stejně nejlepší je pro ně tohle.

Tak jsem rychle utíkala do společenské místnosti a vůbec mi nedalo práci toho pána najít, protože seděl samozřejmě vedle té tlusté paní a ještě vedle té štíhlé slečny, které celý den ukazoval, jak se naučil báječně lyžovat za pouhých pět dní. Kouřili cigarety a smáli se dost nahlas a byli červení v obličeji. Tomu pánovi se moc nechtělo jít k nějakému nemocnému psu, prý že není veterinář, ale ta slečna s tou dámou se do něj pustily, že lékař musí pomoci všemu živému potřebnému, na to prý je lékařská přísaha, a tak dost neochotně a trochu

potácivě vstal a nechal se ode mne chytit za ruku a dovléci k Nikymu a Nale, kteří byli už celí nešťastní, protože pejsek vypadal hůř a hůř.

„Vždyť ten pes je přezranej,“ řekl pán znechuceně, když ho prohlédl. A šel zpátky do tepla. A my jsme zůstali venku a začali jsme tancovat kolem našeho pejska takový zvláštní sněhový tanec, který jsme právě vymysleli a pejsek, jak byl unavený z toho přejedení, tak usnul a Niky ho vzal do náruče a nesl k sobě na pokoj.

„Niky, jaké mu dáš vlastně jméno?“ zeptala se ho ještě Nala.

„Přece mu nebudeš pořád říkat pejsku,“ přidala jsem se a mrkla na Nalu.

Ať má chlapec o čem přemýšlet. Alespoň zapomene na určité tajemné věci, že jo?“

Ráno byl poslední den na horách. Zítra už se budeme balit a pomalu pomýšlet na všední povinnosti. Tak se alespoň nějak vyjádřila maminka, která vypadala, že se už na ty všední povinnosti strašně moc těší. Odmítla tenhle poslední den vstoupit na lyže a řekla, že se raději bude celý den věnovat Tůfkovi. Takže Michal měl ten den volno, protože ten tlustý kluk s dědečkem odjeli na nějaký celodenní výlet.

„To je bezva, alespoň si pořádně zajezdím,“ liboval si a byl pryč,

„Horák, budu mu říkat Horák,“ řekl Niky.

„To se mi moc nezdá,“ řekla Nala.

„Vymysli něco lepšího,“ přidala jsem se.

Pejsek kolem nás pobíhal a byl zase veselý. Jenom se mu nelíbil Nikolův nápad, že bude držet alespoň jeden den přísnou dietu.

„Dostal jsem ho na horách, ne?“ hájil se Niky. „Tak vymyslete něco lepšího, když jste tak chytré.“

Vrátili jsme se do chaty na oběd a pejsek pořád neměl žádné jméno.

„Nechutná ti?“ zeptal se tatínek při obědě. „Je ti líto, že odjíždíme, vid’?“

„Hm,“ udělala jsem a dál se šťourala ve svém rýžovém nákypu, který mám jinak tak ráda.

Tatínek měl pravdu. Nechtělo se mi jet domů, nechtělo se mi opustit hory a chodit zase normálně do školy.

Ani na kamarády jsem se moc netěšila. Zvykla jsem si mít Nalu jenom pro sebe.

A najednou jsem se měla zase začít dělit o její náklonnost s Adámkem, Pétou, Natálkou a dokonce i s Anetou.

Vůbec se mi to nelíbilo. Chtěla jsem, aby Nala byla jenom má přítelkyně.

„Nebud’ taková,“ řekla mi pak venku. Zastyděla jsem se.

„Mám vás ráda všechny,“ řekla ještě.

„Ale mě máš přece jen maličko raději, ne?“ zaprosila jsem. Nala nic neřekla. Jenom se pak celé odpoledne bavila víc s Nikym. Sáňkovali spolu a lyžovali a stavěli sněhové bunkry a dělali, jako bych skoro nebyla. Na Nalu mě to šíleně mrzelo, protože jsem si myslela, že jestli je někdo na světě spravedlivý, pak je to ona.

„Netvař se tak,“ řekla mi večer, „pejsek ještě pořád nemá jméno.“

„A co je mi do toho,“ utrhla jsem se na ni víc než jsem chtěla.

„Mysli trochu víc na ostatní než na sebe,“ řekla varovně a otočila se k Nikymu. Uraženě jsem odešla na pokoj a skládala s maminkou a s Tůfkem Puzzle. Ale dlouho mě to nebavilo. Byla jsem jako na trní, že se něco stane a já u toho nebudu.

Sešla jsem tedy schody a našla je v herně. Hráli nějaké počítačové hry. Pejsek spal opodál stočený do klubíčka.

„Ahoj, mazlíku,“ řekla jsem mu tiše a pohládila ho po hlavě. Rázem se vzbudil a začal mi olizovat nos.

„Nech toho, mazlíku,“ bránila jsem se, „můj nos není ta pravá dobrůtka. Mám pro tebe něco lepšího,“ a podala jsem mu kousek koláče, který jsem předtím po večeři nesnědla. Pejsek radostně začmuchar a sápal se po koláči. Div mi neukousl prst.

„Co mu to dáváš?“ otočil se Nikola od počítačové hry, „má dietu, nevíš?“

„Já jsem chtěla, aby mazlík ...“

„Cos to říkala? Mazlík?“ zasmála se Nala, „to je bezva. Ty seš hlava, Týnko.“

Niky se ale nijak nadšeně netvářil. Horák se mu asi líbil víc.

„Mazlíku, jak se ti líbí tvé nové jméno?“ jákala Nala a objala mě. Rázem jsem přestala být uražená.

Ono to není vůbec prima být uražený. A být uražený na Nalu, to je přímo katastrofa.

„Budeš si s náma a s Mazlíkem hrát i doma?“ zeptala jsem se pak Nikyho.

Pokrčil rameny: „To se uvidí. Ještě pořád jste mi nevyjasnily jednu věc.“

„A jakou věc myslíš, Mikulášku?“ zeptala se sladce Nala.

„Však vy moc dobře víte,“ řekl Niky.

„A já se to dozvím, to si pište,“ řekl pak ještě.

8. Nikyho babička je nemocná

Hned první den ve škole jsem všem kamarádům vyprávěla, jak jsem se na horách potkala s Nalou a s Nikym a že mě Niky naučil lyžovat. A taky že můj malý bratříček už naprosto bezvadně lyžuje.

„Pěkně si vymýšlíš,“ řekla Aneta.

„Nechceš být náhodou zajímavá?“ zeptala se Natálka protivným uštěpačným hlasem.

„Tůfek je moc mrňavý na lyžování,“ usoudil Adámek.

„Vždyť ještě nedávno neuměl ani pořádně chodit,“ přidal se Pěťa.

Přišla jsem k Nale, sedla si na lavici, což se nemá dělat a řekla jsem jí, že být zas ve škole je pěkná otrava.

„Nic víc jím o tom nevyprávěj,“ řekla Nala a vyndala si z aktovky učebnici matematiky.

„Proč?“ užasla jsem, „jsou to přece i tvoji kamarádi.“

„To ano, ale nechci, aby se dozvěděli o Algabramu.“

„Ale proč?“ zeptala jsem se.

Chtěla jsem slyšet, že o Algabramu řekla pouze mně, protože jsem její nejlepší přítelkyně.

Ale Nala to neřekla. Jenom se mě zeptala, jestli nemám v plánu svěřit naše tajemství Nikymu.

MLčela jsem. Měla pravdu. Bojovala jsem sama se sebou. Chtěla jsem mu to povědět. Je přece tak prima.

Naučil mě lyžovat.

„Mám ho ráda,“ řekla jsem pak trucovitě.

„Nemůžeš přece říct tajemství každému, koho máš ráda a kdo ti je sympatický,“ pokárala mě Nala, „udržet tajemství je moc těžké a já jsem se možná zmýlila.“

Zazvonilo. Ani jsem nevnímala, co nám paní učitelka vykládá.

Celou cestu domů ze školy se mnou nikdo nepromluvil.

„Nemáš se tak vyťahovat,“ řekla mi Natálka před jejich domem. Jsme totiž sousedky a náš dům je hned vedle jejich domu. Jestli jsem vám o tom už neříkala.

„To TY se vyťahuješ, Natálie,“ řekla jsem přísně, „ne já.“

„Tůfek neumí lyžovat a ty to nechceš přiznat.“

„Tůfek umí lyžovat! I Nala vám to přece potvrdila!“

„Nala tě nechtěla podrazit. Zeptám se Nikyho.“

„Tak to se ho klidně zeptej, jestli máš odvahu,“ zasmála jsem se, protože vím, že by se nikdy neodvážila zeptat se na něco kluka z šesté třídy.

Zrovna když mi chtěla Natálka odpovědět, objevil se na začátku naší ulice Niky s Mazlíkem a zahvízdal na mě.

„Pojď k nám!“ křikla jsem na něho. Když k nám doběhl, všimla jsem si, že vypadá ustaraně.

„Co se ti stalo?“ zeptala jsem se a vítala se s Mazlíkem. Běhal kolem mě pořád dokolečka jako blázen. Byl moc rád, že mě vidí.

„Můžu s tebou mluvit?“ zeptal se Niky a podíval se za Natálkou, která bleskově zmizela ve dveřích. A ani se nerozloučila.

„Tak co je?“ zeptala jsem se ještě jednou. Tvářil se jako bubák.

„Babičku odvezli do nemocnice. Je to s ní špatný,“ vyhrkl rychle.

Tak to byla zlá zpráva. Co s Nikym bude, jestli mu babička třeba umře? Má sice přece bráchu, jenomže Michal žije s nějakou přítelkyní mimo naše Město. A z vyprávění moc dobře vím, že ta přítelkyně Nikyho nemá vůbec ráda. Jednou jsem se Michala zeptala, proč si nevezme Nikyho k sobě, když už je velký a vydělává si. Michal to nějak zamluvil. A Niky mi pak o samotě vyprávěl, že ta jeho holka je prý starší než Michal a hrozná semetrika. Když jsem se ptala, co to znamená semetrika, jenom mávnul rukou a řekl, že prostě hrozná ženská.

„Co brácha? Nevzal by si tě k nim do bytu?“ zeptala jsem se teď pro jistotu, ale věděla jsem, jak mi asi Niky odpoví.

„Je to přece Ivany byt. Brácha si to s ní kvůli mně nerozhází. A ona rázně odmítá -cituju: starat se o cizího pubertáka.“

Chvilí jsme bezradně stáli na chodníku. Mazlík nás pořád tahal pryč. Neměl tušení, jaké máme problémy.

Chtěl si hrát a čmúchat. A kolem nás už měl všechno ve své psí řeči přečtené.

„Půjdem za Nalou,“ rozhodla jsem se nakonec. Podíval se na mě trochu nechápavě, ale nakonec šel.

Když jsme vešli do domu, který předtím v našem Městě nikdy nestál, už se ničemu nedivil. Jakoby ho přemohlo kouzlo toho domu, protože jestli jedno vím určitě, tak to, že je nějaký začarovaný. Každý, kdo do něho vešel, se ničemu nedivil a na nic se nevyptával. Přišlo vám naprosto normální, že se tam dějou podivné věci.

Nalu jsme našli v jejím pokoji, jak si čte na neustlané posteli nějakou velkou knihu. Myslím, že to byla encyklopedie dějin. Nala se o dějiny strašně zajímala.

„Teta nám říkala, že tu budeš,“ ozvala jsem se. Zvedla ke mně své velké modré oči.

„Ahoj Týno, ahoj Niky, ahoj Mazlíku,“ přivítala nás a zaklapla encyklopedii.

„Čtu zrovna zajímavou část o Napoleonovi,“ vysvětlila. Pak se na nás velmi pozorně zahleděla.

„Máte trápení. Chcete pomoci,“ uhodla.

Oba dva s Nikym jsme mlčky přikývli.

Vzala do rukou Algabram a stiskla modré tlačítko.

Ozvalo se pípnutí a známé zrůžovění. A pak se malý stroječek na zlatém řetízku rozezvučel podivnou melodií. Bylo v ní něco smutného a beznadějného. Hrál několik vteřin a pak se na dispeji Algabramu objevilo červené světlo s černým vykřičníkem.

Nala se zamračila a zkusila znovu zmáčknout tlačítko. Ale Algabram mlčel. Přestal růžově zářit.

„Tohle nedokáže,“ řekla jsem, „vid’?“

Nala mě ale asi moc nevnímala. Jenom tak pro sebe zavrtěla hlavou.

„Nerozbil se?“ strchovala jsem se, protože kamarádka se tvářila vážně. Takhle jsem ji ještě nikdy neviděla. Pak zavrtěla hlavou ještě jednou. Najednou se k nám obrátila. Vzala mě a Nikyho za ruce a řekla nám, ať zavřeme oči. A že musíme mít zavřené oči celou dobu, dokud nám nedovolí je otevřít. Jinak prý všechno zkazíme. Oba jsme poslechli. Chvilí se nic nedělo. Pak jsme ucítili divný zápach. Přestože jsme měli zavřené oči, viděli jsme, jak jdeme dlouhou tmavou chodbou. Kolem nás se tu a tam objevilo malé červené světýlko. Připadalo mi, že nás to světýlko vede tou správnou cestou. Pak světýlko najednou zmizelo a objevila se světlá místnost. Uprostřed stála nějaká věc, která trochu vypadala jako velká pumpa. Když jsme přišli blíž, uviděli jsme, jak kolem té pumpy pobíhají malí černí trpaslíci. Bylo jich snad tisíc. Když jsme došli až úplně k nim, obestoupili nás a něco si zlověštně brumlali. Stáli jsme blízko sebe a viděli, jak jdou ti odporní trpaslíci se zlým úšklebkem pořád blíž a blíž. Skoro jsme nemohli dýchat. Pak jsem uviděla, jak ten jeden z nich drží v ruce něco jako černý celofán.

A ten celofán se snaží dostat na tu pumpu. Uslyšela jsem, jak ta pumpa vzdychla. Jako by byla člověk, jako by se chtěla bránit. Zatímco ostatní trpaslíci nás drželi v kruhu, ten jeden největší a nejsilnější z nich omotával kolem té pumpy další a další celofán. Nebo co to bylo. A ten celofán neubýval, naopak, bylo ho víc a víc a my jsme cítili, že jestli omotá celou pumpu, stane se něco strašného, co už nepůjde napravit. Dostala jsem velikou zlost. A ta zlost mi dala sílu. Přestala jsem mít strach z těch pidimužiků s ošklivými obličejí, sevřenými zlomyslnou nenávistí. Vzala jsem nejbližšího a hodila ho, co nejdál to šlo. Jenomže na jeho místo hned skočil další. Odhodila jsem i toho, ale jakmile jsem se jednoho zbavila, hned se objevil jiný. Když jsem se podívala na Nikyho, viděla jsem, že je v podobné situaci. Chtělo to rychle jednat, protože pumpa byla už skoro celá omotaná. Zbývalo nám pár minut. Nadýchla jsem se, vzala kamaráda za ruku a zkusila jsem jít navzdory strašidelné ohradě z trpaslíků dopředu. Ucítila jsem velikou bolest, ale když jsem se rozhlédla, žádný z trpaslíků už tam nebyl. Rychle jsme běželi k té věci, co vypadala jako pumpa a společně shodili toho velkého trpaslíka. Nedalo to žádnou práci, byl lehký jako pírko. Na rozdíl od těch ostatních, kteří vážili asi jako ta tlustá encyklopedie dějin, co má rozečtenou Nala doma v pokojíku.

Zbýval poslední krok. Museli jsme tu pumpu zbavit černého celofánu. Mysleli jsme, že to bude hračka, jenomže ouha. Jakmile jsme se jenom trochu dotkli té černé látky, začalo se to na nás lepit. Vzala jsem kus té hmoty do ruky. Zblízka to vůbec nepřipomínalo celofán. Vypadalo to jako hustá černá lepicí kaše. Měla jsem už obě ruce celé černé a ulepené a k ničemu to nevedlo. Ani kousek se nám nepodařilo z té pumpy setřít. Byli jsme už celí zoufalí. A ještě se k našemu naprostému zděšení ta hustá hmota začala rozlézat do všech stran. Už zbýval jenom jeden malý kousíček na té pumpě, který nebyl olepený tím černým něčím. Strčila jsem si samým rozčilením ty ulepené ruce do kapes. Čekala jsem, že se úplně přilepím ke své bundě, ale stalo se něco podivného. Našla jsem tam stříkačí pistolku. Dětskou hračku. Pro legraci. Strčil mi ji tam asi Tůfek. A já si vzpomněla na svého bratříčka a zaplavila mě vlna lásky a dobra. Vytáhla jsem tu pistolku z kapsy a udiveně jsem si ji prohlížela. Byla docela maličká, protože Tůfek by jinak udělal z našeho bytu vodníkovu sídlo, vysvětlila maminka, když mu tu hračku koupila. Tůfek tenkrát brečel, protože chtěl mnohem větší. Ale maminka nedala jinak. A tak dostal tu nejmenší pistolku, jakou jsem kdy viděla. A tu jsem teď držela v rukou a s úžasem zjistila, že mé ruce jsou zase čisté. Nevšimla jsem si, jak se to stalo. Ale stalo se to. Stiskla jsem kohoutek té pistolky. Bylo to jenom takové zoufalé gesto. Věděla jsem, že tam nebude žádná voda. Tůfek jí vždycky nejdřív všechnu vystříkal na pomyslné nepřátele a pak jí někde zašantročil. Tentokrát objevil skrýš v kapse mé bundy.

Ach, bratříčku, pomyslela jsem si, kdybych teď měla tu pistolku plnou vody a kdyby mi z ní vůbec neubývalo, kdyby to byla kouzelná pistolka, která by mohla vyčistit tu věc, která mi připadá tak dobrá a čistá ...

Kéž bych ji pomocí té pistolky mohla zachránit!

A stiskla jsem kohoutek ještě jednou.

A stalo se něco báječného. Pistolka stříkala a stříkala, ani jsem ji nemusela dál ovládat, jakoby ji vzal nějaký neviditelný pomocník přímo z mých rukou do svých. A ta černá hmota se začala ztrácet, až byla úplně pryč. Pak pistolka zmizela a objevilo se to červené světýlko, které nás zase vedlo tou dlouhou divnou chodbou.

A už jsme necítili žádný zápach. Vonělo to tam čerstvým vzduchem. Jako když běžíte po louce, která je plná pampelišek. Na konci té chodby nám to světýlko zamávalo. Bylo to divné, protože nemělo žádné ruce ani nohy. Ale já přesto věděla, že nám zamávalo. Dokonce se mi zdálo, že na nás přátelsky mrklo.

„Otevřete oči. Teď,“ uslyšeli jsme Nalin vzdálený hlas. Pomalu jsem otevřela oči a spatřila malý útulný pokojík, ve kterém stála neustlaná Nalina postel, velká knihovnička se spoustou učených knih a encyklopedií, psací stůl s počítačem a vedle sebe dva kamarády.

„Tak jste to dokázali,“ řekla Nala tím nejveselejším hlasem. Algabram na jejím krku svítil růžovým nádherným světlem. A na dispeji se neobjevil žádný vykřičník.
„A teď už je čas jít domů,“ vystrčila nás oba jemně ze dveří.
Venku byla tma tmoucí. Podobala se té lepkavé hmotě ze snu o pumpě a trpaslicích.
Byl to ale sen?
„Já to schytám,“ lekla jsem se. „Kolik může být hodin?
„Co to všechno mělo znamenat?“ zeptal se Niky zamyšleně.
Najednou mi to došlo. Vždyť on nesmí vědět o Algabramu. Horečnatě jsem přemýšlela, na co se vymluvím. A taky na to, že mě v tom Nala nechala samotnou. Neumím moc dobře lhát a vymýšlet si. Nejsem Aneta. Nejsem Natálie. Jsem Týna, co většinou mluví pravdu. Zatímco jsem takhle přemýšlela, všimla jsem si, že Niky už se mnou není. Zmizel jako duch.
„Niky!“ křikla jsem do tmy. Ale objevila se Nala.
„Trochu jsem to zamotala,“ řekla, „ale dám to do pořádku. Slibuju.“

Druhý den odpoledne jsme měli jít s Nikym do nemocnice. Skoro nic si ze včerejška nepamatoval. Jenom to, že jsme mu slíbily, že s ním půjdeme za jeho nemocnou babičkou. Nechtěl tam jít sám s Michalem a jeho přítelkyní, která ho přece nemá vůbec ráda. Chtěl tam jít s někým, kdo ho rád má. A on si kupodivu ze včerejška pamatoval taky ještě to, že jsme se s Nalou staly jeho nejlepšími kamarády.
Když jsem to ve škole o přestávce povídala Anetě a Natálce, obě dvě se děsně nafrnely, že s ním kamarádím.
„Vždyť je to socka,“ řekla Aneta. Málem jsem jí vlepila facku. Ale ovládla jsem se.
„Socka seš ty,“ řekla jsem místo toho.
„Ani nevíš, co to znamená, jinak bys mluvila trochu jinak!“ zaječela na mě Aneta.
„Socka je někdo, kdo nemá peníze,“ pošeptal mi Pěťa.
Kluci to viděli jinak než holky. Nebraly moje přátelství s Nikym jako zradu, ale chtěli, aby s ním mohli taky kamarádít, protože ho obdivovali.
Holky se teď chovaly jako slepice. Aneta se hádala víc než jindy a Natálie se neustále vytahovala.
„Heč, dostala jsem od mámy nové brusle a umím bruslit nejlíp ze třídy. Heč, mě paní učitelka pochválila už potřetí a tebe ani jednou. Heč, Pěťa se mnou půjde v sobotu do kina.“
„A my zas jdeme s Nikym do nemocnice,“ řekla jsem a otočila se k ní zády. Mrkla jsem na Nalu, vzaly jsme si batohy a rychle jsme utíkaly před školu. Tentokrát jsme zasklily oběd, protože v jídelně byla jako vždycky velká fronta. A taky to tam moc nevonělo. Na jídelníčku byla napsána dušená kapusta, vepřové maso a brambory.
„Tak to nás mrzet nebude, vid’?“ řekla mi Nala.
Niky stál před školou a netrpělivě nás vyhlížel.
„To je dost,“ řekl místo pozdravu. „Máte dneska jen čtyři hodiny, ne? Tak kde se couráte?“
„Tys taky nebyl na obědě?“ zeptala jsem se místo odpovědi na jeho otázky.
„To bych musel bejt magor,“ řekl Niky a já se na něho káravě podívala. Nesnáším sprostá slova.
Jenomže u kluků to jinak nejde. A u velkých teprve ne. To už jsem stačila vypožorovat, víte?
„Kapusta. Fuj,“ řekl Niky, ale znělo to smířlivě. „Tak vyrazíme?“
Museli jsme jet autobusem. Niky nám koupil jízdenky, protože jsme u sebe neměly žádné peníze.
Ale slíbily jsme mu, že je brzy vrátíme. I když Niky nechtěl. Ale nebylo by to přece fěr, když naši i Nalina teta peníze mají a jeho babička ne, aby za nás platil. Nastoupili jsme a dívali se z okna. Pan řidič nás nedůvěřivě pozoroval a pořád se vyptával, kam máme namířeno. Byla jsem ráda, že to nebyl pan Kadeřábek. Neměla jsem náladu poslouchat jeho hloupé vtipy, dívat se na jeho hloupý obličej a snášet jeho hloupé šklebení.
Pan Kadeřábek, tatínek toho zlosyna Kadeřábka, je totiž řidič autobusu v našem Městě.
„Do nemocnice,“ řekla jsem.
„Taková mládež nemá v nemocnici co dělat,“ řekl na to pan řidič, ale smál se. I když to moc nebylo vidět, protože měl husté vousy a pod nosem knír.
„Naše maminka vousy nemá ráda. Když se tatínek neoholí, tak se zlobí,“ řekla jsem mu a on se smál ještě víc.
Byla jsem ráda, že je takový příjemný, a proto mě docela překvapilo, že mi pak Niky vynadal.
„Chovala ses jako mimino, Týno,“ řekl rozzlobeně, „myslíš, že toho chlápka zajímá, co se líbí nebo nelíbí tvójí mámě?“
„Nevíš si toho. Niky je smutný kvůli babičce, víš?“ zašeptala mi honem Nala, ještě než jsem se stačila trochu urazit.
Když jsme přišli do nemocnice, uvítal nás takový holohlavý usměvavý pán ve vrátnici a řekl nám, kam máme jít. Oddechla jsem si, protože jsem se trošku bála, že nás dovnitř nepustí. Děti totiž nemají skoro žádná práva.
„Copak tady děláte?“ ozvalo se za námi, když jsme chtěli vejít do dveří číslo 250, kde měla být podle pana vrátného Nikyho babička. Ohlédli jsme se a uviděli paní v bílém plášti, která měla na nose brýle se stříbrnými obroučkami a vypadala přísně. Lekla jsem se. A máme to. Pošle nás zpátky A Niky se nedozví, co je s jeho babičkou a bude muset k Michalovi nebo do dětského domova. Ale naštěstí se otevřely dveře číslo 250 a ven vykoukla taková menší hubená stará paní s veselýma očima.

„Mikulášku!“ vykřikla a vrhla se na našeho kamaráda.
„Babi!“ vykřikl Niky, „tobě nic není, vid’? Že to byl jenom omyl?“
„To jsou vaše vnoučata?“ přerušila to šťastné shledání ta přísná paní v bílém.
Nikyho babička se k ní otočila, pak se podívala na nás s Nalou a zavrtěla hlavou.
„Jenom tenhle,“ řekla a pustila Nikyho ze svého objetí.
„To jsou moje kamarádky, babi,“ řekl Niky.
„Musíte pryč, děti, tady nemáte co dělat. Ani nejsou návštěvní hodiny. Nesmíte rušit pacienty,“ řekla ta přísná paní.
„Paní doktorko,“ řekla však Nikyho babička, „nechejte je tu alespoň na momentíček, ano?“
„No, dobře,“ řekla paní doktorka, „ale jenom proto, že jste to vy.“
Když odešla, sedli jsme si do místnosti pro návštěvy a chvíli si povídali. Nikyho babička byla úžasně veselá. Vyprávěla nám legrační historky ze svého dlouhého života.
„Ale to hlavní, babi,“ musel ji nakonec Niky přerušit, „kdy tě pustí domů?“
Babička mu slavnostně slíbila, že zítra.
„Vrtá mi hlavou,“ řekl pak Niky zamyšleně, „jak to, že je najednou babička taková čilá? A veselá? V životě jsem od ní neslyšel ani jednu tu příhodu, kterou nám tady vykládala. A když ji odváželi do nemocnice, vypadala fakticky hrozně. Doktoři Michalovi nedávali skoro žádnou naději. Už jsme se spolu bavili o tom, že mě bude muset mít u sebe. I když by se z toho ta jeho Ivana asi zbláznila.“
„A co bylo babičce?“ chtěla vědět Nala.
„Brácha říkal, že infarkt,“ pokrčil rameny Niky. A najednou se celý rozzářil.
„Víte, že moje babička je ta nejbezvadnější babička na světě?“
„Víme,“ řekly jsme.

9. Velikonoce

Kluci přišli samozřejmě do školy s velikými pomlázkami a házeli na nás holky významné pohledy. Kadeřábek měl úplně největší ze všech a podezřele často se nacházel v naší blízkosti. Když už kolem nás prošel asi po páté a přitom dělal, jako že se dívá na zem, zeptala jsem se ho, jestli něco náhodou neztratil.
„Těším se, až dostanete pořádný výprask,“ odsekl a zmizel na chodbu.
Za chvíli se vrátil s velikánskou řehtačkou a začal s ní dělat ohromný rámus kolem našich uší.
Naštěstí přišla paní učitelka, protože zazvonilo a poslala Kadeřábka na hanbu. A pomlázku mu vzala. Zapomněl ji totiž schovat jako ostatní kluci, a tak mu teď Adámek s Pěťou strouhali mrkvičku. Vyplázl na ně jazyk a paní učitelka, která to zahlédla, mu napsala poznámku do žákovské knížky.
Když si šel sednout a procházel kolem Naly, zasyčel jí do ucha: „Tak to si odskáčeš.“
Jakoby Nala mohla za to, že se tak hloupě chová.
„Kadeřábek je pitomec,“ utěšovala jsem ji cestou ze školy.
„Já se ho nebojím,“ řekla mi bezstarostně. A já jsem jí to věřila. Nala se nikdy nikoho nebála.
Ale já znám Kadeřábka už od mateřské školky. Moc dobře si vzpomínám, jak jsem mu jednou nechtěla půjčit na pískovišti tu nejhezčí bábovičku kačera a on mi pak ve zlosti vysypal celý kyblík mokrého písku na hlavu. A ještě mě povalil na zem. Měla jsem pak celý den písek ve vlasech a maminka se moc zlobila, protože si myslela, že jsem to provedla já. Nechtěla jsem žalovat a s Kadeřábkem jsem si to vyřídila sama. Byla jsem kapku větší než on, a tak jsem se nebála se s ním poprat. A taky že jsem ho přeprala. Bohužel jsem to zase odnesla já, protože Kadeřábek vůbec neměl smysl pro fér hru a žaloval paní učitelce i své mamince, která si pak přišla stěžovat naší mamince a maminka se hrozně styděla, že má takovou uličnici a moc se Kadeřábkově mamince omlouvala. To už jsem přestala hrát hrdinku a poctivě jsem v pláči vyklopila, jak to vlastně bylo. Měla jsem pak dlouhý rozhovor s maminkou o tom, že si musíme vždycky všechno pěkně povědět, aby nevznikalo nedorozumění. Ale že já jsem se taky pěkně nezachovala. Protože vše se dá řešit rozumnou cestou a bez násilí. Takže jsem tím chtěla jenom říct, že Kadeřábek je fakt podlý ničema a že jsem se rozhodla Nalu před ním chránit. Ona si vůbec nedovede představit, že je někdo zlý. Myslí si, že se s každým dá vyjít po dobrém.

Když jsem přišla domů, umyla jsem si ruce, aktovku jsem nehodila jako vždycky doprostřed pokoje, ale uklidila jsem si ji do skříně na své místo. Pak jsem se převlékla, složila oblečení a začala si dělat úkoly.
Maminka, která právě dávala spát Tůfka, se nemohla vynadivit.
„Copak se stalo, že seš tak vzorná, Týnko?“ zeptala se potichu a zavřela dveře do dětského pokoje.
Dělám si úkoly vždycky v kuchyni, abych bratříčka nerušila.
„Co bylo ve škole?“ přišla otázka, která mě snad neminula jediný den. Kromě soboty a neděle nebo prázdnin.
Vzdychla jsem si.
„Co bylo k obědu?“ zeptala se zase maminka, zatímco leštila sporák.

“Rizoto,” řekla jsem otráveně a nezvedla hlavu od úkolu z matematiky. Maminka mi nakoukla přes rameno a pohladila mě po hlavě. Je pyšná na to, že jsem v matematice taková jednička. Tatínek se mamince často směje, že neumí spočítat ani jedna plus jedna, ale to dost přehání. Maminka se mi jednou svěřila, že jí dodnes straší zlé sny o hodinách matematiky. Maminku chápu, protože Aneta je na tom podobně. Vůbec nerozumí slovním úlohám. Všechno počítá hrozně pomalu a často se špatným výsledkem.

“A cos vařila ty?” zeptala jsem se, když jsem úkol konečně dopočítala.

“Taky rizoto,” vzdychla maminka, “Tak budeš mít k večeři bohužel to samé.”

“To neva,” řekla jsem, protože jsem chtěla být hodná. Moc hodná. Strašně moc hodná. Chtěla jsem na mamince vyškemrat, abych mohla na Velikonoční pondělí k Nale domů. Nala nás všechny pozvala k nim domů na velikonoční slavnost. Chtěla pozvat i Nikyho, ale musel jet někam s babičkou na návštěvu.

Maminka si představovala, že půjdu jako vždycky s Natálkou hodovat ke všem sousedům z naší ulice a pak domů a na návštěvu k tetě. Tak je to každý rok. Na Velikonoční pondělí jezdíme k maminčině sestře a jsme tam až do večera. Je to vždycky prima, protože teta má báječný dům s komorou, která je plná ručně vyřezávaných loutek. Teta je sbírá. A na Velikonoční pondělí pozve vždycky celou vesnici a můžeme si s její sbírkou hrát.

Nesmíme samozřejmě nic zničit nebo potrhát, to by se teta asi zlobila, ale i tak si užijeme moře zábavy, protože teta je báječně potrhá. Nemá sice žádné děti ani muže, ale má hodně kamarádů.

A děti z celé vesnice jí říkají teto.

Takže jsem teď potřebovala být opravdu vzorná a nejhodnější, abych maminku přesvědčila o tom, že tentokrát mám jiné plány. A aby jeli sami s Tůfkem. Protože oslava u Naly se s návštěvou u tety nedá srovnávat.

I když je ta teta bezvadná.

“Mami,” začala jsem opatrně, “potřebovala bych s tebou mluvit.”

“Ale?” vzhledla ke mně maminka od myčky na nádobí. Chystala se právě vyndat čisté nádobí a já jí hned bez pobízení začala pomáhat.

“Viš, já bych chtěla ... Já bych potřebovala ... Já bych ... My jsme se domlouvali s kamarádama ...”

“Miláčku, přestaň koktat,” řekla maminka a podívala se mi do očí, “stejně tuším, co bys ráda.

Nechceš jet v pondělí k tetě, že mám pravdu?”

“Mami, ty seš normální věstkyně,” vyhrkla jsem překvapeně. Jak to maminka mohla vědět? Neřekla jsem to ani Tůfkovi, který by to mohl vyžvatlat.

“Umím někdy číst v tvých myšlenkách, beruško,” řekla tajemně maminka a usmála se. Najednou jsem ji měla strašně moc nejvíc ráda a musela jsem ji obejmout.

“No tak, vždyť mě umačkáš,” bránila se maminka a rychle dodala, že mi ještě nic nedovolila, tak ať se zbytečně neraduju.

“Jsem pozvaná k Nale,” řekla jsem a dál jsem ji k sobě silně tiskla. “Nezlobíš se?”

“Proč bych se zlobila? Jsem ráda, že máš takovou kamarádku.

Jakoby ani nebyla tak stará jako ty a tvoji kamarádi. Jakoby byla z jiného světa.”

“Ona taky někdy pěkně zlobí, nemysli si,” řekla jsem honem rychle. Nepřála jsem si ani trochu, aby moje mamka přišla na to, jak to s Nalou vlastně je. Tak jsem si trochu zalhala. Nala totiž nezlobí nikdy.

Maminka nemusí všechno vědět.

V neděli jsme pak barvili vajíčka. Moc jsem se na to netěšila, protože mamince to vůbec nejde.

A vždycky se rozzlobí. Že jsme koupili špatné barvy a že jsem celá zapatlaná a že ty nálepky nelepi a tak.

Mně to taky nejde a Tůfek je ještě moc malý, aby nám pomáhal. Spíš se všude jen plete. Tatínek nám řekl rovnou, že s ním ať nepočítáme, protože to je jen a jen ženská záležitost a zavřel se v pracovně s počítačem.

Maminka si vzdychla a pak na mě povzbudivě mrkla.

„My to zvládneme. Jsme holky šikulky,“ řekla nejistě.

Horlivě jsem kývala hlavou na souhlas.

Ale myslela jsem jenom na to, abych mamku zbytečně nerozzlobila a ona si nerozmyslela to pondělí.

Už jsem všem slíbila, že přijdu.

Připravily jsme si sklenice a barvy a ocet. A sundaly jsme ubrus. Všechno vypadalo nadějně.

Až do té chvíle než se mamka podívala do hrnce a zjistila, že z dvaceti vajec jich polovina popraskala.

Chvilí jsme nad nimi obě stály a nic neříkaly. Pak se maminka rozpovídala o tom, že ty dnešní slepice mají slabé skořápky a že to za jejího dětství nebývalo. Vzdychla a vzala zbylých deset vajíček.

„To stačí,“ těšila jsem ji, protože vypadala tak zdrceně.

Pak jsme rozmíchaly barvy a maminka připravila lžici na ocet.

„Kakat,“ řekl Tůfek, který byl kupodivu celou dobu hodný a bedlivě nás s maminkou pozoroval, zatímco si kolem jezdil se svým nejoblíbenějším růžovým autíčkem. On totiž miluje růžovou barvu. Když to zjistili starší kluci, tak se mi smáli a říkali o mém bratříčkovi, že je bužna. Nevím, co to přesně znamená, ale slyšela jsem to slovo u starších kluků dost často. Myslím, že to není nic pěkného, a tak jsem na ty velké kluky měla vztek.

Musím se zeptat Nikyho, ten to určitě bude vědět, protože rodičů se zeptat netroufám. Udělali by mi kázání, kde

k takovým slovům chodím. Přece jim nemůžu říct, že tak nadávali kluci Tůfkovi jenom proto, že má rád růžovou barvu. Já ji mám taky ráda a nikdo se mi neposmívá. A on je ještě malý.

Takže Tůfek si vyvzpomněl se jít vykakat zrovna ve chvíli, když se nám to nejmíň hodilo. Maminka ho tedy šla dát na nočník. A já jsem chtěla mamince udělat radost, a tak jsem do těch sklenic s barvou dala ten ocet sama. Akorát se mi podařilo ho tam dát trochu víc, protože ta láhev s octem je děsně velká a těžká a já nemám takovou sílu. Ale to určitě nebude vadit, myslela jsem si, a když se maminka s vykakaným Tůfkem vrátila zpátky do kuchyně, hrdě jsem jí hlásila, že ocet už je ve všech sklenicích a že tam můžeme dát vajíčka. Maminka mě pochválila a tvářila se velice laskavě, že má takovou šikovnou dcerku. Ale netvářila se tak dlouho. Když vajíčka vyndala, měla všechna takovou podivnou skvrnitou barvu, která se z nich odlupovala.

„To je ale divné,“ zamumlala jsem. A chtělo se mi někam utéct. Třeba k Nale, aby mi nějak pomohla. Maminka se na mě totiž přísně podívala a zeptala se, kde je ta láhev s octem.

Když se pak podívala za sebe na kuchyňskou linku, kde stála poloprázdná láhev, zamračila se.

„Tys tam toho dala trošku víc, víd’?“

Sklopila jsem hlavu a maličko přikývla. Tvářila jsem se asi hodně zkroušeně, nebo maminka měla výjimečně náladu na legraci. Začala se smát. Tak jsme se rozesmáli i my s Tůfkem.

„Vypadají, jako kdyby měla neštovice,“ řekla, když se znovu zadívala na ta naše nepovedená vajíčka.

„Víš, co, Týnko?“ řekla pak. „Přines své temperové barvy a štětce.“

A zkusili jsme ty naše ubožáčky nějak vylepšit.

Když jsem odpoledne nesla tatínkovi ukázat proutěnou mísu, abych mu předvedla, jak se nám ta vajíčka letos vydařila, byla ve mně malá dušička.

„No, vidíte,“ řekl k mému překvapení tat’ka, “tak si představuju správně nabarvená vejce. Originální. Koho to napadlo?“

„Maminku,“ řekla jsem.

10. Velikonoční oslava u Naly

Všichni jsme seděli u bohatě prostřeného stolu a cpali se těma nejrůznějšíma dobrotama. Nalina teta upekla tři velikonoční beránky. Místo očí jim dala rozinky a kolem krku uvázala mašle.

A z našlehaných bílků jim udělala po celém těle kudrlinky. Vypadalo to nádherně a chutnalo ještě líp. Byla jsem ráda, že Tůfek je s našima u tety, protože by brečel, že je mu těch beránků líto. Připadali mi opravdu jako živí. Pak jsme ještě měli spoustu chlebičků s krabí pomazánkou. Slané grahamové tyčky se sezamovými semínky byly napichány ve velikém tvarohovém ježkovi, který měl místo očí taky rozinky a čumáček z mandle. Uvnitř prý na nás čeká nějaké překvapení, tvrdila Nala. Ale my už jsme byli tak přejedení, že už jsme na nic neměli chuť a místo překvapení v ježkovi nás lákala honička po super schodišti. U Naly nás nikdo nenapomínal, abychom byli potichu nebo abychom něco nerozbili.

Když jsme byli v nejlepším, někdo zazvonil. Nala otevřela dveře a my uviděli ze všeho nejdřív pomlázku.

A pak se dovnitř nahrnul Kadeřábek a starší kluci. Několik jsem jich znala od vidění. Jeden z nich byl Žízala z Nikyho party.

„Na holky!“ zařval Kadeřábek a hnál se rovnou k Nale. Ta stála v rohu místnosti, na krku měla Algabram, upřeně se dívala Kadeřábkovi do očí a nehýbala se. Kadeřábek odhodil pomlázku, chytil ji za obě ruce a zkroutil je do zadu. Pak se shýbl pro pohozenou pomlázku, a zatímco držel Nalu jednou rukou, druhou ji pořádně praštil. Nala se nehýbala.

„Nedělej, že tě to nebolí,“ zasyčel Kadeřábek zle a uhodil ji znovu, tentokrát silněji.

„Ty zbabělče,“ vykřikla jsem a hnala se ke Kadeřábkovi, abych mu tu pomlázku vyrvala. Jenomže mě chytil zrzavý Žízala a než jsem stačila vykřiknout, nacpal mi kapesník do pusy. Když jsem se rozhlédla, všichni mí kamarádi na tom byli podobně. Starší kluci naše kluky lehce přeprali.

„Hele, to přestává bejt legrace!“ křikl Pět’a na Kadeřábka, když Nalu znovu uhodil, “nevidíš, že ji to doopravdy bolí?“

„A co myslíš, že právě chci, ty troubo?“ opáčil Kadeřábek a chystal se Nalu znovu praštit. Ale v tom si všiml Algabramu a chtěl se pro něj natáhnout. Jenomže Nala byla rychlejší, vyprostila se z Kadeřábkova „zajetí“ a stačila zmáčknout modré tlačítko.

Pomlázka se z Kadeřábkových rukou vysmekla a roztančila se po místnosti. Pomlázky všech starších kluků se jako na povel přidaly k té Kadeřábkově a začaly tancovat kolem ní.

„Co se to tu děje za kraviny?!“ zařval Kadeřábek a chtěl si svou pomlázku vzít zpátky. Což se mu nakonec podařilo.

Jenomže pomlázka se mu znovu vysmekla a pak se stalo něco ještě podivnějšího. Najednou měla obličej a já zcela zřetelně slyšela, jak říká ostatním pomlázkám, že to tomu drzému klukovi, který chtěl zneužít lidových svátků k hrubosti na své spolužačce, opravdu nedaruje. A ostatní pomlázky měly najednou také obličej a

všechny se mračily na starší kluky, kteří stáli jako přimražení s pusami dokořán. Vypadali při tom dost hloupě. Využila jsem situace, že si mě nevšímají a ten fuj kapesník jsem znechuceně vyplivla.

Byl jsem zvědavá, co se bude dít dál ...

Kadeřábek neztratil hlavu a nakonec se mu přece povedlo svou pomlázku chytit. Ve chvíli, kdy se chystal ji vztekle přelomit, se stalo něco zvláštního. Něco, co jsem opravdu nečekala, protože znám Nalu a její kouzla a vím, že je moc hodná holka a nikomu by nikdy nechtěla ublížit. Pomlázka vyklouzla z Kadeřábkových rukou potřeť, vyletěla až ke stropu, tam se na chvíli zastavila, jako by si dobře promýšlela, co hodlá udělat a pak bleskově přistála těsně u Kadeřábka. A začala do něj bušit přesně tak, jako ten obušek z té pohádky Obušku z pytle ven. Kadeřábek lítal po místnosti jako šílenec, volal, ať mu někdo pomůže, schovával se za skříně a nakonec vlezl pod stůl, na kterém ještě pořád stál ten velký tvarohový ježek naplněný překvapením. Jenomže pomlázka si ho našla i tam a začala ho bušit ještě víc. To už Kadeřábek brečel a já se nejistě podívala na Nalu. Přece jenom jsem se bála, aby mu nějak moc neublížila, aby třeba nemusel do nemocnice, anebo aby neumřel, protože by pak Nalu možná poslali do polepšovny. Ale Nala se na mě zářivě usmála a lehce zavrtěla hlavou. Mělo mě to uklidnit, ale já si přesto nejvíc přála, aby se pomlázka zase proměnila v obyčejnou pomlázku a přestala Kadeřábka tolik bít. V tom Kadeřábek ve snaze bránit si zadní část těla strčil do stolu takovou silou, že tvarohovým ježekem, který byl na jeho samém okraji, to mohutně otrásko a já si oddychla, že nespádl na zem a nerozbil se. Ale sotva jsem na to pomyslela, pomlázka znovu zaútočila a Kadeřábek, který chtěl honem utíkat pryč z pasti, do které sám vlezl, strčil do stolu s ještě větší silou než předtím. To už se ježek neudržel a letěl i s porcelánovým táckem s modrými kvítečky na zem. Jakmile dopadl, rozpůlil se na dvě části a vysypaly se z něho barevné kuličky. Cítila jsem trochu zklamání, protože jsem se těšila na opravdu velké překvápko. A zatím se v ježku ukrývaly obyčejné kuličky. Ale netrvalo dlouho a zklamání mě přešlo, protože kuličky najednou začaly růst a nadouvat se a už to nebyly žádné kuličky, ale balónky, takové ty balónky z poutí, a ty balónky začaly stoupat nahoru ke stropu a mně se najednou jak tak stoupaly zatočila hlava a pak jsem ucítila v břiše podivné lechtání a chtělo se mi začít hrozně smát a nevěděla jsem proč, protože na těch balóncích nebylo vůbec nic legračního, ale mně se chtělo smát víc a víc, a když jsem se rozhlédla po místnosti, tak jsem viděla na všech kolem, jak se jim chce taky strašně smát a jak se drží jen taktak, aby se doopravdy nerozesmáli. Pak se Adámek už neudržel a začal se řehtat a my jsme se přidali a smáli jsme se všichni my, co spolu kamarádíme. Jenom Kadeřábek a jeho kumpáni se nesmáli ani trochu. Kadeřábek si hladil bolavý zadek a tvářil se hloupě. Žížala nedůvěřivě pozoroval hlouček pomlázek, které se pomalu snesly na hromadu a začaly předstírat, že jsou docela obyčejné pomlázky. Jeden z kluků si opatrně došel pro tu svou a začal s ní jen tak do vzduchu šlehat. Pomlázka se chovala jako obyčejně. Jako docela normální pomlázka z vrbového proutí a s krepovými pentlemi. Ostatní se k němu přidali, vzali si své pomlázky a chystali se zmizet. Když v tom se ozval zvuk, jako když někdo prdí. A potom se místností začal šířit nesnesitelný zápach. To nahoře praskaly balónky. A s každým dalším prasklým balóncem se stával pobyt v pokoji nesnesitelnějším. Ale nám to kupodivu nevadilo a smáli jsme se dál. Kadeřábek a spol se chytili za nosy a začali se tlačit ke dveřím. Jenomže ty nešly otevřít. Lomcovali klikou, jak chtěli, ale nešlo to. A zápach byl pořád horší, protože balónců praskalo pořád víc a víc. A teprve když praskl poslední, klika povolila a dveře je pustily ven. A teprve pak jsme se přestali smát. A v pokoji najednou nebyl ani jediný balónek a zápach zmizel.

„Co to bylo?“ zeptala se Aneta nechápavě.

„Přece to překvapení,“ řekla Nala.

„Vždyť to byl puch, že by jeden umřel,“ řekl Pěťa.

„Hele, já jsem se docela bavil. Takhle jsem se nenasmál od té doby, co brácha jednou schválně nasypal jedné tetě sůl do čaje, a tak dobře zahrál popleteného, že ho ještě pak ta teta utěšovala, že splést se může každý,“ řekl Adámek.

„Chudák teta,“ řekla jsem.

„Náhodou mně se to taky líbilo,“ řekla Natálka, „ještě teď mě od smíchu bolí břicho. A taky mám docela hlad. Je ten ježek dobrý?“

„Ano,“ řekla Nala, „dělala jsem ho s tetou. Je z našlehaného tvarohu a smetany, plněný nugátovým krémem a piškoty.“

„Tak sem s ním,“ polkl nahlas Adámek.

Vůbec se nedivili, jak se mohlo stát, že pomlázky oživly.

A ještě jedna věc byla přinejmenším zvláštní.

Ve škole se o tom nikdo z nich nezminil. A dokonce ani Kadeřábek.

Jenom jsem si všimla, že si celý týden sedal do lavice s tou největší opatrností.

11. Nala u nás spí

“Stejně by mě zajímalo, jak to že Kadeřábek věděl, že tvoje teta nebude doma,” řekla jsem pak Nale, když jsme šly domů ze školy.

“Naše teta byla u nich na návštěvě,” řekla Nala, “přece víš, že se kamarádí s jejich maminkou.”

“To je jedna z věcí, kterou nedokážu pochopit. Tvoje teta je tajemná a Kadeřábkova maminka ta nejnudnější osoba, která chodí po téhle planetě,” řekla jsem.

“Asi proto ji baví tetu poslouchat. Zná fantastické historky.

Prý jakmile Kadeřábek zaslechl, že máme velikonoční párty, zmizel.”

“Bolelo tě to?” zeptala jsem se pak tiše.

Kývla hlavou.

“Nechtěla jsem vlastně na oslavě použít Algabram.”

“Jenomže to Kadeřábek přehnal.”

“Ano.”

„A co mělo být vlastně v tom ježkoví?”

„Obyčejné čokoládové vejce s lentilkami,“ zasmála se Nala.

“Tohle bylo daleko lepší, Nalo.”

“Algabram je vytrestal nejenom těmi pomlázkami, ale i tím zápachem. A na nás poslal smích, aby nám to nevadilo.”

“Přála jsem si, aby ta pomlázka Kadeřábka nebila,” podotkla jsem.

“Tentokrát jsem nesplnila tvé přání, Týnko,” překvapila mne Nala.

Tázavě jsem se na ni podívala.

“Napojila jsem mozkové buňky tvých kamarádů,” vysvětlila.

„Aha,” kývla jsem.

„Ve skutečnosti se nic zlého stát nemohlo. Nikdo z tvých přátel nemá krutou duši,” řekla.

„Ani Aneta,” dodala ještě.

To už jsme stály před naším domem.

Nechtělo se mi se s Nalou rozloučit. Chvilí jsem přemýšlela a pak mě něco napadlo.

“Co kdybys dneska přespala u nás?”

Nala se na mě se zájmem podívala.

“Maminka ti to nedovolí,” řekla pak a oči jí pohasly.

To jsem věděla taky. Mamince by se to zdálo velice podezřelé. Měla by tisíc otázek. Pak by se mě zeptala na jeden jediný rozumný důvod, proč by u nás měla spát kamarádka, když má o několik metrů dál svůj domov s hodnou tetou, která by se cítila osamělá. Musela bych dát mamince za pravdu a z bezvadného nočního dobrodružství by nebylo nic.

Víte, já jsem se vám s něčím ještě nesvěřila. Někdy se bojím usnout. Není to pokaždé, to bych si vymýšlela, ale někdy mám strach. V noci se mi často zdají příšerné sny. O strašidlech, o bílé paní, o čarodějnicí, která má ruce jako hrábě a místo nosu zkrouceného hada. Chce mě chytit a já mám nohy jako svázané a nejde mi běžet. Nebo že někam padám a padám a dole na mě čeká drak, který mě chce sežrat. Taky se mi zdává o Trnkách. Vy nevíte, kdo jsou Trnkové? Mně se o nich zdálo už nejmíň stokrát a vždycky jsem se probudila s pláčem. Maminka mě musela dlouho konejšit, než jsem zase mohla usnout. Trnkové jsou strašlivě zlí paňáci, kteří sypají dětem do hlavy popel. Ale to není jen tak obyčejný popel. Je to popel, který z vás dělá Trnky a vy musíte zas nasypat do hlavy popel jiným dětem, a tak je to pořád dokola. A nikdo vás před nimi neochrání. Dokonce i rodiče, kteří nechtějí, aby jejich dětem Trnkové sypali do hlavy popel, se pak díky Trnkům stanou Trnky. No, hrůza. Když jsem to vyprávěla mamince a tatínkovi, tak vrtěli hlavami, že moc čtu pohádky. Nečtu žádné pohádky! Nejsem mrně. Ale to, že čtu, v tom mají zase pravdu. Jsem ten nejvášnivější čtenář na světě a mou nejoblíbenější knížkou je Harry Potter.

Takže teď už víte, proč se někdy bojím spát. Ale Nala to o mně ví už dlouho ...

“Mám nápad,” řekla Nala a vytrhla mě z přemýšlení. Zvědavě jsem se na ni podívala.

“Moje teta pojede na návštěvu.”

“Ty přece nikdy nelžeš, Nalo,” řekla jsem jí trošku vyčítavě. Nelíbilo se mi, že by měla kvůli mně lhát.

“Nebudu lhát,” bránila se, “moje teta doopravdy poletí pryč.”

“Poletí?” podívala jsem se.

“Ano. Někam daleko.” řekla Nala tajemně a já se dál neptala.

Maminka tedy přijala fakt, že u nás kamarádka bude spát. Došla dolů do sklepa pro rozkládací lehátko a ustlala Nale vedle mé a Tůfkovy postele. Trošku jsem Nale záviděla, protože to lehátko je bezva a děsně pěkně pěruje. Pak jsme mamince pomohly vykoupat Tůfku. Napustily jsme úplně plnou vanu a daly mu do vody hodně pěny. „Ještě káč káč,” poručil si.

„Tůfku, říkej kačenka,” houkla na něj maminka, která mu zatím připravovala pyžámko a uklízela hračky.

„Kačenku,” řekl Tůfek poslušně.

„Nalo, kačenku,” obrátil se na mou kamarádku a udělal prosebný obličej, „plosím.”

„Ty seš zlatíčko,” rozplývala se Nala a přidala mu do vany ještě lodičku se žlutým médou, modrého delfína a plastové červené rybičky. Tůfek se tetelil blahem, že si s ním hrajeme.

Po večerníčku šel spát a my si ještě chvíli povídaly s maminkou a taky jí pomáhaly uklízet v kuchyni po večeři. Pak přišel tatínek z práce a velice se podívil, že má o jedno dítě víc.

„Jenom pro dnešek,” smála se Nala. Vypadala v bílé noční košili s červenými srdíčky jako anděl.

„Ty cúpký si nerozplétáš ani na noc?” podívala jsem se, když jsem se pak v našem pokoji česala, zatímco Nala vklouzla na své lehátko docela bez česání.

„Ne. Nikdy se nečešu,” prohlásila a zavřela oči. Cítila jsem obrovské zklamání. Myslela jsem, že bude legrace, že si budeme vyprávět příběhy, že mi Nala třeba poví o svých rodičích, že mi řekne pravdu o tom, kým doopravdy je a odkud přišla.

„Neboj,” řekla Nala, „já nespím.”

„Já nic neříkám,” bránila jsem se.

„Až usnou tví rodiče, půjdeme na výlet,” řekla se zavřenýma očima a převrátila se na záda. Chvilku hluboce dýchala a pak přestala. Vypadala jako mrtvá. Lekla jsem se.

„Nalo?”

Zase začala zhluboka dýchat, pak otevřela oči. Usmála se.

„Bude to prima výlet,” řekla ještě. Vlezla jsem si taky do postele. Chvilí jsem se dívala na spícího bratříčka.

Vypadal jako miminko. Pusinku měl pootevřenou a sevřené pěstičky kolem hlavičky. Naklonila jsem se k němu a políbila ho na čelo. Vlasy mu voněly šampónem.

„Máš krásného bratříčka,” řekla Nala.

„Já vím,” zašeptala jsem a najednou se mi chtělo strašně spát.

Probudilo mě ostré světlo, které mi svítilo přímo do očí. Byla to Nala a svítila na mě baterkou.

„Spíš jako pařez,” řekla mi, „zaspala bys náš noční výlet.”

„Mně se nikam nechce,” zakňourala jsem, „až jindy Nalo.”

„Vstávej,” řekla mi kamarádka, „nepůjdeme daleko.”

Mrzutě jsem vstala, nazula si bačkory, vzala si župan, který byl přehozený přes židli a vydala se za Nalou.

„Kam půjdeme?” zeptala jsem se už zvědavě. Najednou jsem se zase cítila čilá a úplně probuzená.

„Do ložnice tvých rodičů.”

„A proč?” řekla jsem zklamaně, „vůbec nevím, co by tam mohlo být zajímavého.”

Nala nic neřekla a opatrně otevřela dveře do ložnice. Maminka s tatínkem spali. Maminka trochu chrápala a tatínek si ze spaní lehce vzdychl. Nala stiskla tlačítko Algabramu, ozvalo se pípnutí a my najednou stáli v tmavé chodbě. Nala mě vzala za ruku a vedla dlouhým tunelem. Na konci tunelu byly dveře. Připomínaly mi dveře v naší škole. Nala je otevřela. Ocitly jsme se ve třídě plné žáků. U tabule stála paní učitelka ve směšné kostkované sukně a držela v ruce křidu. Psala na tabuli nějaké příklady. Poznala jsem tedy, že jsme na hodině matematiky. Jedna holčička začala hlasitě vzlykat. Pozorně jsem si ji prohlédla. Měla tmavé vlasy a hnědé oči, byla stará asi jako já nebo možná o něco mladší. Někoho mi připomínala. Ve vlasech neměla sponky, ale jenom nějaké černé čárky, myslím, že mi maminka vyprávěla, že takové nosila, protože sponky tenkrát nebyly. Myslím, že těm černým čárkám říkala pírká. Nebo pérka. Najednou mě zamrazilo. Vždyť ta brečící holčička je maminka.

Maminka z fotografií. Malá maminka jako holčička. Podívala jsem se vyděšeně na Nalu. Stála a dívala se.

Kývla na mě, ať se taky dívám, že je všechno v pořádku. Holčička pořád plakala a plakala a paní učitelka se na ni moc mračila. Všichni spolužáci se jí smáli. Paní učitelka napsala na tabuli velkou červenou pětku. Ta pětka vystoupila z tabule a sedla si k uplakané mamince-holčičce na lavici. Maminka se jí snažila dát pryč, ale ona se držela pevně lavice a pořád rostla. Byla větší a větší, až dorostla až ke stropu. Všichni se pořád smáli a postupně mizeli. Jenom maminka-holčička stála sama ve třídě a dál plakala a já slyšela takový divný hlas, který říkal:

„Proč ses neučila, Kateřino? Proč ses neučila matematiku? Vidiš, co se teď stalo? Zase máš pětku!”

To už jsem nevydržela a rozběhla jsem se k mamince-holčičce a chtěla jsem ji obejmout a utěšit, ale ona si mě nevšímala. Vůbec mě neviděla! A já jsem ji najednou taky neviděla. Zmizela. Když jsem se vrátila k Nale, zase tam byla a plakala.

Pak se najednou začala zmenšovat a s ní i celá třída a i ta obrovská červená pětka se zmenšovala a najednou jsme stály zase v té chodbě. Nala mě táhla do dalších dveří. Otevřela je a my jsme vstoupily doprostřed lesa.

Šly jsme pořád dál a dál a ocitly jsme se na mýtině. Stál tam nějaký člověk. Když jsme přišly blíž, poznala jsem, že je to tatínek. A vedle něho jsem stála já, ale byla jsem menší. Mohly mi být tak tři roky.

V rukou jsem držela košík. Tatínek se shýbl do mechu a podal mi houbu. Byla to muchomůrka. Vzala jsem ji do ruky a začala z ní ukusovat.

“Ne! To nesmíš! Je jedovatá!” vykřikla jsem a letěla k sobě. Ale jakmile jsem se přiblížila, zase všechno zmizelo. Když jsem se vrátila k Nale, opět jsem uviděla sebe jako batole a vyděšeného tatínka a celou tu scénu na lesní mýtině jako předtím. Jenom s tím rozdílem, že jsem byla celá zelená. Tatínek se na mě vyděšeně podíval a začal křičet. Neslyšela jsem, co volal, ale vypadal při tom hrozně zoufale. Z lesa přijela sanitka a tatínek se mnou do ní nastoupil. Sanitce narostla křídla a letěla nad lesem. Nějakým zázrakem jsme se s Nalou ocitly uvnitř sanitky a viděly jsme, jak mě tatínek drží, a jak je v té sanitce najednou i maminka a oba se strašně hádají. Je vidět, že maminka tatínka hubuje, jak mohl být tak neopatrný. Tatínek vypadal provinile a hladil mě po vláskách. Já jsem na tom byla moc špatně. V obličeji celá bílá a měla jsem ochablé ruce a nohy. Pak všechno zmizelo. Stály jsme s Nalou opět v tmavé chodbě a držely se za ruce. Celá jsem se třásla. Chtěla jsem se Naly zeptat, co to všechno znamená, ale nějak jsem nemohla. Otevírala jsem pusku, ale slova nebyla slyšet. Pak jsem měla chvíli pocit, že někde letím a bylo mi všechno jedno. Cítila jsem sladkou chuť v puse a v hlavě jsem měla samé růžové obláčky. A pak jsme stály s Nalou v ložnici mých rodičů.

“Co to bylo?” zeptala jsem se Naly.

“Sny,” řekla Nala. “Pouhé sny. Fantazie mozku, když spíš.”

“Ale ...,” chystala jsem se něco namítnout.

“Měly jsme velké štěstí, že nás tvoji rodiče do snů pustili. Taky jsme se k nim nemusely dostat. To by pak dveře nešly otevřít.”

“A proč by nás neměli pouštět?” nechápala jsem.

“Někdy se lidem zdá o něčem, co chtějí mít jenom pro sebe.”

Asi jsem se nedívala zrovna moc chytře, protože Nala se najednou rozesmála.

“A teď půjdeme zpátky do dětského pokoje,” řekla pak už zase vážně.

Když jsme stály u Tůfkovy postýlky, věděla jsem už, že se chystáme do bratříčkovy hlavičky.

“Pustí nás?” ptala jsem se kamarádky.

“Myslím, že ano. Tak malé děti ještě tajemství nemívají.”

A pak jsme se ocitly v úzké chodbičce, která se mi zdála mnohem světlejší než chodby ke snům mých rodičů. To je proto, že se mu zdá něco pěkného, slyšela jsem Nalin hlas, ale když jsem se na ni podívala, věděla jsem, že nemluvila. Dokázala jsem v této chvíli číst její myšlenky. Otevřely jsme malá dvířka jako pro panenky. Nevěřila jsem, že jimi projdeme, ale podařilo se nám to. Uviděly jsme náš dětský pokoj a uprostřed stála dětská postýlka, jakou měl Kryštůfek ještě před měsícem, než mu naši koupili postel, jako mám já. A u té postýlky seděla maminka a četla pohádku o kocourkovi Modroočkovi. A Tůfek seděl na zemi na koberečku a hrál si s koťátkem, které vypadalo úplně přesně jako v té knížce. Bylo namalované a hrál si s mým bratříčkem a s barevnými klubičky. Kryštůfek se smál a maminka se usmívala a četla tichým konejšivým hlasem, kterému nebylo rozumět. Už jsem k nim neběžela, věděla jsem, že nejsou doopravdy, že je to jenom sen mého bratříčka. A byla jsem moc šťastná, že se mu zdálo něco tak hezkého.

Stála bych tam dál, kdyby mě Nala nechytla za ruku a neodvedla dvířky zase zpátky do opravdového světa.

“A teď seš na řadě ty,” řekla pak a namířila na mě ukazováčkem.

“Ale já nespím,” řekla jsem.

“Ale spíš,” namítla Nala a já jsem najednou byla ve své posteli, zachumlaná do peřin s medvídkem Pú a usínala. Nala ležela vedle mě na lehátku. Ještě jsem jí stačila říct: “Dobrou noc, Nalo,” a už jsem spala.

Jenomže najednou se ke mně blížila hrozná nestvůra. Měla obrovské žluté oči a velké drápovité ruce. Věděla jsem, že mě hledá. Schovala jsem se rychle pod postel v naději, že mě tam nevyčumchá. Ale ona se jenom rozhlédla a už se blížila k mé posteli. Pak si to rozmyslela a naklonila se nad postel mého bratříčka. Věděla jsem, že je zle. Obluda vzala spícího chlapečka a ošklivě se zasmála. Podívala se směrem k mému úkrytu, jakoby chtěla říct, nevádí, místo tebe si vezmu jeho. Dostala jsem najednou hrozný strach, že raději obětuji Kryštůfka, jen abych se zachránila. Bála jsem se, že nebudu mít sílu vyjít z úkrytu a zachovat se hrdinsky. Začala jsem se strachy třást a třásla jsem se tak, že se rozetřásla celá moje postel. Nestvůra zmizela i s mým bratříčkem. Vylezla jsem a cítila, že se stalo něco strašného. Že už bratříčka nikdy nevidím. Běžela jsem do kuchyně za maminkou, ale ta nikde nebyla. Hledala jsem tatínka v jeho pracovně, ale ani toho jsem nemohla najít. Celý dům byl prázdný. Vyběhla jsem na zahradu. Ale ani na zahradě nikdo nebyl. Pak jsem uviděla houpačku a na ní Nalu. Houkala se a dívala se přímo na mě.

“Nemusíš se bát, Týnko,” řekla mi.

“Je to jenom sen. Ošklivý sen.”

Nevěřila jsem jí. Chtěla jsem, aby mi pomohla jít hledat rodiče a Kryštůfka. Chtěla jsem, aby mi odpustili, že jsem se zachovala tak špatně. Chtěla jsem to Nale všechno vysvětlit, ale ona už tam nebyla.

Pak mě někdo chytil za ruku a pohladil mě po hlavě. Cítila jsem na tváři slzy.

“Seš tak tvrdohlavá,” řekla mi Nala. “Proč mi nevěříš?”

“Není to sen, Nalo,” šeptala jsem kamarádce mezi vzlyky, “jsem si jistá, že se to doopravdy stalo.”

“Nesmíš se tolik bát svých snů, Týnko,” říkala mi pomalu Nala a hladila mě.

Nevím, jak dlouho mě přesvědčovala, ale nakonec jsem jí uvěřila.

Když jsem se ráno probudila, stála Nala u svého lehátka a cvičila. Dívala jsem se na ni, jak se protahuje.

A pomalu mi docházelo, že jsem měla v noci hodně podivné sny.

„Ani nevíš, co se mi v noci zdálo,“ řekla jsem jí. Otočila se a tak nějak lišácky se na mě podívala.

„Ale vím,“ řekla a přestala cvičit.

„Dalo mi hodně práce přesvědčit tě, že sen je jenom pouhý sen,“ dodala.

„Moc jsem si přála, aby ses už přestala bát svých zlých snů. Ale kdyby sis to nepřála taky ty sama, nedokázala bych to,“ řekla s úsměvem.

„Opravdu se teď už nebudu bát?“ zeptala jsem se trochu nejistě.

Zavrtěla hlavou.

„Víš, ani Algabram nedokáže takové těžké věci jednoduše. Nebyla jsem si moc jistá,“ řekla kamarádka jakoby sama pro sebe.

„A doopravdicky se to podařilo?“ zeptala jsem se opatrně.

„To poznáš sama,“ usmála se Nala.

A já věděla, že se v noci už bát nemusím.

12. Na pouti

Jednou v sobotu ráno se tatínek rozhodl, že nebude sedět celý den u svého notebooku a přišel s nápadem, že nás vezme do Rokýtek. Rokýtky jsou docela velké město. Jezdíme tam na nákupy, do kina a do divadla. A taky na pout'. Autem.

Ale dnes musíme autobusem. Protože naše auto začalo nějak zlobit. Takže jsme ho půjčili takovému autoopravářovi s bradkou, který je tatínkovým kamarádem. A ten se nabídl, že se na to naše auto podívá a dá nám ho zase do kupy.

„To bych byla ráda, mohla bych si alespoň v klidu umýt okna,“ souhlasila maminka.

Tůfek začal vesele poskakovat.

„Hulá, já chci na pout',“ řekl s pusou zamatlanou od lučiny.

„Neříká se chci, ale chci,“ opravila jsem ho, protože nesnáším, když mluví tak hloupě. Někdy mi vadí, že je takový mrňous a nemůžu si s ním doopravdy hrát.

„A kromě toho nevíš, co to taková pout' je,“ řekla jsem zlomyslně.

„Je to spousta legrace a zábavy,“ řekla maminka a vzdychla. „Raději bych šla s vámi.“

„Tak pojď,“ řekl tatínek, „okna počkají.“

„Ne, já chci jenom s tat'kou,“ zaprotestoval malý ničema.

Maminka se rozesmála a šla sundat z oken záclony.

Byla jsem ráda, že jdeme jenom s tat'kou. Mamince se vždycky něco nezdá. To perníkové srdce je předražené, ty houpačky jsou zbytečné, máte je přece na zahradě, cukrová vata je nezdravá a ten turecký med je samý cukr a žádný med.

Když jsme šli kolem Natálčina domu, uviděla jsem Natálku, jak skáče přes švihadlo.

„Ahó,“ zavolala jsem na ni. Přestala skákat a s otevřenou pusou nás pozorovala.

„Kam jdeš?“ zeptala se pak závistivě.

„Tati, může jít Natálka s náma na pout'?“ zatahala jsem tatínka za rukáv.

„Ale zeptej se nejdřív doma,“ souhlasil tatínek a kamarádka odběhla. Po chvíli vykoukla ze dveří docela jiná Natálka. Neměla ušmudlané tepláky. Vzala si na sebe růžové šaty s bílými proužky. Slušelo jí to.

„Ty seš klásná,“ okomentoval to můj bratr.

Natálka měla přes rameno novou růžovobílou kabelku.

„Tu jsem dostala od dědy k narozkám,“ řekla vychloubačně a zamávala mi s tou svou kabelou před nosem.

„Pch,“ udělala jsem a otočila se k ní zády.

Natálie celou cestu k autobusové zastávce nezavřela pusou a pořád mlela o té své kabelce.

„Chceš vidět, co mám uvnitř?“ zeptala se mě skoro výhrůžným hlasem, který naznačoval, že jestli to vědět nechci, tak toho budu do smrti smrt'oucí litovat, protože tam má uschovanou zlatou rybičku, která jí splní každé přání.

„Ne,“ řekla jsem naschvál.

Natálka se urazila a šla k Tůfkovi. Chytla jsem tat'ku za ruku a dělala, že mě ani trošku nezajímá, co si povídají s mým bráškou.

Na zastávce už stál autobus a vedle se opíral o nástěnkový sloup pan Kadeřábek. Tatínek našeho nepřítele.

Kouřil cigaretu a tvářil se nerudně. Pan Kadeřábek je strašně starý, protože už má úplně šedivé vlasy. Nikdy se neusmívá. Když mu někdo vypráví třeba něco veselého, tak se jen tak zašklebí. Nemá rád, když si z něho někdo dělá legraci. Ale má rád, když si může dělat legraci on z nás. Myslím z nás dětí.

“Ahoj Franto,” řekl náš tatínek, “tak pojedeme, ne?”

“A kampak? Snad ne s mladýma do polepšovny,” řekl a zašklebil se.

Nikdo se tomu nezasmál, protože to byl dost ubohý vtip.

“Na pouť,” řekla Natálka. “Dostala jsem od maminky pětistovku a můžu ji celou utratit.”

“To asi maminka vykradla banku, ne?” zašklebil se pan Kadeřábek ještě víc a vyzval nás, ať si nastoupíme.

“Dostala jsem ty peníze k narozeninám,” řekla potichu Natálka.

Sedla si k okýnku s Tůfkem, protože se mnou ještě pořád nemluvila.

Usadili jsme se s tatínkem hned za jejich sedadla, a tak jsem mohla uvidět, co vlastně v té Natálčině kabelce všechno je. A bylo toho doopravdy hodně. Měla tam malovátka na obličej jako doopravdová dáma, zrcátko, lahvičku s voňavkou, čokoládové bonbóny, sponky s medvídkama a malinkou peněženku positou korálky.

Dělala, že všechno ukazuje Tůfkovi, ale bylo jasné, že to dělá hlavně kvůli mně.

“Rokýtky! Vystupovat!” křikl na nás konečně pan Kadeřábek a my jsme vystoupili.

Cestou na pouť jsme potkávali zástupy dětí a dospělých. Všichni byli svátečně oblečení a usmívali se.

“Hulá,” radoval se Tůfek a držel Natálku za ruku. Druhou ruku kamarádka podala mě a já tak poznala, že se už nezlobí.

“Půjďme nejdřív na autíčka,” rozhodla jsem a prodírala se davem.

“Né, na konička,” protestoval Tůfek a tahal mě k protější straně, kde stál dětský kolotoč.

“Já bych šla na tu houpací loď,” vykřikla nadšeně Natálka. Jenomže když chtěla vytáhnout peněženku z kabelky, žádnou kabelku na rameni nenašla. Zůstala jako opařená.

“Tys ji nechala v autobuse,” uhodla jsem a bylo mi kamarádky najednou líto.

Natálka začala natahovat.

“My ti půjčíme,” řekla jsem honem, “že jo, tati?”

Tatínek přikývl a pohladil Natálku po hlavě. To už se moje kamarádka rozbřečela.

“Maminka se bude zlobit. A děda taky,” vzlykala.

Stáli jsme nad ní jako tři sochy. Jedna velká a jedna malá a jedna úplně mrňavá.

“Nebledě,” řekla ta úplně mrňavá soška konejšivě.

“Přece si nezkazíš pouť,” řekl nakonec tatínek. “Půjďme na autíčka. Všichni. A pak na loď.”

“A na konička taky, Tůfku,” řekla jsem honem, protože se bráška chystal protestovat, že na jeho atrakci jsme zapomněli.

Natálka se přes slzy přece jenom trochu usmála. A pak se rozběhla za mnou a Tůfkem. Tatínek šel zamyšleně za námi. Koupil nám pět jízd. Vzali jsme Tůfka mezi nás. Chtěla jsem nechat řídit Natálku, aby zapomněla, že ztratila kabelku, ale Natálka byla moc hodná a řekla, že se budeme střídat. Tůfek začal otravovat, že chce taky “zídit”, což jsme mu samozřejmě nedovolili. To by to dopadlo. Pak jsme šli na loď i s tatínkem a zahráli si na námořníky. Byl tam s náma ještě jeden takový upatlaný kluk, který jedl zmrzlinu. Seděl vedle Natálky.

Nevím, proč ho ten sympatický pán, který nám kontroloval vstupenky pustil s tou zmrzlinou.

Toho kluka nenapadlo nic lepšího než půlku té zmrzky hodit Natálce na její nové šaty.

“Jé, zmrzlina,” řekl nešťastně, “škoda. Byla tak dobrá.”

“Tos udělal schválně,” vyštěkla jsem na toho hloupého kluka, protože jsem viděla, že se Natálce chce zase brečet.

“Ty huso,” řekl mi ten kluk, “myslíš, že bych se dobrovolně vzdal zmrzliny?” Doopravdy to takhle řekl.

Nevymýšlím si. Byl to hrozně divný kluk.

“Tak seš nemešlo,” řekla jsem a otočila se k Natálce, která se zoufale snažila setřít zbytky čokoládové zmrzliny z šatů. Moc to nešlo.

“Podívej, jak ty šaty vypadají. A za to můžeš ty!” řekla jsem rozzlobeně a do kluka malinko šťouchla.

Aby si toho tatínek nevšiml, protože by mi dal kázání o slušném chování.

Kluk otevřel pusu a chystal se něco říct, ale našťěstí se loď začala houpat a kymáčet. Kluk pusu zase zavřel a bojácně se chytl sedátka oběma rukama. Seděl tam tak celou dobu. A vypadal pěkně vystrašeně. My jsme se ale děsně bavili. Ani Tůfek se nebál. A to mu ještě nejsou tři roky. A ten kluk byl určitě stejně starý jako my. Když jsme celí rozesmátí vystupovali, přiběhla k tomu klukovi paní v květovaných šatech a legračním klobouku.

“Bobánku, nestalo se ti nic?” hořekovala a tiskla k sobě toho kluka. Natálka vyprskla. Bobánek byl celý zelený a přísahal mamince, že už do něčeho takového nikdy nevkročí. Maminka byla spokojená a koupila Bobánkovi novou zmrzlinu. Jahodovou. Bobánek na nás vítězoslavně zíral a chystal se líznout. Jenomže v tom do něho vrazila nějaká paní s kočárkem a Bobánek si celou zmrzlinu, ze které si ani jednou nelízl, upustil na sváteční kalhoty. Maminka mu vyťala takový políček, že mu ulítla kšiltovka. Jestli se Bobánek rozbřečel a vydupal si třetí zmrzlinu, jsme se už ale nedozvěděli, protože nás Tůfek odtáhl od Bobánka k dětskému kolotoči plnému zvířátek, autíček a motorek.

“Já chci na konička,” řekl bráška a očička mu svítila jako kočce v noci. Tak mu tatínek zaplatil dvě jízdy a my s Natálkou si šly koupit žužu a cukrového hada. Měli tam červené, zelené a žluté. Vybrala jsem si nakonec červeného a Natálka žlutého. Pak jsem ještě koupila Tůfkovi turecký med s oříšky v kornoutku a pro maminku perníkové srdce. Bylo na něm napsáno: Mojí nejmilejší mamince.

“Copak máš i nějakou protivnou maminku?” mudrovala Natálka. “Proč tam lidi píšou takové hlouposti? Stačilo by přece jenom mamince.”

Ale já vím, že to říkala proto, že mi záviděla, že mám vlastní peníze, ze kterých můžu své mamince koupit dárek a ona ty svoje ztratila.

“Jestli chceš, tak to srdce můžeš koupit taky. Zbylo mi v peněžence ještě na jedno,” řekla jsem a vtiskla kamarádce peníze do ruky.

Pak jsme byli ještě na lochnesce. Trochu jsem se vytahovala, že ten míč, co je uprostřed, hodím do síťky alespoň třikrát. Ale nepodařilo se mi to ani jednou. Nepovedlo se to vůbec nikomu. Ještě jsem tatku přemluvila na strašidelný zámek. Natálka zůstala venku, protože prý už se jí ze všech těch atrakcí točí hlava.

Ale nebyla to pravda, bála se a nechtěla to přiznat. Ten zámek ale vůbec nebyl strašidelný. Akorát tam vylítla taková ježibaba ze tmy a něco přitom zahoukalo. To jsem se docela lekla. Pak tam byl odporný pavouk a mrtvola v rakvi, u které stál upír. Ten upír mi připadal spíš legrační než strašidelný.

A pak už jsme museli domů, protože tatínek říkal, že utratil moc peněz.

Viděla jsem, jak moc je z toho Natálka zaražená a měla jsem na tatku zlost, že to říká. Copak ho nenapadne, že se to může Natálky dotknout?

“Já vám to vrátím,” šeptla mi nesměle do ucha, když už jsme stáli před autobusem.

Ale mě něco napadlo. Šla jsem za panem Kadeřábkem.

“No, rozhlídni se tady. Ale pochybuju, že to najdete. Lidi jsou zloději,” řekl mi pan Kadeřábek a zapálil si cigaretu.

“Neměl byste kouřit, je to škodlivé,” řekla jsem mu přísně.

“A já si zase myslím, že ty seš nějaká moc chytrá,” zašklebil se pan Kadeřábek a vyfoukl mi ten smradlavý kouř do obličeje. Raději jsem šla. Prohledaly jsme s Natálkou v autobuse snad každé místo. Ale nikde nic nebylo. Pan Kadeřábek nás při tom pozoroval. Bylo na něm vidět, že se neobyčejně baví.

“Jestli to neukradl sám,” řekla jsem potichu kamarádce, ale pak jsem uviděla Tůfka, jak si s něčím růžovým hraje. Rychle jsem k němu běžela a uviděla Natálčinu kabelku. Ale nebyla už moc krásná. Vypadala jako by ji někdo vyvážel v prachu.

“Kde jsi to našel?” vyrvala jsem bráškovi Natálčinu kabelku z ruky a tvářila se, jakoby to měl na svědomí on.

“Tady,” ukázal bratříček na podlahu k místu, kde je za sedadlem taková prohlubeň a v ní kýbl s hadrem.

Tak v tom kýblu pod hadrem ležela ta kabelka.

Natálka si ji ode mě vzala a chtěla se podívat dovnitř.

“Ani to raději neotvírej, nic tam nebude,” houkl směrem k nám pan Kadeřábek.

“Vy jste někoho viděl, jak z ní něco bere?” zeptala jsem se.

“No, nějaký děcka si s tou věcíčkou krapet hrály,” přiznal pan Kadeřábek.

“Ježišmarjá, Franto, tos nevěděl, že to patří tady tý malý,” vzdychl náš tatínek a podíval se vyčítavě na pana Kadeřábka.

“Copak si to můžu pamatovat? Víš kolik takovejch cácorek s kabelkama denně vozím? To bych musel bejt snad pánbůh,” ohradil se pan Kadeřábek a znechuceně nastartoval motor.

“Tak to teda každopádně nejste,” zamumlala jsem si pro sebe potichu. Ale taťka to přece slyšel. Kupodivu mě nepokáral. Asi měl na pana Kadeřábka taky vztek.

Ale když Natálka tu zničenou kabelku otevřela, našla tam skoro všechny věci. Až na ty bonbóny.

A ještě ta pětistovka v peněžence chyběla.

13. Jak je to s Nikym

Natálka pak v pondělí ve škole rozhlásila, že jsem báječná kamarádka. Protože náš tatínek po ní samozřejmě žádné peníze vrátit nechtěl. A já taky ne. A Tůfek dal Natálce skoro celý sáček pistáciových čokoládek, který mu náš taťka vystřelil v jedné střelnici. Když jsme pak o přestávce spolu osaměly, slíbila mi, že už se nebude nikdy hádat. Chovala se ke mně opravdu vzorně. Možná také proto, že Nala ve třídě chyběla. Takže mě Natálka měla zase jednou jenom pro sebe, protože Aneta se moc nepočítá a Adámek s Pétou jsou přece kluci.

“Kde je vlastně Nala?” ptali se mě pak po škole. Pokrčila jsem rameny. Taky by mě to zajímalo.

“Půjdem k nim a zjistíme to,” navrhla Aneta. Vděčně jsem se na ni podívala.

Když jsme přišli před Nalin dům a zazvonili, přišla nám otevřít její stará teta. Tvářila se starostlivě.

“Nalinka má horečku,” řekla nám. “Nikoho k ní raději nepustím. Je mi to líto,” řekla a zavřela dveře.

Všichni jsme byli trochu zaražení. Nenapadlo nás, že by i Nala mohla onemocnět.

“Určitě to nic nebude,” řekla jsem. Ale měla jsem o Nalu hrozný strach. Pokud k ní nikoho teta nechce pustit, je to určitě něco vážného. Chvilí jsme tedy ještě postávali u dveří, ale pak jsme se rozloučili.

Péta nás sice lákal na novou počítačovou hru a Adámek na mamčin výborný jablečný koláč, ale my holky jsme najednou chtěly domů.

“Musím se naučit ty stěhovavé ptáky. Dostala jsem z nich trojku a chci si to opravit,” vymluvila jsem se.

Kluci by se mi jindy smáli, že jsem šprtka, ale tentokrát jenom pokrčili rameny a šli. Aneta řekla, že taky půjde, protože se s maminkou chystají koupit nové boty. Natálka a já jsme šly mlčky až k nám.

“Opravdu se budeš učit ty ptáky?” zeptala se, když jsme stály před naším domem.

“Budu,” lhala jsem. Chtěla jsem být sama. Ale když za Natálkou zaklaply dveře, najednou na mě padla taková tíseň a smutek, že jsem to doma nemohla vydržet a utíkala na náměstí k našemu jezírku. Sedla jsem si do trávy, rukama si objala kolena a myslela na Nalu. Vtom za mnou někdo hodil do vody kamínek. A ještě jeden.

Otočila jsem se a spatřila Nikyho.

“Kde máš Mazlíka?” zeptala jsem se místo pozdravu.

“Někde se začmucha,” řekl Niky a vzápětí dorazil jako ten nejztreštěnější pes i Mazlík. Honem mi olízl nos a začal kolem nás běhat do kolečka.

“Ty seš ale bláznivej, vid’?” řekla jsem a hladila ho. Pak jsme chvíli mlčeli.

“Co tu děláš? Sama?” ozval se nakonec Niky. “Vždycky máš kolem sebe tu svou partu. Nebo alespoň Nalu.”

Vyprávěla jsem mu, že je Nala nemocná a že mi to dělá strašnou starost.

“Bojím se, že umře,” svěřila jsem se mu pak. Niky se zatvářil najednou hrozně vážně. Strašně dlouho mlčel. Nenapadlo mě, že ho to tak vezme, tak jsem ho honem začala utěšovat, že si nemusí dělat starosti, že horečku může dostat každý, dokonce i Nala. Je zajímavé, že u ostatních by mě ani nenapadlo dělat si nějaké starosti. Každý z mých kamarádů byl někdy nemocný. Proto mě mátl ta podivná tíseň, kterou jsem cítila u srdce.

“Nechceš jít ke mně?” řekl Niky, když jsme už mlčeli fakt moc dlouho.

Kývla jsem horlivě hlavou. A tak jsme šli. Niky se svou babičkou bydleli na úplně samém konci Města u lesa. Měli takový malý chudý domek, který by potřeboval opravit. Když jsme vešli do úzké chodbičky, trochu to tam páchlo plísní. A ještě něčím. Možná starými bačkorami a nevypranými šaty. Kluci ze třídy se mu nejdřív kvůli jeho příbytku pošklebovali. Ale Niky jim vždycky nařezal, protože z nich byl nejstarší a největší.

A když se pak stal šéfem party, nikdo si už nedovolil se mu posmívat. Brala jsem to jako velkou čest, že mě k sobě teď pozval.

“Babi, mám tu kamarádku!” křikl Niky do kuchyně, kde seděla stará drobná paní, kterou jsem znala z nemocnice.

Ale nevypadala jako tenkrát. Připadala mi teď nějak starší a nemocnější. Jenom mi kývla na pozdrav a zase se obrátila k televizi.

“Co dávají?” zajímalo mě, na co se babička dívá.

“Ona sleduje pořád všechno. Hlavně když tam běhají obrázky,” mávl Niky rukou. Vešli jsme do Nikyho pokoje. Všude po stěnách měl plakáty různých sportovců, herců a aut. Uprostřed pokoje stál velký stůl plný nějakého harampádí. Různé kusy dřeva, tuby od lepidel, kladivo, nějaké hřebíky a malá i větší prkna. Prostě jako když se nějaký kluk pokouší truhlařit.

“Zkouším udělat loď,” řekl Niky, když jsem si to všechno zvědavě prohlížela.

“A daří se ti to?” zeptala jsem se s pohledem na vydlabaný špalíček, který mohl s trochou fantazie připomínat necky.

“Moc ne,” připustil Niky a hupsnul na pohovku, která stála hned u okna. Jinak měl ještě v pokoji velkou skříň a psací stůl s počítačem. Vedle počítače ležel celkem drahý typ mobilu. Pod psacím stolem měl věž a poházená cédéčka.

“To ti koupila babička?” ukázala jsem na mobil, počítač a věž.

“Ne, to mám od Michala,” zavrtil hlavou můj kamarád. “Na něco takového by moje babička sotva vzala.”

“Chtěl bys radši bydlet u něj, vid’?” uklouzlo mi. Hned jsem toho litovala. Niky se zatvářil rozpačitě a zesmutněl.

“Máš to tu moc hezké,” řekla jsem rychle, abych to nějak zamluvila. Přešla jsem k psacímu stolu, na kterém byly za sklem zastrčeny nějaké fotografie.

“Jé, to seš ty,” ukázala jsem na velkou barevnou fotku asi pětiletého chlapečka. Niky přikývl.

A pak rychle zakryl něco na stole rukou.

“Ukaž, co tam máš?” vyzvíдалa jsem a tu ruku mu odtáhla. Uviděla jsem fotografii dvou mladých lidí, kteří se drželi za ruce a usmívali se. Slečna měla dlouhé blond vlasy a mladík tmavé brýle proti slunci. Měl hnědé vlasy a nápadně mi někoho připomínal. Podívala jsem se na kluka vedle sebe.

“Tenhle pán ti je podobný,” řekla jsem.

Nikola se na mě hněvivě podíval. Chvíli neříkal vůbec nic.

“To je můj táta s mámou,” vypadlo z něj nakonec. Přemýšlela jsem, co mu mám říct, abych se ho nějak nedotkla. O jeho rodičích jsem neměla ani potuchy. Nikdy o nich nemluvil. Měl prostě babičku!

Kluci se mu ze začátku smáli, že přišel z děcáku, učitelé toto téma vždy nějakým způsobem zamluvili a já se ho neptala proto, že jsem nechtěla být dotěrná. A taky asi proto, aby se mnou nepřestal kamarádit.

“A kde jsou vlastně tvoji rodiče?” zeptala jsem se. Napadlo mě, že tím snad nemůžu nic zkazit.

“Odešli,” řekl Niky a byl moc smutný.

“Asi o tom nechceš mluvit,” řekla jsem takovou větu, kterou jsem zaslechla ve filmu pro dospěláky. Vždycky když se tam někdo tvářil jako teď Niky, tak ten druhý v tom rozhovoru to takhle přesně řekl.

Maminka mi na takové filmy nedovoluje koukat, protože prý jsem moc malá, ale když jsme s tatínkou sami doma, tak se někdy díváme. A proto vím, že jsem to teď řekla správně. Niky hned vypadal mnohem míň smutně. A pak se tiše rozpovídal.

A já jsem tam v tom jeho pokojíčku seděla a měla pocit, že naslouchám příběhu nějakého nešťastného filmového hrdiny. Smutný příběh smutného kluka. Nevím, proč to Niky musel vyprávět zrovna mně.

Malé holce, která to všechno vlastně ani nemohla pochopit. Nebo snad ano?

Niky znal svého tatínka jenom z vyprávění. Byl prý moc hodný, jak slýchal od babičky, ale dostal ošklivou nemoc, na kterou se umírá. Niky mi řekl název té nemoci, myslím, že to byla leukémie.

Rodiče se prý seznámili v Německu, kde byla jeho maminka na dovolené. Uměla výborně německy a setkala se tam s partou německých kluků. Jeden se do ní zamiloval a ona do něho. Chtěl, aby zůstala žít v jeho zemi. Tam se jim narodil malý Michal. Ale Nikyho maminka pak najednou zatoužila odjet zpátky do Česka. Nikyho tatínek nakonec souhlasil. Byli moc šťastní. A když bylo Michalovi skoro sedm let, tak se měl narodit Niky.

Ale to už tatínek věděl, že je hodně nemocný. Přijela k nim babička a musela se starat o všechny čtyři.

O maminku, která celé dny proplakala, o tatínka, který přestával mít sílu dokonce i chodit, a tak ležel pořád v posteli a o malého Michala. Když pak tatínek v jedné nemocnici zemřel, narodil se v jiné nemocnici Niky. Jeho maminka si pak vzala nějaké prášky a chtěla taky zemřít. Vůbec jí najednou nezajímalo, co bude se dvěma malými kluky. Jenom prý napsala babičce dopis, aby je nedávala do dětského domova a aby byli spolu.

Maminku se sice podařilo zachránit, ale protože snědla moc špatných prášků, zůstala slepá. Babička se tedy starala o svou dceru a své dva vnuky. Měla moc starostí, ale všechno zvládala.

I když jí pořád chodily nějaké kontroly z různých úřadů, které mají na starosti takové případy.

Niky vyprávěl a já hltala každé jeho slovo. Najednou jsem chápala, proč má babičku tak rád a proč měl tenkrát tak obrovský strach, když ji odvezli do nemocnice.

Nikyho maminka ale takhle žít nechtěla. A jednoho dne se stalo něco opravdu hrozného.

Maminka totiž užívala prášky na spaní. Niky věděl, na co jsou, protože jeho maminka by bez nich neusnula. Ale taky věděl, že mu babička přísně zakázala se léků jakkoli dotknout.

Babička dávala mamince každý den jen bezpečné množství. Celou lahvičku s léky však pro jistotu vždycky schovala.

Jenomže toho dne babička musela s Michalem do nemocnice, protože dostal zánět slepého střeva a moc plakal, že by měl jet sanitkou sám. Babička chvilku váhala, jestli může nechat čtyřletého Nikyho se svou slepou nešťastnou dcerou doma samotného. Ale pak zvítězil její cit nad rozumem a rychle nasedla k nařikajícímu Michalovi do sanitky. Nařídila Nikymu, který byl asi velice chytrým chlapečkem, aby se postaral o mámu a odjela.

Maminka si s Nikym povídala a pak řekla, že je unavená a rozrušená z toho, co se stalo Michalovi a aby jí syn donesl lahvičku s prášky na spaní. Prý si potřebuje zdřímnout. Niky i ve svých čtyřech letech zaváhal.

Ale maminka se na něho usmívala. Její úsměv znal Niky jen zřídka ... Nemohl najednou maminku odmítnout. Porušil babiččín zákaz a šel lahvičku s léky hledat.

Nemusel ji najít.

Kéž by ji nenašel ...

Ale on ji našel ...

Mohlo to možná všechno ještě dobře dopadnout ...

Ale nedopadlo!

Lahvička byla ukrytá za několika ručníky ve skříni. Podal ji mamince a šel si hrát do svého pokoje.

A protože byl moc malý a ze všech událostí toho dne vyčerpaný, tak v pokojíčku na podlaze usnul.

Probudil ho až babiččín zoufalý výkřik.

Když přiběhl do maminčina pokoje, uviděl ji ležet na pohovce se zavřenýma očima.

“Maminka ještě spí?” zeptal se vyděšeně. Cítil, že je něco v nepořádku.

Babička jenom vrtěla hlavou a zakrývala si rukama oči.

“Byla mrtvá,” dokončil Niky svůj strašný příběh. “Chápeš? Otrávil se těma pitomýma práškama!

Já jsem ji zabil!”

“Tys ji nezabil, byl jsi jen o něco starší než náš Tůfek,” zavrtěla jsem hlavou.

“Ale měl jsem si pamatovat, co mi babička nakázala,” šeptl Niky.

“A jak to bylo dál?” zeptala jsem se. “Jestli mi to chceš ještě dál vyprávět.”

“Moc si to nepamatuju. To všechno znám hlavně od babičky a Michala. Chodil jsem k nějakému dětskému psychologovi, protože jsem začal bejt zlej. Ve školce jsem všechny bil a jednou jsem dokonce uhodil i babičku. Ona na mě byla strašně moc hodná a pořád mi říkala, že to byla její chyba, ale já jsem měl stejně pocit viny. Teda prej. To o mně říkali doktoři. Chtěli jsme někam, kde nás nikdo nebude znát. Tak jsme se přestěhovali. Když jsem byl starší, řekl jsem babičce i Michalovi, že už o tom nechci nikdy nic slyšet. A ani o tom nechci mluvit. Chtěl jsem na to prostě zapomenout, chápeš? Jenže vždycky se to provalilo. Tak jsme se pořád stěhovali.

A před rokem jsme se přestěhovali sem. Ještě s nikým jsem o tom takhle nemluvil. Ale stejně se to provalí. Tak co, zase se přestěhujeme.”

Niky seděl na posteli, díval se do země a mračil se.

“Nezapomeň to všem vyžvanit,” řekl pak vztekla a vůbec se na mě nepodíval.

Já jsem si k němu ale přisedla blíž a objala ho. Cítila jsem, že ho mám strašně moc ráda. Ještě víc než dřív.

Plakal.

“Nepovíš to nikomu, že ne?” zašeptal a odtáhl se ode mě. Zavrtěla jsem hlavou.

Nikdy neporuším dané slovo a nikdy nevyžvaním žádné tajemství.

“Ale kdybys to všem vysvětlil, tak se nebudeš muset stěhovat,” napadlo mě pak.

“Ne!” zavrtěl rozhodně hlavou. “Nepochopili by to! Nadávali by mi, že jsem vrah!”

“To není pravda, Niky.”

Chvíli jsme jen tak seděli. Pak nás vyrušila babička. Přinesla nám namazané chleby a rajčata.

Ani jsme se jich nedotkli.

“Máš skvělou babičku,” řekla jsem s pohledem na ty chleby.

“Jo, já vím,“ kývl hlavou Niky.

“Už budu muset jít,” řekla jsem a zvedla se.

“Seš moje nejlepší kamarádka,” řekl Niky a mně to znělo v uších ještě dlouho v noci před usnutím.

Pak se mi zdál sen, ve kterém Niky zachránil svojí maminku z moci zlých sil. To špatné kouzlo mělo černou barvu a stačilo ho přemalovat na červenou. Niky se strašně snažil, ale pořád to nešlo. Tak jsem mu přispěchala na pomoc já a všichni mí kamarádi. Natálka, Aneta, Pěťa a Adámek. Ale pořád to nějak nestačilo. A pak někoho napadlo, že nám tu chybí Nala. A jen jsme na ní pomysleli, Nala tam stála s obrovským štětcem a plechovkou zářivě jasné barvy. Namalovala na černé kouzlo obrovské jásavě živé srdce. Nikyho maminka byla vysvobozená. Vypadala úplně stejně jako na té fotce, jen se ještě víc usmívala a všem nám moc děkovala, že jsme jí darovali život.

A pak nám všem Niky stiskl vděčně ruku za to, že jsme mu vrátili mámu.

14. Tůfek ztracený v lese

Za týden Nala přišla do školy, jakoby se nic nestalo. Všichni jsme se kolem ní seskupili.

„Co jsi měla za tak strašlivou nemoc, že nás k tobě teta nepustila?“ zeptala jsem se.

„Nezlobte se,“ řekla prostě Nala a vyndala si z aktovky učení. “Kdo mi dá opsat sešity?”

„Já,“ řekli jsme všichni najednou.

„No tak s tebou, Adame, by to Nala moc nevyhrála,“ ušklíbla se Aneta a podala kamarádce svůj vzorný sešit na český jazyk.

„Mám tam i obrázky,“ pochlubila se a hned nám ukázala poněkud nepovedený výtvar zvířete, který připomínal psa nebo ovci.

„To je jako co?“ nechápal Pěťa a vytrhl Nale sešit z rukou.

„Jé, to je obluda,“ zasmál se Adam a vzal sešit Pěťovi. Aneta za nimi běžela, snažila se svůj sešit zachránit, ale kluci byli rychlejší.

„Vraťte jí to,“ řekla jsem.

„Tůdle,“ udělal na mě Pěťa dlouhý nos a Natálka se rozesmála.

„Teď se směješ,“ vyčetla jsem jí, “ale kdyby to byl tvůj sešit, tak bulíš, Natálie.”

Natálka se okamžitě přestala smát a uraženě odešla ke své lavici.

Nala chvíli sledovala kluky, ke kterým se přidal samozřejmě Kadeřábek, jak si pohazují Anetiným sešitem, sledovala Anetu, jak se marně pokouší létající sešit chytit a pak se obrátila na mě.

„Něco s tím uděláme, ne?”

Jenom jsem kývla a čekala, jak si Nala poradí. Algabram někdy sice používala, ale jindy jsme všechno museli zvládnout sami. Nevím, jaký v tom měla systém a proč to tak bylo. Třeba mi o tom jednou poví víc.

Takže jsem byla zvědavá, co se teď stane.

Nala však neudělala vůbec nic zajímavého. Jenom si docela obyčejně stoupla před Anetu, a asi protože byla větší, docela lehce se jí podařilo letící sešit zachytit. Byl ale celý pomačkaný. Aneta začala fňukat. Obrázek ovce nebo psa ležel potrhaný na zemi. Podala jsem ho Anetě, která se rozbřečela ještě víc.

„Takový hezký kůň,“ vzlykala vztekla a utírala si slzy rukama ušmudlanýma od křídý. Dělalý se jí takové legrační smouhy. Vypadala jako malý rozzlobený klaun.

„Tak to bych teda nepoznal,“ řekl Pěťa a šťouchl do ní. Aneta se rázem vzpamatovala a herdu mu oplátila. Začali se prát.

„Nalo!“ křikla jsem zoufale na kamarádku, „dělej něco, za chvíli zvoní. Dostanou trest nebo poznámku.“

„Nechte toho,“ řekla Nala a snažila se je od sebe odtrhnout. Moc jí to ale nešlo. Chvilíčku jsem jen tak stála, ale když vzal Pěťa čítanku a praštil Anetu vši silou do hlavy, nevydržela jsem to. Chytla jsem Pěťu za rukáv a odtáhla ho od kamarádky. Nechtěla jsem mu nabančit, opravdu ne. Ale když on si nedal říct. Začal do mě kopat a povalil mě na zem. Rychle jsem se zvedla a začala do něj bušit pěstmi. Najednou jsem viděla tmou a vůbec jsem neslyšela, jak na mě ostatní kamarádi volají, ať toho nechám, ať přestanu. Pak zazvonilo a přišla paní učitelka a viděla mě, jak se peru s Pěťou. Odtrhla nás od sebe a tvářila se velice přísně.

„To jsem si o tobě nemyslela,“ řekla paní učitelka, „prát se jako kluk.“

Zastyděla jsem se. Podívala jsem se na Pěťu. Celý rudý na mě vrhal nepřátelské pohledy.

„Oba žákovské knížky. A hned,“ řekla paní učitelka.

Cestou ze školy jsem rozhodně neměla moc dobrou náladu. A neutěšilo mě ani to, že Pěťa na tom byl zrovna tak. Už jsme se usmířili. Pěťa se většinou nepere. Vlastně to bylo poprvé, co se choval jako například Kadeřábek.

„Proč ses vůbec pral?“ zeptala jsem se ho pak. Pokrčil rameny a beze slova se rozběhl domů.

„Oni se mu rozvádí rodiče,“ pošeptala mi do ucha Natálka, které nikdy nic neujde.

„Aha,“ řekla jsem a celou cestu o tom přemýšlela. Proč my děti musíme mít kvůli těm dospělým tolik starostí? Když jsem přišla domů, maminka hned uhodla, že se něco stalo. Maminka na všechno vždycky přijde. Ukázala jsem jí poznámku a vyslechla půlhodinové kázání na téma, že se perou jenom primitivní a zlí lidé.

„Kde se to jenom v tobě bere?“ povzddechla si nakonec.

„Mami, něco se ti v kuchyni pálí,“ řekla jsem, protože jsem ucítila nepříjemný pach spáleniny. Maminka odběhla a já slyšela, jak v kuchyni rámusí a otevírá okno. To bude tanec, pomyslela jsem si. Nemýlila jsem se. Za minutku maminka přiběhla s velice rozzlobeným výrazem ve tváři, který vždy signalizuje, že bude hodně zle.

„A ještě k tomu jsem kvůli tobě připálila oběd,“ křikla na mě.

„Jasně, za všechno můžu já,“ hlesla jsem.

Nechtěla jsem být drzá, jenom jsem si to tak řekla pro sebe. Ale maminka to špatně pochopila a plácla mě přes tvář.

„To máš za tu drzost,“ řekla a odběhla zpátky do kuchyně zachránit zbytky oběda. Hlavně, že mi před chvílí vykládala, že se bijou jenom primitivní a zlí lidé.

Tvář mě pálila a já cítila obrovskou lítost a nespravedlnost. Chtěla jsem někam utéct. Pryč ze světa těch zlých dospělých, kteří se rozvádějí, bijí své děti a nic nechápou ...

Byla jsem tak rozlítostněná, že jsem se rozhodla utéct z domova. Jenomže se do pokoje přibatolil Tůfek a začal vyzvídat, proč jsem tak smutná.

„Nech mě,“ odsekla jsem a šla ke dveřím. Maminka byla zabraná do čištění připálených hrnců, takže mě vůbec nevnímala, ale Tůfek běžel za mnou.

„Já chci taky ven,“ hlásil hned a začal si obouvat botičky.

Co jsem měla dělat? Budu ho muset vzít s sebou. Snad si nějak poradíme.

„Tak dělej!“ křikla jsem na něj netrpělivě. „Musíme rychle.“

Popadla jsem ho za ruku, zavřela dveře a běželi jsme pryč. Pryč z našeho domova, který pro nás přestal být domovem, protože nás tam nikdo nemá rád. Tůfek mi nestačil, protože je přece jenom moc malý a má malé nožičky, tak jsem ho vzala do náruče a běžela jsem a běžela. Svírala jsem svého malého bratříčka a přísahala jsem, že se už nikdy nevrátím.

„Budu se o tebe starat,“ šeptala jsem Tůfkovi, který nic nechápal a vesele se mi smál do ucha. Myslel si, že hrajeme nějakou novou hru a moc se mu to líbilo.

Nevím, jak dlouho bych běžela a kam, kdyby mě nezastavil známý hlas.

„Kam vlečeš toho bráchu?“ Zastavila jsem se, postavila Tůfka na zem a podívala se na Nikyho. Od té doby, co se mi svěřil se svým tajemstvím, jsem ho neviděla. Měla jsem pocit, že se mi vyhýbá. Asi litoval, že mi to všechno vyprávěl.

„Utekla jsem z domova,“ hlesla jsem a teprve teď se rozbřečela. Tůfek tam stál a vypadal zmateně. Hra se mu nějak přestávala líbit. Nebo to nebyla hra? Když jeho starší sestra pláče? Niky mě objal a začal mi utírat slzy.

„Nedělej hlouposti,“ řekl mi pak. To už jsem nebrečela.

„Kam bys asi tak šla?“

„Nevím. Do lesa,“ napadlo mě.

„V lese já bál,“ hlásil Tůfek. Niky ho pohladil po hlavě.

„Vidíš, brácha by se v lese bál.“

„Ale nebál. Půjďme do lesa, Tůfku,“ řekla jsem a začala hledat kapesník. Pálilo mě v nose. Niky mi podal svůj. Vysmrkala jsem se a cítila se hned líp.

„Tak jdeme,“ popadla jsem Tůfka za ruku a chystala se jít pryč. Ale Niky mi rázně zastoupil cestu.

„Můžeš laskavě uhnout?“ zeptala jsem se ho. Oči mě pekelně pálily, pořád se mi chtělo brečet.

„Půjdu s váma,“ rozhodl Niky. Pak vyndal z kapsy sáček bonbonů a nabídl Tůfkovi.

„Já chci lůžovej,“ řekl Tůfek a hledal v sáčku nějaký růžový bonbón. K jeho zklamání tam však byly jenom samé červené jahodové a žluté citrónové.

„Ty, Niky,“ napadlo mě, „nás Tůfek má ze všech barev nejvíc rád růžovou. A kluci se mu jednou smáli, že je buzna. Co to je buzna?“

Niky se rozesmál. Vůbec nevypadal, že by se mu chtělo přestat. Tůfek byl spokojený se svým žlutým bonbónem, jenom já se mračila. Nechápala jsem, co je na tom tak směšného. Člověk tady utíká z domu, má děsné trápení s dospělými, nerozumí neznámému slovu, a když se zeptá staršího kamaráda, tak se dočká akorát výsměchu.

„No, tak ses pobavil, tak my už vážně jdeme do toho lesa,“ řekla jsem našťavaně.

Niky se rázem přestal smát.

„To je prostě kluk, kterej chodí s klukem,“ vysvětlil mi. Moc jsem tomu nerozuměla.

„Jak chodí?“

„Prostě se zamiluje do kluka, chápeš?“

„Aha,“ řekla jsem, ale moc logické se mi to nezdálo. Co s tím má společného Tůfkova láska k růžové barvě?

„A proč kluci říkali ...?“

„Protože ty, co jsou na kluky nosí růžový věci,“ skočil mi do řeči kamarád.

„Ale Michal jednou přišel v růžový košili taky. Vysvětlil mi, že dneska je to tak nějak v módě. Tak nevím.“

Najednou se mi nechtělo utíkat.

Ale Niky se zeptal, jestli už půjdeme, a tak jsme se vydali směrem k lesu. Moc často si tam hrát nechodíme, protože je to dost hustý a strašidelný les. Na kraji je takové malé hřiště, kam si chodí hrát batolata a prckové jako je náš Tůfek. A pak starší kluci a holky tam chodí kouřit. Ale dál do opravdové hloubi lesa už moc lidí nevstupuje, jenom houbaři a staří lidé, kteří les znají a nebojí se ho. My děti tam máme zakázáno chodit samy. A když tam chceme jít s dospěláky, tak na nás většinou nemají čas.

Proto jsem se rozhodla, že zrovna tam dneska půjdu.

Šli jsme mlčky. Když jsme procházeli kolem domu, kde bydlí Nala, zahlédla jsem ji v okně. A za chvíli už jsem slyšela, jak běží za námi.

„Kam máte namířeno?“ zeptala se.

„Do lesa,“ řekl Niky.

A tak jsme šli čtyři. Mlčeli jsme. Došli jsme na kraj lesa, přešli hřišťátko a pokračovali dál.

„Já mám stlach,“ řekl Tůfek a přitiskl se ke mně.

„Neboj,“ řekla jsem, „budeme hrát na schovku.“

Přišli jsme k takovému rozcestí, odkud vedly dvě cesty. Jedna ke starému Hrádku a druhá na Paseku. Obě dvě cesty jsme znali, protože jsme sem chodili se školou na různé výlety, nebo někdy v neděli výjimečně s rodiči na procházku. Hrádek byl hodně daleko. Říkalo se tak polorozpadlé zřícenině. Větší děti si tam někdy hrály, taky se tam jednou filmovalo, protože to tam kolem je opravdu dost strašidelné. Paseka se říkalo malé mýtince, která byla asi půl kilometru od rozcestí. Alespoň tak to vždycky říkala maminka. Většinou jsme chodili tam. Bylo to tam veselejší a dalo se tam skvěle piknikovat. Piknikovala jsem děsně ráda. To se vzal velikánský koš plný dobrot a vyrazilo se. Já jsem jela většinou na kole a Tůfek v kočárku. To byl ještě hodně malý a neuměl chodit. Na Pasece stál malý altánek, kde se dalo dost dobře hrát na domeček. Vedle altánku se nacházela lavice a stůl. Taky tam byly takové dva přímá stromy, na které se dalo super vylézt. Člověk pak měl parádní vyhlídku. Jednou jsme tam vylezli s tatškou a viděli jsme jelena a dvě srnky. Jenomže pak začal Tůfek šíleně vriskat, poněvadž chtěl naskočit a srnky s jelenem byly fuč. Dost mě tenkrát Tůfek rozčilil, to jsem ho ještě neměla tak ráda jako dneska. Viděla jsem v něm nepříjemné mimino, které otravovalo vždycky, když se dělo něco zajímavého.

„Tak kam?“ zeptal se Niky. „Na Paseku?“

Začalo se pomalu stmívat. Nechtěla jsem přiznat, že se bojím.

„Ne, zůstaneme tady. Já budu pikat u rozcestí a vy se schovávejte.“

Najednou jsem úplně zapomněla, že vlastně utíkám z domova.

Otočila jsem se směrem ke starému stromu s turistickými značkami, který stál uprostřed rozcestí.

„Deset, dvacet, třicet,“ začala jsem pomalu odpočítávat.

„Sto, už jdu!“ křikla jsem do ticha i do začínající tmy. Chvilku jsem počkala. Otočila se. Nikde nikdo.

Lekla jsem se.

Kde je Tůfek? Snad neběžel s nimi?

Nemůže se ještě sám schovávat, na to je opravdu moc maličký. Strach mě úplně ochromil. Dostala jsem na sebe zlost. Neměla jsem ho brát s sebou.

Mohl být doma u maminky.

Ale snad je s Nalou. Utěšovala jsem se a začala je hledat.

Přece nebyli tak hloupí a neschovali se někam daleko. Nala je dost rozumná, nenechala by Tůfka někam běžet samotného. Přemítala jsem.

Hledala jsem všude kolem. Nakoukla jsem i mezi kameny, co stály u rozcestí a tvořily takovou malou jeskyňku. Nikdo tam nebyl. Podívala jsem se do křoví na druhé straně. Pak jsem hledala za stromy, co rostly podél lesní pěšiny.

Nic.

Všude kolem bylo ticho. Začala jsem se doopravdy bát.

„Kde jste?“ zavolala jsem zoufale do ticha lesa. Odpověděla mi jen ozvěna „ste“. Znělo to strašidelněji, než kdybych mlčela. Šla jsem dál a dál, říkala jsem si, že nemůžu zabloudit, když půjdu po značce. Podívala jsem se za klády i za starý polorozpadlý krmelec, na který jsem narazila. Ale všude jen prázdno a pusto.

„Nezlobte mě! Kde jste?“ volala jsem ještě zoufaleji než předtím. Připadalo mi, že takhle sama hledám kamarády snad věčnost. Cítila jsem se strašně osamělá. Bylo mi smutno. Rozhodla jsem se vrátit po té samé cestě, po které jsem přišla. Doufala jsem, že u rozcestí najdu všechny tři. Že mě zapikají a zasmějeme se. Chtěla jsem být zpátky doma. V bezpečí.

Sedla jsem si na pařez a rozhlédla se. V tom mě upoutal pohled na jeden kmen stromu. Zdálo se mi, že se odtamtud ozývají nějaké hlasy. Polekala jsem se. Bála jsem se pohnout. Co když je tam duch? Ale duchové přece nejsou. Přinutila jsem se zvednut z pařezu a pomaličku se plížit k tomu stromu. Obešla jsem ho. Z jedné strany byl vykotlaný. Nakoukla jsem dovnitř.

„Vylezte, našla jsem vás,“ řekla jsem. Hlas se mi trásl strachem. Co když to nejsou mí kamarádi?

Pak jsem uslyšela smích a k mé veliké úlevě vylezl ven Niky.

„To byl dobrej úkryt,“ řekl. Byl celý od pavučin. Začala jsem ho oprašovat.

„Musíme najít Nalu s Tůfkem,“ řekla jsem, když jsem ho očistila. Stejně jsem ho čistila jenom proto, že jsem se bála zeptat.

Bála jsem se, že mi odpoví tak, jak jsem nechtěla.

A taky že ano.

„Nala s ním přece nešla.“

Cítila jsem, jak se mi skoro zastavilo srdce.

„Myslel jsem, že zůstal s tebou. Právě jsem se chtěl zeptat, kde je. Že ho nikde nevidím?“ Niky se rozhlížel.

Celkem zbytečně. Stála jsem vedle něj celá ztuhlá strachy.

„Já nevím, kde je. Když jsem zapikávala ...“

„Neboj, najdeme ho,“ řekl honem Niky, abych nebrečela. „Určitě.“

Pak jsme se chytli za ruce a běželi k rozcestí. Stála tam Nala.

Ale sama!

„Už mě to tam nebavilo,“ řekla, „Našla jsem si bezva schovku,“ ukázala na ty kameny, co tvořily tu jeskyňku a do které jsem předtím jen tak nakoukla.

„Neviděla jsi mě, protože jsem se skrčila za tenhle výklenek,“ vysvětlovala. Pak se zarazila. Všimla si, jak se tváříme.

„Co se stalo?“ řekla zaraženě. Pak se rozhlédla.

„Kde je Tůfek?“ vyhrkla.

Zavrtěla jsem jenom hlavou. Nemohla jsem promluvit jediné slovo.

Kolem už byla docela tma. Cítila jsem, jak se mi do očí derou slzy.

Nala mě vzala kolem ramen a pošeptala mi, abych nějak zabavila Nikyho, který k nám stál zády a rozčileně lámal větve u jednoho malého smrčku.

„Niky, to nesmíš!“ řekla jsem přísně. Otočil se ke mně.

„Tatínek mi říkal, že se to nemá dělat,“ řekla jsem honem a přitáhla ho k sobě tak, aby neviděl na Nalu.

Zatímco jsem Nikymu vysvětlovala, že se příroda nemá ničit, nenápadně jsem mrkla směrem k Nale. Vytáhla Algabram. Zmáčkla to horní tlačítko. Píplo to. Uviděla jsem růžové světlo. Algabram začal pracovat. Nala si chvíli prohlížela displej. Pak lehce kývla hlavou a rozeběhla se směrem k Hrádku.

„Kam běží?“ zeptal se překvapeně Niky. Neodpověděla jsem mu a vyrazila za ní. A Niky za mnou.

Ale utíkala moc rychle. Za chvíli jsme ji už neviděli. Sedli jsme si s Nikym na zem a čekali. Čekali jsme strašně dlouho. Zdálo se mi, že čekáme celé hodiny. Pak se Nala konečně vrátila. V náručí nesla spícího bratříčka.

„Našla jsem ho těsně před tou velkou roklí,“ řekla šeptem.

Vzpomněla jsem si najednou, proč jsme vlastně měli zakázáno chodit sami do hlubokého lesa. Na cestě k Hrádku byla obrovská propast, na jejímž dně tekł potok. Dřív tam bývala lávka, ale někdo ji rozbil a novou tam nikdo nepostavil. Přes propast se tak přejít nedalo. Dala se jenom obejít, nebo jít spodem kolem potoka. Bylo to dost nebezpečné. Kdyby tam Tůfek spadl, zabil by se.

„Jak se to mohlo stát?“ zeptala jsem se.

„To nevím, našla jsem ho schouleného do klubička. Trásl se a vzlykal. Pořád volal, že se bojí.“

Vrátila jsem se s Tůfkem domů a vůbec jsem nedostala. Našla jsem utrápené rodiče v obývacím pokoji.

Maminka měla v ruce zapálenou cigaretu. Tatínek chodil zničeně sem a tam.

„Maminko, ty přece nekouříš!“ vykřikla jsem nešťastně a vrhla se rodičům i s bráškou do náruče.

Všichni jsme se k sobě co nejpevněji přitiskli.

Slíbila jsem, že už nikdy nebudu utíkat. A maminka mi slíbila, že už nikdy nebude kouřit. Byla jsem tak ráda, že je mám.

15. Máme narozeniny

„Tak kdy už začneš zdobit ten dort, mami?“ zeptala jsem se maminky, která se pořád motala v koupelně a leštila zrcadla.

„Vždyť už tam vůbec žádné čmouhy nejsou,“ řekla jsem mrzutě. Vůbec se mi nelíbilo, že se maminka věnuje tak hloupé činnosti a nemyslí na něco tak důležitého jako je velký narozeninový dvoudort. Vy nevíte, co to je dvoudort? A proč dvoudort?

Je červen a my máme s Tůfkem oba dva narozeniny. Já je mám druhého a Tůfek dvacátého druhého. A tak se rodiče dohodli, že je budeme slavit společně.

Nejdřív jsem trochu protestovala, protože se mi to zdálo dost nespravedlivé. Místo dvou dortů jenom jeden. No, řekněte sami. Ale pak mi maminka slíbila, že udělá maxi dort, který bude ještě větší než dva dorty dohromady. A taky to vždycky splnila. Jenomže dneska to nevypadalo.

„Pořád jen uklízíš,“ řekla jsem potřetí, už rozzlobená, že mi maminka vůbec neodpovídá.

„Čekáme přece odpoledne hosty na tu vaši párty,“ řekla konečně maminka a sundala si gumové rukavice, které používala, aby si nezničila nehty a nemusela se pořád mazat krémem. To mi jednou vysvětlovala, když jsem byla ještě malá a hloupá a smála jsem se, že chodí po domě v rukavicích a ještě k tomu v tak nemožných.

„Právě,“ řekla jsem vyčítavě, „co ten dort?“

„Dočkáš se,“ odvětila maminka a zašla konečně do kuchyně.

Sedla jsem si do našeho pokoje a dívala se, jak si Tůfek hraje s dětskou pistolkou, kterou dostal od Naly.

„Já tě zastelím,“ řekl a namířil tou svou směšnou hračkou přímo na mě.

„Tak zastel,“ opíčila jsem se po něm a vzápětí uslyšela maminčino pokárání, které přilítlo z otevřených dveří kuchyně. Prásk. Zavřela jsem dveře do pokojíčka a mračila se. Nic mě nějak nebavilo. Mamince se dort určitě nepovede a dostanu hloupé dárky. Jediné, co si doopravdy přeju, je sedmý díl Harryho Pottera. Ale tatínek tvrdil, že ho určitě nemám očekávat, protože ve mně prý nebude ten můj zlozvyk podporovat. Jsem totiž do Harryho úplný blázen a těch šest dílů, které mám, jsem přečetla alespoň desetkrát. Čtu je pořád dokola a moc se mi líbí všechny ty Harryho příběhy. Tatínek se zlobí, že prý žiju ve vysněném nereálném světě.

Harry mi trochu připomíná Nalu. Nala má přece Algabram. Tat'ka si myslí, že Harry Potter je jenom nějaká pohádka, ale kdepak. Já věřím, že takový svět skutečně existuje. Kdyby neexistoval, jak by bylo možné, že bych měla za kamarádku holku jako je Nala?

Takže tu sedím v pokojíčku a mračím se na bratra, který si přeje jeřáb. Chápete to? Něco tak stupidního.

To slovo stupidní se mi děsně líbí. Jednou ho použila Nala v souvislosti s Kadeřábkovou inteligencí. Vysvětlila mi, že to znamená hloupý. Zeptala jsem se jí, jak to ví. Řekla, že to četla v jednom slovníku. Ona je Nala taková. Ráda čte různé encyklopedie a tak. Tatínek by z ní měl radost. Pořád mi vykládá, jak bych si měla číst Lovce mamutů a nějakého „Žilaverna“. Maminka mě brání, že nejsem žádný kluk a že jsem ještě malá. Maminka je vůbec v tomhle bezvadná. Když jsem se jí svěřila, že na svět Harryho věřím, tak se usmála a řekla, že ona taky.

Ale že je to naše tajemství a nesmíme to nikomu říkat. Tatínek prý takové věci nechápe. No jó, tatínek je inženýr, zajímají ho počítače a technika. Sny považuje za plýtvání času. Ještě, že mamka je v tomhle jiná.

Tak kdy už budou čtyři? Ve čtyři hodiny mají přijít všichni mí kamarádi. To znamená v první řadě Nala. A pak taky Natálka, Aneta, Pét'a a Adámek. A taky jsem pozvala Nikyho. Ale myslím, že nepřijde, protože by se styděl být mezi takovými prckama. Slyšela jsem ho, jak to říká tomu hubenému šestákovvi z té své party, zrovna tomu, kterému říkají Zrzavej Žízala. A kterého jsem tenkrát povalila na zem. Niky se před klukama dost vytahuje a nikdy by nepřiznal, že jsem jeho velká kamarádka. Jenom jednou s náma byl. To když jsme slavili Valentýna. Myslela jsem si, že to byla tenkrát docela legrace, ale on pak vykládal klukům z jejich třídy, že to byla pitomost, že tam vůbec chodil.

Ale kdyby přece jen přišel, byla bych moc šťastná, protože ho mám ráda možná víc než Harryho Potera.

Zvoní. Ale vždyť ještě nejsou čtyři hodiny. Běžím rychle otevřít. Ve dveřích stojí Niky s Nalou.

„Co tu děláte tak brzo?“ ptám se udiveně, ale děsně šťastně, protože jsou to mí nejlepší kamarádi.

„Stavila jsem se pro Nikyho,“ řekla Nala. „Můžeme dovnitř?“ a aniž čekali na odpověď, nahrnuli se do haly.

A za nimi vběhl do naší nablýskané chodby s šachovnicovou dlažbou i Mazlík.

„Mazlíku!“ zajásala jsem, protože ho zbožňuju. Mazlík mi vběhl radostně do náruče.

„Proboha!“ uslyšela jsem za svými zády. Dveře kuchyně byly dokořán a v nich stála maminka v zástěře a s vařečkou v ruce, aby zjistila, co se děje.

Podívala jsem se na podlahu a důvod maminčina zděšení mi byl okamžitě jasný.

Po celé chodbě se táhly jako veselé obláčky černé šmouhy.

„Venku prší, je tam hrozný bláto,“ řekl rozpačitě Niky a přivolał Mazlíka k sobě.

Bála jsem se toho, jak se mamka zachová. Jestli kamarády vyhodí a začne vriskat. Protože takhle ona se dost často chová. Třeba když k nám na návštěvu přijde babička s dědečkem a nepřezují se. Nebo když já zapomenou spláchnout záchod. Nebo když Tůfek poblinká čistě povlečenou postel, protože se moc přejedl u Adámka čokoládových bonbónů.

Maminka chvíli stála a neřekla ani slovo. Pak se otočila a nechala nás tři zaraženě stát. Ale za chvíli se vrátila a nesla hadr s kbelíkem. Beze slova vrazila hadr do rukou Nikymu a kbelík Nale. Pak se přísně podívala na Mazlíka, chytla ho za obojek a někam ho vlekla. Mazlík se od ní nechal v klidu vléct, protože je to nejmilejší pes na světě a nedokáže v lidech vidět vůbec nic zlého nebo zákeřného.

„Já vám pomůžu,“ řekla jsem tiše. „Ona je mamka na pořádek, víte?“

„Kam ho odvedla?“ zeptal se Niky. Znělo to ublíženě. „Pár tápanců. To je toho!“

„Pst, to neříkej, mamka je háklivá na nablýskanou podlahu. Proto nemůžu mít psa v bytě, že by tu byl prý hrozný nepořádek.“

„Ještě, že to není moje maminka,“ řekl Niky a vzápětí se po mně poplašeně podíval.

„Neměl jsem to říkat,“ řekl, když viděl, že se mě to dotklo.

„Kde je vlastně Nala?“ zeptala jsem se, abych to nějak zamluvila. Opravdu. Nala někam zmizela.

Šla jsem se podívat do kuchyně, ale tam nikdo nebyl. A pak jsem uslyšela veselé štěknutí. Mazlík. Otevřela jsem koupelnu a naskytl se mi pohled na mokrého pejska ve vaně. Nala ho právě sušila ručníkem.

„Mami, měla ses Nikyho zeptat, jestli chce mít umytého psa!“ zvolala jsem hněvivě.

Maminka se narovнала a přísně si mě změřila.

„A ten tvůj Niky se měl napřed zeptat, jestli si k nám smí vzít svého pejska,“ řekla a znovu se sehnula k Nale, aby od ní vzala mokrý ručník a hodila ho do špinavého prádla.

Mazlíkovi to ale vůbec nevadilo, že je vydrhnutý. A Nikymu, který se přiloudal vzápětí, už vůbec ne.

„Pojď sem, kluku, tobě to sluší,“ vrhnul se k pejskovi, který radostně vrtěl ocáskem, šťastný, že opět vidí svého páníčka. Niky ho podrblal za ušima a pak zahuhlal směrem k mamince něco, co znělo jako poděkování.

„Tak pojďte dál,“ řekla maminka a konečně se usmála.

Vešli jsme do našeho obývacího pokoje, kam jsme předtím nesměli, protože tam tatínek připravoval výzdobu a maminka občerstvení a dárky. Jé, tam to bylo krásné.

Uprostřed místnosti stál stůl se spoustou dobrot. Byly tam vanilkové věnečky s čokoládovou polevou, preclíky s mákem, jablečné taštičky se šlehačkou, marcipánové tyčinky, tác plný obložených chlebů se šunkou a velikánský dvoudort. Na ten jsem se musela dívat ze všeho nejvíc.

Ještě nikdy ho maminka nenazdobila tak krásně.

Byl ozdobený velikými kusy jahod a uprostřed v záplavě hustého bílého krému stála malá holčička a malý chlapeček z barevného marcipánu. Ten chlapeček vypadal trochu jako můj bráška a ta holčička měla taky tak dlouhé hnědé vlasy a zelené oči jako já.

„Teda, mami,“ vydechla jsem s obdivem, „to je krása.“

„To je klása,“ řekl Tůfek, který mi vykounul za zády a vběhl mamince do náruče.

Maminka ho chytla a vyzvedla do veliké výšky. Až bratříček radostí zapištěl.

A nejlepší ze všeho byla velká hromada dárků na sedačce. Už už jsme se chystali, že všechno začneme rozbalovat, když se ozval zvonek. Tatínek šel otevřít a přivedl mi další kamarády. Byly to Aneta, Natálka, Pěťa a Adámek. Všichni vymydlení a načesaní. Aneta měla nové šaty a v uších zlaté náušnice s modrým kamínkem. Natálka měla krásné copy s novými růžovými sponkami s králíčkama. Kluci měli bílé košile a motýlky. Vypadali dost legračně, ale to jsem se jim neodvážila říct. Každý mi popřál a dal do ruky malý balíček. Pěťa mi dal karamely, Adámek čokoládu, Natálka plyšového oslíčka a Aneta Barbínu. Byla moc krásná, měla nádherné šaty jako pravá princezna.

„To nemůžeme přijmout,“ řekl tatínek, když ji uviděl. „Je to moc drahý dárek.“

„Ale proč?“ řekla jsem zoufale.

Barbíny mám jenom dvě. Ani jedna z nich nemá tak překrásné šaty s malilinkatými perličkami a s nádhernou čelenkou. Aneta má takových děsně moc. Já mám jenom takové obyčejné v obyčejných šatečkách a nemám k nim dům jako ona. A stáj pro koně a ložnici, obývací pokoj a koupelnu. Tatínek mi nechce takové pitomosti kupovat a maminka zase tvrdí, že ty hračky jsou moc předražené. Já vím, že u Anety mají spoustu peněz, tak proč bych teď nemohla dostat dárek jenom proto, že je drahý?

„Řekl jsem ne,“ trval na svém tatínek a zamračil se.

„To nebyla moc drahá barbína,“ řekla Aneta nafoukaně. „Maminka mi to dovolila.“

„Že si ji můžu nechat, maminečko?“ obrátila jsem se na maminku, která zatím celou situaci nijak nekomentovala.

„Myslím, že můžeš,“ kývla po chvíli přemýšlení.

Tatínek se na maminku rozzlobeně podíval a odešel do pracovny.

My děti jsme si sedly ke stolu a začaly jsme se ládovat všema dobrotama. Já jsem sice trošku pošilhávala po zabalených dárkách, které ležely na sedačce v rohu pokoje, ale s maminkou jsme se nakonec dohodly, že si dárky rozbalíme večer, až všichni odejdou. Ale pak mě to vlastně úplně přestalo zajímat, protože jsme si šli hrát

do dětského pokoje i s Mazlíkem. Hráli jsme si na cirkus. Mazlík hrál skoro všechno. Koně, který umí počítat, cvičeného tygra, velblouda a opičku, nakonec měl dělat dokonce králíka, kterého chtěl Adámek vytahovat z klobouku, ale našťastí jsme nemohli žádný klobouk najít. Když jsem šla do pracovny za tatínkem, jestli nemá nějaký klobouk, tak se zasmál a řekl, že ne. Nijak mě to nemrzelo, protože si myslím, že to byl od Adámka stejně hloupý nápad, aby Mazlík dělal králíka. A taky si myslím, že by se Mazlík nenechal do toho klobouku strčit. Ale vůbec ze všeho jsem byla nejveselejší proto, že se tatínek už nezlobil. Seděl sice u počítače, ale slíbil mi, že večer si se mnou a s Tůfkem zahraje nějakou hru.

„Klobouk není,“ hlásila jsem Adámkovi.

„To je teda domácnost,“ řekl Adámek zklamaně, „bez klobouku.“

„To u nás doma máme spousty klobouků. I na půdě,“ nafoukla se Aneta.

„To teda kecáš,“ řekla Natálka.

„Nekecám. Proč bych kecala?“ bránila se Aneta.

„Protože se vytahuješ. Dneska se klobouky nenosí. Nosí se kšiltovky, jako má třeba Niky,“ řekla Natálka, ale hned se začervenal, protože se po ní Niky podíval.

„Seš do něj zabouchlá,“ řekla Aneta a jízlivě se rozesmála.

Natálka zrudla až po kořínky vlasů.

„Zaláskovaná Natálie, zamilovaná Natálie,“ pošklebovala se Aneta.

„Nedělej to,“ řekla Nala přísně. Aneta se po ní udiveně ohlédla.

Nala byla celou dobu zticha. Hrála si s Tůfkem a Nikym s Legem. Stavěli nějaký mrakodrap.

„Co jako?“ zeptala se Aneta drze.

„Neposmívej se jí,“ řekla Nala tiše, ale sebejistě. „Není to od tebe hezké.“

Všichni jsme se na Nalu udiveně podívali. Mluvila najednou tak nějak jinak. Jako dospělák.

„Vždyť je to jenom sranda,“ řekl Adámek a nacpal si do pusy plnou hrst preclíků, které si přinesl v misce z obývacího pokoje, protože je věčný nenasyta a preclíky má rád úplně ze všeho nejvíc, jak mi svěřil v koupelně, kde si byl umývat ruce od věnečků. Jenomže to mi předtím tvrdil o všem, co kdy u nás jedl, takže mám vážné podezření, že Adámek má rád úplně nejvíc ze všeho prostě všechno.

Niky mlčel a díval se do země. Muselo mu to být trapné, vždyť Natálka je malá holka. Určitě si představoval, že kdyby ho teď viděli kluci z jeho třídy, pukli by smíchy.

„Hele, víte, co?“ řekl pak Pěťa, „co kdybychom šli k Anetě? Na půdu. Podívat se na ty klobouky.“

Všichni jsme zajásali a vyrazili ven.

Pořád ještě přšelo. Vzala jsem Tůfka do náruče, protože se chtěl ráchat v každé kaluži, která byla nablízku. A že jich bylo nablízku opravdu hodně.

„Ukaž, je těžkej,“ nabídl Niky, že mé břemeno převezme. Bráška mu ochotně hupsnul do náruče a pevně ho obejmul.

Když jsme konečně dorazili k Anetě na půdu, byli jsme všichni zmáčení jako vodníci. Kromě Tůfka, protože jsem přes něj hodila svou bundu. Cestou v té skrýši usnul. Niky ho opatrně položil na starou odrbanou matraci, která se válela hned u dveří velikého prostranství, který byl plný těch nejroztodivnějších předmětů.

„Jú,“ vyjela Natálka a dala si údivem ruku před pusou.

„To je dobrá motorka,“ všiml si okamžitě Pěťa zaprášeného stroje uprostřed půdy.

„To je pradědečkova,“ řekla pyšně Aneta, „měl první motorku ve Městě.“

„Hele, tady jsou indiánské převleky,“ zavolal nás Adámek, který se přehraboval ve veliké truhle.

„Nech to být,“ řekla přísně Aneta, „to nejsou žádné indiánské převleky, ale zástěry.“

„Zástěry?“ zeptal se nechápavě Niky a přistoupil k truhle. Vytáhl z ní jeden naprosto úžasný plášť, který doopravdy vypadal, jako kdyby ho nosil Vinnetou.

„Babička byla trochu bláznivá,“ řekla Aneta, „prostě se jí líbilo vypadat jako indiánka, když třeba vařila nebo tak.“

„V tomhle že vařila?“ zeptal se Adámek a kroutil nechápavě hlavou. „To byla teda hodně divná.“

„Ne, to byl župan,“ vysvětlovala trpělivě Aneta, „ona byla velká milovnice májovek, víte?“

„Májovek?“ zeptala se Nala, která se celou dobu hrabala v krabici s nějakými skleněnými baňkami.

„Karel May. To je ten autor, co napsal Vinnetou a tak,“ vysvětlil jí ochotně Pěťa.

„Můj bráška to docela čte,“ řekl Adámek, „mě to přijde nudný.“

„Tobě přijde nudný všechno, co není k jídlu,“ osopil se na něj Pěťa. „Náhodou je to prima.“

Adámek pokrčil rameny. Téma Vinnetou ho viditelně moc nezaujalo.

Zato Nalu ano. Nechala si od Pěti všechno vysvětlit a já jsem si všimla, že nenápadně zapnula maličký přístroj, který nosila na krku. Algabram. Jakoby si tam něco zaznamenávala.

„Tak kde máš ty klobouky?“ zeptala se Natálka, když jsme prozkoumali skoro celou půdu.

„No, asi ...,“ začala nejistě Aneta, „asi je mamka vyhodila.“

„Tak vidíš,“ řekla Natálka vítězoslavně. Ale my ostatní jsme byli zklamaní.

„A k čemu jsme vlastně ten klobouk potřebovali?“ zeptala jsem se.

„Přece pro Mazlíka,“ řekl Niky. A v tom nám to došlo. Všichni jsme se po sobě vyděšeně podívali.

Mazlík s námi nebyl. Nějak jsme na něj zapomněli a on zůstal u nás v pokojíku.

„Rychle k nám,“ zavelela jsem a všichni jsme jako o závod upalovali k našemu domu. Pršet už přestalo. Vykouklo sluníčko a začalo vysušovat všechny kaluže.

Hned jak jsem otevřela dveře, došlo mi, že něco není v pořádku. Z obývacího pokoje byly slyšet nějaké rozrušené hlasy.

„Víte co?“ obrátila jsem se ke kamarádům, „myslím, že dneska už žádná legrace nebude. Měli byste jít domů.“ Kupodivu nikdo neprotestoval.

Zůstal jenom Niky. A Nala.

„Tak jdeme na to?“ zeptala jsem se. Mazlík asi něco provedl.

„Jdeme,“ řekl hrdinsky Niky a Nala kývla hlavou.

Tiše jsme vešli do místnosti. Maminka seděla na pohovce a držela si ruku na čele, jako by ji hrozně bolela hlava. Tatínek chodil kolem ní a telefonoval. Oba nás zatím neviděli.

„Kde je Mazlík?“ nevydržel to už Niky. Tatínek dotelefonoval, položil mobil na stolek a přistoupil těsně k Nikymu, Nale a ke mně. Nic neříkal, jenom si nás přísně prohlížel. Maminka se unaveně zvedla ze sedačky a objala mě. S údivem jsem si všimla, že má v očích slzy.

„Mami, co je?“ nevydržela jsem to a odtáhla se. „Nám se nic nestalo, my šly jenom ven.“

Byla jsem ve strašlivých rozpacích, že se o nás maminka tak bála. To jsem přece nechtěla. Ale vždyť už jsem velká. A byla jsem s Nikym, a to je už šesták. Přece se nám nemohlo nic stát.

„Kde je můj pes?“ opakoval Niky naléhavě svou otázku, protože mu na ni nikdo neodpověděl.

„Kam jste zmizeli?“ řekl konečně tatínek a znělo to hrozivě. Můj tatínek většinou není vůbec přísný. Mám nejhodnějšího tatínčka na celém světě. Ale když se rozzlobí, mám z něho daleko větší strach než z maminky. Když se rozzlobí, znamená to, že jsem provedla něco hrozného. Něco, co by hodná holka provést nikdy neměla. Něco, zač se pak stydím.

Pak jsem si toho všimla. Na zemi vedle stolku ležel rozbitý talíř a v něm něco hodně nechutného. Vypadalo to jako velká hromada máslového krému a piškotového korpusu smíšená s psími chlupy a zvratky.

„Jak je možné, že jste odešli a nechali tu toho pejska?“ zvolala konečně maminka.

„Sežral skoro celý dort,“ řekl tatínek a tvářil se velice, velice rozzlobeně.

„My ...“ začala jsem, ale nevěděla, jak dál. Věděla jsem, že je to hrozná chvíle a přála jsem si, abych teď mohla zalézt do své postýlky a nemusela nic vysvětlovat. Neslyšet ta další slova, která pomalu říkal tatínek. Probudit se do nového dne, který by byl krásný a bezstarostný.

„Umřel,“ řekl tatínek. „Právě když jste přišli, mi telefonoval pan veterinář.“

„To není pravda,“ zavrtil hlavou Niky. „Vy lžete!“

„Jakmile jsme ho objevili, hned jsme vyhledali pomoc,“ řekla maminka. „Ten tvůj pejsek měl cukrovku.“

Niky vrtěl nevěřícně hlavou.

„Nalo, udělej něco!“ křikla jsem na kamarádku. „Prosím udělej něco!“

Stála jsem tam se sepjatými rukama a prosila. Vždyť má Algabram, vždyť mu může pomoci. Prosím Nalo!

Ale Nala najednou v místnosti nebyla. Brečela jsem a brečela. Niky mě soucitně chytl za ruku. Brečel taky.

„Můžu ho vidět?“ zašeptal. Tatínek přikývl. Nevím, jak jsme se do té nemocnice pro zvířátka dostali. Nevím, jak dlouho to trvalo. Ale moc dobře si pamatuju na ten pocit, když nám zaražený pan veterinář sděloval, že se musel zmýlit nebo co. Že je zřejmě přepracovaný. A že ať se prosím nezlobíme. Uvedl nás do své ordinace, kde na nás hupsnul malý bílý pejsek. Radostně lítal kolem dokola a nevěděl, koho má olíznout na uvítanou prvního. Pak si nakonec přece jenom vybral Nikyho.

„Pocem, Mazle, tys nám dal,“ říkal Niky a hladil ho.

„Jak to, že není ...?“ zeptal se nevěřícně tatínek, „vždyť jste mi do mobilu tvrdil ...“

„Jsme jenom lidé, že?“ zamumlal rozpačitě veterinář.

„To neřeš, tati,“ vyhrkla jsem radostně a mazlila se s pejskem, šťastná, že Nala nezklamala.

Protože jen já jediná jsem věděla, že to je její dílo. A taky Algabramu.

„Ale jak se to stalo?“ chtěla vědět maminka. Oči už neměla smutné. Radostně jí zářily.

Vypadala tak krásně moje maminka. A já měla velkou radost, že je taková. Že jsem se v ní spletla. Protože vůbec nemyslela na sněžený dort, na špinavou podlahu a na uklízení.

Cestou domů jsme jeli kolem domu, kde bydlela Nala.

„Zatav, tati,“ poprosila jsem tatínka. Rychle jsem vyběhla po schodech nahoru do Nalina království.

Nala seděla na podlaze a skládala si kostičky s mým malým bráškou.

„Týnko,“ řekl chlapeček, když mě uviděl, „já jsem usnul na půdě. A Nala mě zachláníla.“

Vzala jsem ho za ruku a vedla ho dolů k autu.

„Děkuju, Nalo,“ zašeptala jsem.

Maminka celý večer na nikoho nepromluvila. Nemohla pochopit, jak se to mohlo stát. A já taky ne.

Vždyť my jsme úplně zapomněli, že jsme nechali na půdě u Anety spinkat Tůfka.

16. Vysvědčení

Za necelý měsíc přijdou konečně vytoužené prázdniny.

„Co budeš mít na výzo?“ vyzvídal Niky, když jsme spolu jednou večer venčili Mazlíka. Od té doby, co Mazlík málem umřel, jsme se my tři skamarádili ještě víc. Ostatní, tedy Natálka, Pěťa, Adámek a Aneta dost žárčili. Ale nám to bylo jedno.

„Asi jedničky, proč?“ zeptala jsem se. Vysvědčení bylo ještě daleko.

„Možná propadnu,“ přiznal se Niky.

Nala k němu překvapeně vzhledla. Právě chtěla hodit Mazlíkovi klacek, protože jsme ho učili aportovat, ale úplně na to zapoměla. Držela klacík v ruce a vrtěla hlavou tak rychle, až se její drobné blondáté cůpečky třepetaly ve vzduchu jako malinkatí ptáčekové.

„Myslela jsem, žeš chytrý kluk,“ řekla.

„Nemám na učení náladu,“ řekl mrzutě náš kamarád.

„Já někdy docela jo,“ řekla jsem a hodila Mazlíkovi jiný klacík. Nadšeně se za ním rozběhnul.

„Já se učím taky ráda,“ přiznala Nala zamyšleně.

„Tak to jste dvě světlé výjimky,“ usoudil Niky a zahvízdal na Mazlíka.

„Jdeme domů?“ zeptala jsem se. Moc se mi nechťelo. Byla sobota a měla jsem chuť na nějakou zábavu.

Ale Nala s Nikym se rozloučili. Přiloudala jsem se domů právě na večeri a dostala jsem vyhubováno, že jdu pozdě.

„Vždyť je ta večere akorát na stole,“ dovolila jsem si podotknout. Ale tatínek se na mě přísně podíval a maminka vzdychla. Oba si samozřejmě pomysleli něco o tom, jak se mohlo stát, že tak dva báječní a vychovaní lidé mají tak prostorekou dceru. Ach jo.

Večer jsem v postýlce četla bráškoví pohádku o Hrbáčkově Alenovi, kterou má strašně rád.

„Niky asi propadne. Chudák,“ řekla jsem, když jsem mu dávala pusy na dobrou noc.

„Kam plopadne?“ zeptal se Tůfek. „Nebude se tam bát?“

„Už spinkej,“ přikryla jsem ho až po bradičku. Než jsem usnula, napadlo mě, že jsem si ani nevšimla, kdy vlastně začal tak krásně mluvit.

A zdálo se mi o takových barevných kytkách. Trhaly jsme je s Nalou. Pak přišel Niky a všechny ty kytky nám vzal a rozdupal. Pak přišel Kadeřábek a chtěl Nale vzít něco strašně moc důležitého. Nevěděla jsem, co by to mohlo být. Ale věděla jsem, že jestli to Kadeřábek Nale ukradne, Nala navždy zmizí. V tom snu jsem plakala, ale pak jsem si vzpomněla na naši výpravu za sny. Na to, jak mi Nala ukázala, že se snů nemám bát. Že to jsou jen obrázky a představy, obavy a strach, naděje a přání.

Celá třída se v pondělí ráno ne bavila o ničem jiném než o tom, že Nikymu hrozí na vysvědčení tři pětky.

„A ty se s ním kamarádíš,“ vyčetla mi Natálka.

„Propadlík, propadlík!“ začal vykřikovat Pěťa a poskakoval kolem naší lavice. „Holky se kamarádí s pitomečkem.“

„A Natálie ho miluje,“ přidal se Adámek. Začala jsem kluky honit po třídě. Měla jsem chuť jim pořádně nabančit. Nesnáším, když se někdo někomu posmívá. A Pěťa se v tomhle hrozně změnil. Dřív se nikdy nikomu neposmíval. Ale od té doby, co se jeho rodiče rozvedli, je úplně nesnesitelný.

Nakonec se mi podařilo chytit Adámka, ale měl tak umaštěné ruce od chleba s máslem, který měl k svačině, že se mi vysmeknul, zašklebil se a utekl za Pěťou na chodbu.

„Nemyslete si, že mi utečete!“ supěla jsem rozzlobeně a hnala se za nimi. Neviděla jsem vzteky na cestu a do někoho jsem vrazila.

„Co blbneš?“ zeptal se Niky a zavrtěl nechápavě hlavou.

„Promiň, já tady ...,“ bylo mi hloupé vysvětlovat, že chci dát pár pohlavků klukům za to, že se mu posmívali. Můj vztek se rychle přeměnil. Přenesl se z Adama a Pěťi na Nikyho. Vždyť je to jeho vina!

„Lítáš tady jako pometlo,“ řekl Niky a chtěl odejít do své třídy.

„Počkej,“ řekla jsem a nevěděla, jak začít.

Chvilí jsme vedle sebe jen tak stáli. A pak se přihnal Adámek s Pěťou a Anetou a začali se pošklebovat a strkat do sebe. Pak kolem prošli s vítězoslavným výrazem. A Aneta si neodpustila syknout směrem k Nikymu:

„Pitomej propadlík“.

Niky zbledl.

Podíval se na mě. Najednou tam stála Nala.

„Dneska ke mně přijdeš,“ řekla Nikymu. „Teta nám upeče bábovku a začneme se učit,“

„Ani náhodou,“ řekl Niky a nepodíval se na ni. Kopnul do kelímku od jogurtu, který se povaloval na chodbě, díval se do země a děsně moc se mračil. Beze slova jsem ten kelímek vyhodila do koše. A taky se na něho zamračila. Nikdy si nezapamatuje, kam takové věci patří.

Chvilí bylo takové rozpačité ticho.

„Co bys mě chtěla asi tak naučit?“ řekl pak, „vždyť chodíš teprve do třetí třídy! A já budu mít taky kouli z fyziky.“

„Mimo jiné,“ řekla Nala přísně, „a taky z češtiny a dějepisu.“

„A z matiky ne?“ zeptala jsem se s nadějí. Mám matematiku moc ráda. Je to můj snad nejoblíbenější předmět.

„Z matiky mám dvojku,“ řekl Niky.

„No, prosím, z matiky dvojku a z fyziky kuli,“ řekla Nala ještě přísněji. „Budu se s tebou učit. Já to učení pro šestáky zvládám.“

„Řekl jsem, že ne,“ zavrtěl Niky hlavou. Zazvonilo.

„Tak zatím, holky,“ zamával nám Niky na rozloučenou a odběhl do své třídy.

„To je paličák,“ řekla Nala.

„To je,“ řekla jsem já.

„Víš co, Nalo?“ napadlo mě.

„Zajdeme dnes odpoledne k Nikymu.“

„Zabouchne nám dveře před nosem.“

„Zkusíme to.“

„Promluvíme s jeho babičkou.“

„Přece ho v tom nenecháme.“

A bylo to. Hned po škole jsme upalovaly domů na oběd a na úkoly. Maminka se divila, jak je možné, že jsem dokázala tak rychle sníst lečo. Lečo totiž nepatří zrovna k mým oblíbeným jídlům. Je tam spousta vařených papriky a rajčat. A to je prostě odporné. Ale dneska jsem myslela na něco docela jiného. Myslela jsem na to, že chci jít co nejdřív ven. Napsala jsem bleskově úkol z českého jazyka, dostala lízátko s vitamínem C od maminky a mohla jsem za Nalou.

„Půjdeme k Nikymu,“ řekla jsem ještě ve dveřích.

Maminka se zarazila.

„Myslíš k Bendům?“ zeptala se. Přikývla jsem. Niky se jmenoval Benda. Mikuláš Benda.

„Prý má nějaké problémy ve škole,“ začala opatrně maminka a mně bylo jasné, kam tím míří.

„Řekni rovnou, že se s ním nesmím kamarádit, protože bude mít tři pětky,“ vyhrkla jsem a tvářila se ublíženě.

Všichni jsou tak nespravedliví!

„Ale jistě, můžeš za ním jít,“ řekla maminka zamyšleně. Byla jsem strašně překvapená, že jsem nedostala vyhubováno. Byla jsem přece drzá. Maminka asi věděla něco, co já nevím.

„Mami,“ řekla jsem a objala ji, „promiň. Mně to jen tak ujelo, víš? Ale když oni se mu Adam s Pétou pošklebují. A Aneta taky. A Natálie je srab. Vždycky se přidá k většině. K těm silnějším, víš?“

„Niky má zase nemocnou babičku,“ řekla pak maminka smutně.

„Ale vždyť byla v pořádku,“ řekla jsem překvapeně.

„Zdraví u starých lidí je moc křehká záležitost,“ řekla maminka protivně moudrým hlasem.

„Tak už běž,“ pobídla mě pak, „ať toho svého kamaráda trochu rozveselíte.“

Nemusela mi to říkat dvakrát. Pádila jsem k Nale tak rychle, až jsem měla pocit, že se snad samou rychlostí rozpustím ve vzduchu. No, znáte to, že jo?

„Ahoj,“ řekla jsem udýchaně, když jsem stála v prostorné kuchyni, ze které se linula vůně čokolády.

Nala stála s tetou u dřezu a něco míchaly ve velkém hrnci. Vedle na elektrickém sporáku poskakoval malý hrneček, ze kterého se valila pěnová voda, která se syčícím zvukem dopadala na podlahu. Ale nikdo si toho zřejmě nevšímal.

„Utíká vám to,“ podotkla jsem a Nala ke mně vzhledla.

„Promiň, nevšímla jsem si tě,“ řekla.

„Dobrý den,“ pozdravila jsem Nalinu tetu.

„Děláme čokoládový pudink s mandlovým krémem,“ oznámila mi Nalina teta.

„Pro Nikyho babičku,“ řekla Nala, „běž zatím napřed, já dorazím později.“

Pokřčila jsem rameny a vydala se k Nikymu sama. Nechápal jsem, proč je čokoládový pudink tak důležitý. Přemýšlela jsem o tom celou cestu a najednou jsem stála před malým oprýskaným domkem, kde bydlel Niky se svou nemocnou babičkou. S jediným člověkem, kterého na světě měl. Když nepočítáme Michala. Ale ten na Nikyho nemá skoro nikdy čas.

S bušícím srdcem jsem zazvonila. Nikdo se neozýval. Zazvonila jsem znovu. Tentokrát trochu silněji.

Nic. Sedla jsem si před branku a bylo mi smutno.

Ve chvíli, kdy jsem to už chtěla vzdát a jít domů, jsem ho zahlédla. Niky jel na kole. Přes rameno měl přehozenou brašnu. Jako nosí naše paní pošťáčka. Ale ta jezdí v autě. Niky se zastavil u každého domku a pokaždé něco hodil do schránky.

Nevšíml si mě. Až když sesedl z kola a chystal se odemknout vrátka, vybafla jsem na něj zpoza jednoho sloupu, který stojí vedle vrátek. Jsou tam dva takové sloupy, za které se dá báječně schovat.

Niky se na mě nepřátelsky zadíval.

„Pomáháš paní pošťáče?“ zeptala jsem se ho z legrace. Niky mi neodpověděl. Snažil se přede mnou schovat tu brašnu. Moc mu to nešlo. Musela jsem se smát.

„Co tam máš?“ zeptala jsem se pak.

„Ale nic,“ mávl vztekle rukou.

„Nepozveš mě dál?“ zeptala jsem se a připadala si dotěrně. Niky nevypadal nijak nadšeně z toho, že mě vidí.

Jiná holka by to asi vzdala, ale mě to začalo strašně zajímat.

„Tak pozveš?“ dotírala jsem dál.

Niky vzdychl a otevřel mi. Rychle jsem proklouzla za ním do tmavé chodby čpící plísní. Už jednou jsem Nikyho navštívila, takže jsem nebyla překvapená, že to u něho doma takhle páchne. Ale pak jsem ucítila ještě něco odpornějšího. Zatuchlý pach nevypraného oblečení a zkaženého jídla. V kuchyni byl hrozný nepořádek. Všude se povalovaly připálené hrnce a zbytky jídel. Na stole ležely ohryzky od jablka a rozlité lahvička s nějakým lékem. Na pohovce vedle jídelního stolu se válela jedna dřeváková ponožka, druhá ležela v koutě u kamen. Žádná myčka, elektrický sporák ... Bylo to tu trochu jako za starých časů. Lednice vypadala, jakože se tak jenom tváří, než že by dokázala chladit. Stůl byl odřený a podlaha celá špinavá od psích řapek.

„Není tu moc velký pořádek,“ omluvil se rozpačitě Niky.

„Pohoda,“ řekla jsem, ale v krku jsem měla pořádný knedlík.

Něco tu nehrálo.

„Kde je Mazlík?“ zeptala jsem se.

Jindy by mě jistě uvítal.

„Dal jsem ho na pár dnů k bráchovi,“ řekl Niky a díval se někam za mě.

„A kde máš babičku?“ řekla Nala, která právě dorazila.

Pak se kolem sebe rozhlédla.

„Tady je ale nepořádek,“ řekla. „Musíme to uklidit.“

Vtom jsme uslyšeli zakašlání. Ve vedlejším pokoji ležela stará paní ve veliké posteli. Vypadala strašně nemocně.

„To jste hodné, že jste přišly Mikuláškoví pomoci,“ řekla babička tichým hlasem a pak zavřela oči.

„Jak dlouho?“ zeptala se Nala, když jsme zavřeli dveře.

„Co jak dlouho?“ ptal se Niky, ale moc dobře věděl, co chce Nala slyšet.

„Jak dlouho to takhle děláš? Staráš se o babičku, uklízíš, vaříš ...“

„A pracuješ,“ dodala jsem, protože mi to došlo. Došlo mi, že ta Nikyho projížďka na kole s velkou brašnou nebyla jen tak nějaká legrace. Niky roznášel poštu kvůli penězům.

„Asi týden,“ zamumlal náš kamarád a vypadal najednou úplně vyčerpaně.

„Nelži,“ pokárala ho Nala ale neznělo to nijak přísně.

„A co má být?!“ rozkřikl se najednou Niky.

„Co mám podle vás dělat?! Babičku šoupnout do nemocnice a sám jít do děcáku?!“

„Ale ona umírá, Niky,“ řekla Nala tiše.

„Jak to můžeš vědět?“ odsekl kamarád.

„Vypadněte!“ řekl pak.

A když jsme se s Nalou ani nepohnuly, zařval na nás docela zle: „Neslyšely jste?! Nepotřebuju vás! Nikoho nepotřebuju! Tak už táhněte!“

Ale Nala ho obejmula a já jsem ho taky obejmula a Nikymu se po tvářích koulely velké slzy.

„Pomůžeme ti,“ zašeptala Nala.

Pustili jsme se do úklidu. Víím, co dělat. Mám přece praxi. Maminka mě naučila, jak všechno naleštit a nablýskat. Nala zase vydrhla všechny hrnce. Podezřívám ji, že nenápadně zmáčkla Algabram, protože teď ty hrnce vypadaly jako nové, kdežto ty předtím, co byly špinavé, byly celé odřené a oprýskané.

Když jsme pak seděli v nádherně uklizené a voňavé kuchyni, donesli jsme babičce ten Nalin čokoládový pudink, který si moc pochvalovala. A Niky se hrozně divil, protože prý babička už asi měsíc skoro nejí. A my jsme viděli, jak se babička celá rozzářila a vypadala skoro zdravě a chtěla vstát z postele a uvařit nám báječnou bramboračku. Ale my jsme jí to nedovolili a převlékli jí postel. Pak jsme ještě natřepali polštář a uvařili heřmánkový čaj a četli pohádky. Babička usnula celá voňavá a čistá. A ze spaní se usmívala.

Niky vypadal moc šťastně, a když jsme odcházely, tak nám moc a moc děkoval.

„Nalo, to zas Algabram, že?“ zeptala jsem se pak.

„Jenom něco,“ pokrčila rameny kamarádka, „to ostatní jsme dokázali úplně sami.“

„Bude babička žít?“ zeptala jsem se pak opatrně. „Algabram ji zachrání. Jako tenkrát.“

„Ano, to bylo jednou. Tenkrát babička velmi bojovala. Ale teď umírá. Její mozek už k Algabramu nevysílá žádné signály.“

„Chceš říct, že Algabram ...“

„Algabram není žádné kouzlo. Je to něco jako počítač. Dokáže pracovat s určitými vlnami.“

„A co ta džungle? Ta byla přece opravdová.“

Nala zavrtěla hlavou.
„Víš co to je fata morgána?“
O tom jsem něco zaslechla.
„Myslíš ty obrázky, co se lidem zjevují třeba na pouštích?“
Nala kývla hlavou.
„Ano. Něco podobného. Existující džungle jen díky mozkovým buňkám, na které reagoval Algabram.“
Nerozuměla jsem tomu.
„Byl to jenom přelud. Jenom jako?“
„Ne. Bylo to opravdové a zároveň nebylo. To je všechno, co ti zatím smím říct.“
„Ale teď si strašně moc přeju, aby byl Niky šťastný. Aby mu jeho babička neumřela,“ vyhrkla jsem zoufale.
Nechtěla jsem přijmout, co se mi snažila Nala vysvětlit.
„Algabram není žádný zázračný amulet z pohádek, Týnko,“ řekla Nala trpělivě.
„Jak to, že ne?!“ zaječela jsem. „Dokáže všechno, jenom ho nesmíme zneužívat ke špatnostem!“
„Smrt prostě musí přijít,“ řekla Nala tiše.
„Já nechci,“ šeptala jsem a vrtěla hlavou.
Nala tam stála dlouho. Já jsem tam taky stála dlouho. Proč mi moje kamarádka nechce rozumět? Proč je najednou tak cizí?
„Už brzy ti něco z toho vysvětlím,“ řekla pak a já se najednou ocitla doma ve svém pokoji.
Naproti v postýlce spal můj bratříček a cucal si ze spaní palec.

Nala se pak zavřela na celé tři týdny s Nikym ve svém pokoji plném knih a encyklopedií.
Nevím, jestli při učení použila Algabram.
Neřekla mi to.
Ale na vysvědčení nakonec neměl Niky pětku ani jednu.

17. Prázdniny začínají

První týden prázdnin se mi zdá vždycky nejhezčí. Každé ráno se vzbudím hodně brzy. Všichni ještě spí a já mám spoustu času na hraní. Nebo si čtu. Samozřejmě Harryho Pottera. Anebo jiné knihy. Když u nás jednou byla na návštěvě babička, přinesla mi takovou děsně starou a dost otrhanou knihu. A že prý ji (tu knihu) nemám zničit. No, nemyslím, že by to ještě šlo. Ta kniha se jmenovala Staré pověsti české. To mě zaujalo. Byly tam obrázky různých pánů na koních, kteří spolu sváděli bitvu. Přečetla jsem si ji a docela mě bavila.
A Tůfkovi se taky líbila, protože on si hrozně moc rád hraje na rytíře. A v té knize bylo hodně obrázků s rytíři v brnění a s meči. Tůfek má dřevěný meč. Dostal ho od babičky. Od té, která mi přinesla Staré pověsti české. Je to moc hodná babička. Bydlí v jiném městě, takže ji moc často nevidáme. Ale jezdíme k ní na prázdniny. Takže k ní pojedeme i letos. Babička má stodolu a v ní spoustu různého harampádí. Strašně rádi tam spolu objevujeme. Já a moji kamarádi. Jsou to kamarádi z jiného města, než je naše. Jsou to mí prázdninová kamarádi. Máme tam celou partu. Loni byl Tůfek ještě moc maličký na to, aby si s námi hrál a moc si to nepamatuje. Ale já mu hodně vyprávím a on se už nemůže dočkat, až si bude v babiččině staré stodole hrát na rytíře. Myslím, že tam má babička dokonce doopravdický meč. Ale Tůfkovi jsem to zatím neřekla. Možná se přece pletu. A on by byl pak děsně moc zklamaný. Babička má taky slepice, králíky a dvě kočky. Tůfek kočky nemá rád. Jednou ho ta velká mourovatá škrábla skoro do oka. Jeli jsme k babičce na návštěvu a Tůfek si s ní chtěl hrát. Mourina ale neměla náladu. Není zvyklá na malé děti, protože k babičce moc často nejezdíme, takže si na nás nestačila zvyknout. Alespoň tak to tvrdí babička. Mourina má babičku hodně ráda. Dává jí vždycky před dveře stodoly do takové misky všechny myšky, které ten den uloví. Je to hnus. Ale babička na Mourinu nedá dopustit. Prý je to stará a poctivá kočka, která ještě dovede chytat myšky. Prý ty dnešní kočky konzumují samé konzervy z reklam a myši jim pak nejedou. Jednou jsem Mourině ty myši vyhodila ještě předtím, než je mohla ukázat babičce. Mourina pak na mě byla našťavaná a nenechala se ode mě celý den pohladit.
K babičce letos pojedeme až příští měsíc. Takže celý červenec můžu být s Nalou a s Nikym. Všichni ostatní odjíždějí pryč. Adámek na celé prázdniny na chatu, Natálka k tetě do Prahy, Pěťka k moři a pak na skautský tábor a Aneta ... Ta poletí do Ameriky.
Jenom Nala a Niky budou asi celé prázdniny doma. Niky se musí starat o babičku a Nala ...

„Je tu Nala,“ řekla maminka, když vešla do našeho pokoje. Zrovna jsem četla odstavec, kdy chudák Harry dostal potloukem do hlavy. Zamračila jsem se.
„Ještě spím,“ řekla jsem mamince a zachumlala se do peřiny. Samozřejmě se vzorem Harryho Pottera.
„Nečti pořád dokola tu jednu knížku,“ řekl tatínek, který nakoukl do dveří. Venku zakokrhál sousedovic kohout.
„Všichni mě tak rušíte,“ vyčetla jsem jim. „A nečtu jednu knížku, mám jich sedm. Celých sedm dílů Harryho Pottera“.

„Tak nečti pořád dokola těch sedm knížek,“ nedal se tatínek a chystal se do práce.
„No jó, pořád,“ řekla jsem mrzutě a pomalu se hrabala z vyhráté postele. Vzdychla jsem a odložila Harryho.
„Nala tam pořád čeká,“ oznámila maminka a vyšla z pokojíku upravit tatkovu kravatu. Tůfek pořád spal.
Asi proto, že večer jsme šli spát hodně pozdě. Vyprávěli jsme si strašidelné příběhy pod peřinou.
To milujeme. Vezmeme si oba baterky. Já velikou opravdovou a Tůfek maličkou dětskou. Svítíme si ve tmě pod peřinou a hrajeme si na duchy. A vyprávíme si. Tůfek se vůbec nebojí. I když si vymyslím hrůzostrašně krvavé děsivosti. Jen se ke mně vždycky přitiskne a uklidňuje mě, že mě zachrání, protože má ten meč od babičky.
Maminka o tom samozřejmě nemá tušení, jinak by nám to zatrhl. Ale tatka to ví. Vlastně si to celé vymyslel.
Ale když vypráví hrůzostrašné příběhy tatínek, tak se třeseme oba. Já i Tůfek.
Otevřela jsem dveře do předsíně. Stála tam Nala. Vypadala vážně.
„Musíme k Nikymu,“ vyhrkla, když mě uviděla.
„Jestli nevidíš, tak jsem v pyžamu. Musím se ještě nasnídat,“ odsekla jsem. Z kuchyně zavanula vůně kávy a horké čokolády. A teplých housek. Dostala jsem hlad.
„Včera jsem byla u Nikyho. Večer. Pomáhala jsem mu žehlit. Babička skoro nemluvila. Byla na tom moc špatně,“ začala říkat pomalu kamarádka. Mezitím se přilouдал Tůfek, protírající si očička. Když uviděl Nalu, celý se rozzářil. Nala ho chytla do náruče a začala ho pusinkovat. Tůfek takové líbání nemá moc rád, ale od Naly snese všechno. Trpělivě čekal, až ho pustí dolů, pak roztáhnul náruč a obejmul ji. Nala ho taky obejmula.
„Co se děje?“ zeptala jsem se.
„Všechno,“ řekla Nala a já uviděla poprvé v jejích očích slzy.
Celá zmatená jsem tam stála v předsíni, v pyžamu, s bratříčkem za ruku a cítila jsem se na nic.
Pak přišla maminka.
„Co tu tak stojíte?“ zeptala se udiveně.
„Snídaně je na stole. Najíš se s námi, Nalo?“

Venku byl krásný den. Na naší třešni sedělo několik černých kosů. Sluníčko páliло už takhle ráno jako šílené.
„Půjdeme se odpoledkem koupat?“ zeptala jsem se Naly.
„Já se chci koupat,“ řekl bráška, „mám pejska. Nafukovacího.“
„Myslím, že se nepůjdeme koupat,“ řekla Nala.
Došli jsme k Nikymu. Celý jejich domek vypadal ještě zanedbaněji než jindy. Slunce svítilo do oprýskaných špinavých oken.
Zahrádka kolem poničeného plůtku byla celá zaplevelená. U branky rostlo bodláčí a vedle keř neudržovaných růží. Nechtělo se mi dovnitř.
Otevřely jsme branku. Zavržalo to. Ten zvuk ve mně utvrdil pocit, že prostě dál nepůjdu. Zrovna jsem to chtěla začít Nale vysvětlovat, když se otevřelo okno a vykouknul Niky. Úplně jsem se ho lekla. Vypadal strašně. Byl bledý a pod nateklýma očima měl tmavé kruhy.
„Radši sem nechoďte,“ řekl nám. Řekl to strašně unaveně.
Pak přijel takový černý vůz. Vyšli z něj tři vážní pánové. Jeden pán měl v ruce nějaké desky a papíry. Pak přijel Michal. Tvářil se smutně. Pohládl mě a Tůfku po hlavě. Seděli jsme s Nalou a bráškou u branky u toho keře červených růží a věděli jsme, že se děje něco zlého. Myslela jsem si, že babička půjde opět do nemocnice. Myslela jsem na to, že řeknu mamince, aby mohl Niky k nám, než jeho babičku pustí zpátky domů. Myslela jsem na to, že Michal je hrozný bratr, když se nechce starat o Nikyho. Myslela jsem na to, že svět je strašně moc nespravedlivý.
Chytla jsem Nalu za ruku a stiskla ji tak silně, že mě to až zabořilo. Nalu to muselo taky bolet, ale nic neříkala. Tůfek se usmíval a schovával se nám. Nerozuměl tomu, co se kolem odehrává.
Pak ti pánové vyšli ven a dva nesli nějaká zakrytá nosítka. Ten třetí pán stiskl Michalovi a Nikymu ruku.
Pak nastoupili do toho černého auta a odjeli.
„Oni babičku neodvezli? Do nemocnice?“ zeptala jsem se Nikyho. Neodpověděl mi.
„Zemřela,“ řekl Michal.
Chvilí jsme zaraženě a tak nějak smutně mlčeli.
„Kam půjdeš, Niky?“ zeptala se pak Nala tiše.
„Má přece mě,“ řekl Michal nejistě. „Postarám se o něj.“
„A kde jsi byl, když jsem tě nejvíc potřeboval?!“ vybuchl najednou Niky.
„Já, já jsem přece nevěděl ...,“ začal Michal.
„Volal jsem ti, abys přijel,“ řekl Niky tiše.
„Měl jsem starosti,“ řekl Michal taky tiše.
„Jenže já byl na všechno sám,“ řekl Niky ještě tišeji.
Pak se oba bratři na sebe dlouho dívali.
„Dokud nebudeš plnoletý, musíš bydlet u mě,“ řekl pak Michal.
„A co Ivana?“
„Ta to bude muset rozchodit,“ pokrčil rameny Michal.

Pak se s námi Niky rozloučil a odjel s bráchou pryč. Ani nám nezamával. Seděl strnule vedle Michala a připadal mi starý. Tak nějak divně starý.

„Tyhle prázdniny nezačaly nejlíp,“ obrátila jsem se ke své kamarádce.

Ale ona se na mě tak nějak povzbudivě usmála.

„Niky má po trápení,“ řekla.

A já měla pocit, že se mi všechno světlo z jejích modrých očí nahnulo do duše.

18. Kadeřábek ukradl Algabram

Druhý týden po tom, co Nikymu zemřela babička, se k nám nastěhoval. Tvrdil, že to u Michala nemohl vydržet. Že prý ta jeho holka je nesnesitelná. U oběda prý Niky moc mlaská a u televize se moc směje. Není prý dostatečně smutný kvůli babičce. Nemyje si ruce a nechodí včas k večeři. Neuklízí. Není jim dost vděčný, že si ho vzali k sobě ... a tak dále.

„Chápeš to?“ ptal se mě Niky znechuceně. „A s takovou holkou žije! To ho teda lituju!“

„Asi je zamilovaný,“ řekla jsem.

„Je blbej,“ řekl Niky. Slyšel to Tůfek a hned začal volat do kuchyně na maminku: „Blbej, blbej!“

„Neříkej taková slova před Tůfkem nebo ti maminka nedovolí, abys u nás mohl zůstat,“ varovala jsem ho.

„Aha. No jasně,“ řekl Niky. „Moc se omlouvám! Mně to jen tak ujelo!“ zavolal na maminku.

Ale mamince to najednou nevadilo.

Od té doby, co Nikymu zemřela babička byl pro ni Niky „ten chudák statečný chlapec“.

Takže když jsem přišla s nápadem, že by přes prázdniny mohl Niky pár dní zůstat u nás, vůbec se nerozmýšlela a hned souhlasila. Michal prý jede se slečnou k moři. Chtěl vzít i Nikyho, ale on to raději odmítl.

„Mamka je taky pořádná,“ namítla jsem, když si Niky stěžoval na pořádkumilovnost své možná budoucí švagrové.

„Pořád se zlobí, že děláme nepořádek,“ dodala jsem a celá nejistá čekala na Nikyho reakci. Aby si to ještě nerozmyslel. Představa, že u nás bude bydlet, byla prostě úžasná.

„A proč jsi vlastně nezůstal u Naly? Přece Ti to nabízela,“ vyzvíдалa jsem pak, když si k nám začal stěhovat pár svých věcí.

„Tam jsem přece nechal Mazlíka,“ vysvětlil Niky. „Tvá mamka by ho tu asi nechtěla.“

„Tak to každopádně ne,“ souhlasila jsem s ním. Moc dobře si pamatuju, jak museli s Nalou uklízet na mých a Tůfkových narozeninách černé třeptoty od Mazlíkových tlapek.

„A taky se mi nechtělo,“ přiznal se pak večer, když jsme leželi v postelích. Nikymu maminka připravila to báječné rozkládací lehátko. Takové, na kterém spala jednou Nala, když jsme se vypravily za sny.

Měl tam mnohem víc místa než my dva s Tůfkem ve svých postelích dohromady, protože to je lůžko pro dva dospěláky. Nikymu se to děsně líbilo. Pak mu maminka přinesla deku a povlíkla mu ji Tůfkovým povlečením s růžovými králíčkama. Tak z toho Niky moc nadšený nebyl, ale maminka se omlouvala, že jiné zrovna teď nemá. To jsem ji ale podezírala, že spíš nechce Nikymu dávat jejich saténové drahé povlečení, kterého má plnou skříň. A moje povlečení s karkulkou a vlkem by možná Niky snášel ještě hůř než ty Tůfkovy králíky.

Nakonec byla docela legrace, protože Niky dělal pořád různé vtipy na růžové králíky a dobíral si Tůfka, takže jsme se tak moc smáli, až na nás přišel tatínek, že potřebuje klid k práci a že máme být potichu nebo Niky půjde do pokoje pro hosty. To zabralo, protože jsme chtěli spát všichni tři pěkně spolu. Tak jsme zmlkli a jenom si šeptali. Nakonec Tůfek s Nikym usnuli. Ale já nemohla usnout dlouho.

Ještě jsem nespala, když maminka zhasla lampu v ložnici. A nespala jsem ještě ani, když tatínek odešel do koupelny se umýt. A nespala jsem ani, když zašel do ložnice za maminkou.

Usnula jsem možná k ránu a možná hned po tom, co mi tatínek ještě předtím než šel spát, dal pusku na dobrou noc.

Ráno jsme se šli všichni koupat. Nala, Niky, Tůfek, Mazlík a já. V našem Městě není žádný pořádný rybník na koupání. Máme sice jeden u lesa, ale tam chodí jen rybáři. Kolem je ten rybník celý zarostlý rákosím. Říkáme mu Bahňák. Jednou na začátku prázdnin se Adámek vsadil s Pétou, že tam vlez. Tak jsme se šli všichni dívat. Tím myslím Anetu, Natálku a mě. Nala s námi tenkrát ještě nekamarádila. Ani Niky. To jsme ještě chodili do druhé třídy a po prázdninách jsme šli do třetí. Adámek se vychloubal, že umí plavat. Vlezl do toho našeho rybníka a začal křičet, že se propadá do bahna a že se utopí. Nejdřív jsme se mu smáli, ale pak, když jsme viděli, že to Adámek myslí vážně a že začíná brečet, jsme se polekali. Zachránil ho Pét'a, který z nás uměl tenkrát jediný dobře plavat a nebál se. Vrátili se oba dva strašlivě zablácení. A od té doby tomu rybníku, který se ve

skutečnosti jmenuje Brůdek, neřekneme jinak než Bahňák. A Adámka by do něj nikdo nedostal ani v tom největším horku.

Takže jsme se šli koupat jinam. Vedle našeho Města je vesnice, která se jmenuje Hůlky, a pak ještě jedna, a ta se jmenuje Hůlečky. Je docela mrňavá, ale na jejím konci je za lesem úžasný zatopený lom. Je tam voda průzračná jako sklo a čistá jako srdce andělů. To jsem nevymyslela já, to jsem četla v nějaké pohádce.

Maminka nejdřív nechtěla, abychom tam šli samy. Ale Niky se zaručil, že na nás dohlídne. Vždyť je koneckonců už šestáček. A po prázdninách půjde do sedmé třídy, takže bude už doopravdy veliký. Maminka nám to tedy dovolila, ale nechtěla, aby šel i Tůfek. Že pak za námi přijdou s tatínkem odpoledne. Jenže Tůfek začal strašlivě řvát a udělal děsnou scénu, že chce jít s Nalou, až maminka ustoupila a pustila nás všechny. Pod podmínkou, že nebudeme chodit na druhou stranu lomu. Druhá strana lomu je totiž dost nebezpečná. Jsou tam ostré kameny, ze kterých se dá rovnou skočit do hluboké vody. Je to tam jen pro opravdu dobré plavce a my děti tam máme zakázáno chodit. My máme dovolený jen okraj lomu s písčnou pláží, kde je přístup do vody pozvolný.

A kde jsou kameny rozestavěny v malou hráz, která chrání před hlubokou vodou. Za těmi kameny pak už začíná sestup a tam už zase mohou jenom dospěláci a dobří plavci.

Maminka ještě Tůfkovi navlékla nafukovací rukávky a přikázala nám, že je nesmí sundat ať se děje co se děje.

Pak mu ještě tatínek nafoukl kruh ve tvaru pejska a mohli jsme vyrazit. Já jsem nesla batůžek se svačinou.

Měli jsme mrkvové šátečky s tvarohem a marmeládou, jablka, chleby s ředkvičkami a plnou krabici mandarinkového džusu. Maminka nám chtěla ještě přibalit rohlíky se šunkou a sýrem, ale tatínek se chytil za hlavu a řekl, že snad tam nejedeme tábořit na celý den a ať se to dítě (tím myslel mne) proboha nestrhne. Tak se maminka zamračila a řekla, že se musíme vrátit včas na večeri. Niky měl s sebou mobil, takže jsme rodiče ujistili, že večeri určitě stihneme a mohli jsme konečně vyrazit.

Když jsme se dotrmáceli do Hůleček a sešli pěšinkou k lomu, uviděli jsme tam partu nějakých velkých kluků, jak hází do vody kamínky. Jeden z nich stál po kolena ve vodě a něco na kluky pokřikoval. Byl o hlavu menší než ostatní a byl z naší třídy.

„A já. Holky! S jedním prckem a s týpkem z barabizny,“ řekl Kadeřábek, když nás uviděl.

„Moc inteligentní, Kadeřábku,“ řekla jsem výhrůžně, „neumíš si vymyslet něco lepšího?“

„Poučte mě, dámy,“ řekl Kadeřábek, „nechcete mi dávat soukromé hodiny moudrosti?“

„Tobě by nepomohlo ani tisíc lekcí,“ řekla jsem. „Seš pitomec. Největší na světě!“

„Cos to řekla?“ zasyčel Kadeřábek a výhrůžně se podíval na Nalu, která mlčela.

„Nedívej se na Nalu, to jsem řekla já. Chceš se prát?“ zeptala jsem se a začala si sundávat baťoh s jídlem, který by mi v nastávající rvačce určitě překážel.

„Nech ho,“ řekla Nala, „nemá cenu se s ním bavit. Půjdeme jinam.“

„Ale tady je to nejlepší místo pro Tůfka. Může si tu lovit malé rybičky. Jinam nejedeme. Jestli se to Kadeřábkovi nelíbí, tak mu to prostě nandám,“ ohradila jsem se a začala si zouvat sandále a tričko, které jsem měla přehozené přes plavky. Kadeřábek stál pořád ve vodě a já se chystala za ním.

„To necháš holku, aby se za tebe prala, srabe?“ vysmíval se Kadeřábek Nikymu.

„S malýma se neperu,“ řekl Niky, „nerad se dívám, když někomu natrhnu ucho nebo rozbiju nos.“

„Tak se ukaž, frajíрку,“ houkl Kadeřábek a vylezl z vody.

„Kluci neperte se,“ řekla Nala.

„Jen mu to nandej, Niky,“ řekla jsem.

Parta kluků za Kadeřábkem se začala chechtat a nadávat nám.

Z našeho města určitě nebyli. Museli být z Hůleček nebo z Hůlek, protože je neznal ani Niky. Nikyho v našem Městě znali všichni kluci. Od těch nejmenších až po ty velké. Nikdo si na něj nedovolil, protože Niky se uměl prát. A taky měl respekt. Víte, co to je? Ten respekt? Jednou mi to Niky vysvětloval, když jsem se ho na to ptala. To znamená, že ho prostě kluci uznávají. Že ho berou. A holky zase Nikyho obdivovaly. Protože byl k holkám vždycky moc milý na rozdíl od většiny kluků. Nikdy se jim neposmíval, nebo jim nebral věci jako ostatní. Prostě u nás ve městě byl Niky hvězda. A Kadeřábek se teď snažil být před těma klukama z Hůlek nebo Hůleček taky za hvězdu. Stoupl si před Nikyho a vrazil mu pěstí do břicha. Niky se trochu zapotácel, protože to nečekal. Nenapadlo ho, že si na něj Kadeřábek dovolí. Jenže Kadeřábek byl ten nejhorší zmetek, kterého jsem znala, takže mi bylo jasné, že si troufne. Ale Nikymu to pořád jaksi nedocházelo. Kadeřábek mu dal další herdu a pak do něho vši silou vrazil. Překvapený Niky spadl na zem a ti cizí kluci se začali tak smát, až szeli. Začali Kadeřábka, který z nich byl nejmladší, povzbuzovat a volali sprosté nadávky. To už jsem nemohla vydržet. V mozku se mi najednou udělala díra a přestalo mi to tam normálně fungovat. Najednou jsem neviděla maminku, nebádající k rozvaze a slušnému chování, neviděla jsem tatínka, který mě učil, že násilí plodí další násilí, neviděla jsem bratříčka, kterému mám být příkladem. Viděla jsem jenom Kadeřábka a jeho pihy na nose. Viděla jsem Nikyho, jak se zvedá a z kolena mu teče krev, jak se asi uhodil o nějaký ostrý šutr. Viděla jsem cizí kluky, jak se mu vysmívají. Plna spravedlivého rozhořčení jsem se vrhla na Kadeřábka. Jenomže ten mě ihned chytil za ruce a zkroutil mi je za záda. Zavolal na kluky, jestli nemají kus nějakého provazu, že prý mě přiváže ke stromu, abych si zapamatovala, že se nemám plést do klučích záležitostí. Jenže zrovna ve chvíli, kdy se otáčel k těm cizím klukům, na něho zaútočil Niky a osvobodil mě. Kadeřábek byl vzteky bez sebe. Celá jeho

parta se potom pustila do Nikyho. Všichni byli sice menší, ale bylo jich pět. A Niky byl jen jeden. Chtěla jsem mu jít na pomoc, i když jsem věděla, že proti nim nemáme žádnou šanci, ale Nala mě zarazila. Ukázala na Algabram, který vytáhla z kapsy kraťasů. Chtěla se jít koupat, tak ho neměla výjimečně na krku.

A to byla chyba!

Právě chtěla stisknout modré tlačítko, když se k ní ze zadu přikradl Kadeřábek a vytrhl jí Algabram z ruky.

Vítězoslavně se zašklebil a rozběhl se pryč. Nala zbledla. Ještě nikdy jsem ji neviděla tak vyděšenou.

„Co se stane, když to zmáčknu, no?!“ volal a pelášil rychle z našeho dosahu.

„Vím, žeš chtěla stisknout ten modrej čudl!“ křikl ještě.

„Za ním! Niky! Týno!! Rychle!!! Než se stane něco hrozného!!!!“ zvolala Nala vyděšeně.

Kadeřábek mířil s ukradeným Algabramem směrem ke druhému konci lomu. K té zakázané části. Nala se chtěla rozeběhnout za ním a Algabram mu vzít, jenomže nepočítala s těmi cizími kluky. Přestali se rvát s Nikym a zastoupili nám cestu.

„Kampak?“ zeptal se ten největší. Tvářil se výhrůžně.

„Děti, to není žádná legrace,“ řekla Nala.

„Jaký děti, holčičko?“ řekl zase ten největší a stoupl si těsně před Nalu, takže nemohla projít.

Vpadala tak nešťastně a zranitelně.

„Nech ji!“ řekla jsem výhrůžně.

Vůdce party si přestal všímat Naly a přistoupil ke mně.

„Hele, támhle,“ ukázala jsem náhodně vybraným směrem.

Použila jsem docela ubohý otřepaný trik, ale zabral. Kluk se okamžitě podíval na mou ukazující ruku a já využila jeho nepozornosti a podrazila mu nohy. Niky mě to jednou po škole naučil.

Když ten hrozný kluk letěl k zemi, vůbec nevypadal tak hrozně.

Spíš naopak. Musela jsem se smát, jak se tvářil. Jako by mu někdo nadloubal, jak říká moje maminka.

Ostatní tři kluci se na nás znovu vrhli.

„Tak na co čekáš?! Utikej za ním!“ křikl na Nalu Niky, protože tam jen tak stála.

„My to tady nějak zvládneme.“

„Věřím vám, děti,“ zašeptala Nala a konečně se rozběhla za vzdalujícím se Kadeřábkem.

Jak to tady teď popisuju, vypadá to, že mezitím uběhlo strašně moc času, ale je to jen takový váš pocit, protože já to neumím tak dobře popsat jako opravdová spisovatelka. Ve skutečnosti uběhlo snad jen několik minut. Když Nala odběhla, docela nehrdinsky jsme se vzdali. Byli jsme s Nikym dva na čtyři. A já byla přece jenom malá holka. A taky jsem měla strach o vzlykajícího Tůfka, který to všechno pozoroval a nechápal, proč ti velcí oškliví kluci ubližují jeho sestřičce a kamarádovi.

Když jsme se vzdali, kluci nás chtěli přivázat ke stromu, jak to asi viděli v nějakém filmu, jenomže neměli žádný provaz. Tak nám jenom zkroutili ruce za záda a svázali je mýma gumičkama do vlasů, které mi vyrvali z culíků. Bylo to trapné, vážně, protože jen co zmizeli za Kadeřábkem, lehce jsme se svých „pout“ zbavili.

Vzala jsem do náruče ubrečeného brášku a houpavě ho konejšila. Cítila jsem jeho teplé milované tělíčko a začala jsem taky brečet. Nechtěla jsem, ale slzy mi padaly z očí tak nějak samy.

„Já nebrečím,“ řekla jsem Nikymu, který stál vedle nás a nejistě mě pozoroval.

„Seš statečná holka,“ řekl Niky tak potichu, že jsem měla pocit, že vlastně vůbec nic neříkal.

Tůfek se v mém náručí docela uklidnil.

„Nemáš kapesník?“ zeptala jsem se Nikyho, když jsem prohledala kapsy svých kraťasů.

Niky mi ho mlčky podal.

„Trochu jetej,“ poznamenal.

„Trochu dost,“ řekla jsem, utřela Tůfkovi nudli a sobě oči.

„Teď už je jetej úplně nejvíc,“ řekla jsem a rozřehtali jsme se.

Pak jsme vzali Tůfka za ruku a vydali se za ostatními.

Nemohli jsme v tom Nalu přece nechat samotnou.

Vydrápali jsme se na kopec, abychom je viděli. A spatřili jsme něco strašného. Kadeřábek lezl na takovou skálu, co jí říkáme Opice, protože tak vážně vypadá. Je to ta nejstrašidelnější skála, která je na konci takové cestičky, kam se chodí koupat velcí kluci. Často z Opice skáčou, když je nevidí někdo z dospěláků. Je tam zakázané chodit, protože Opice má dva takové výklenky, které vypadají jako oči opice a z nich se může sklouznout dolů. Prostě jednou se kdysi stalo, že tam spadl malý chlapeček a utopil se. Jednou jsem na Opici byla s tatínkem, protože on má takový názor, že zakázané ovoce nejvíc chutná, tak aby mě prý přešla chuť. No, řeknu vám, že teda přešla, protože je to tam opravdu hrozně nebezpečné. Místo je tak pro tři lidi a musí být člověk hodně moc opatrný, aby nespadol do jedné z těch prohlubní. Tatínek mě musel celou dobu, co jsem na Opici stála, držet, protože se hrozně bojím výšek. Niky mi sice teď právě řekl, že jsem statečná holka, ale já o tom zas tak přesvědčená nejsem, protože jsem tenkrát tiskla tatínkovu ruku tak, že mu úplně zmodrala a nehnula jsem se od

něj na krok. Tůfek tam tenkrát nebyl, protože byl mimino. Když mě pak tatka vedl opatrně dolů, celá jsem se klepala, a když jsme byli konečně v bezpečí dole na pěšince, cítila jsem se jako v ráji. Tatínek to pak od maminky schytl. Strašně se pohádali a maminka moc plakala. Tvrdila, že jsme se mohli zabít. Tatka se pak tvářil provinile. Ale svůj účel to dobrodružství opravdu splnilo. Nikdy by mě tam nikdo za žádnou cenu nedostal. Tak to jen tak, abyste si udělali představu o nebezpečnosti skály, které říkáme Opice a na kterou teď právě šplhal Kadeřábek.

Ostatní kluci z party stáli dole na cestě a vyplašeně se na něj dívali. Nikdo se neodvážil jít za ním. Až pak jsem si všimla Naly, která byla asi dva metry za Kadeřábkem. Alespoň si to tak představuju, že by to mohly být dva metry, moc se v udávání délky nevyznám.

„Nalo, vrať se!“ zakřičela jsem zoufale.

„Tě neuslyší,“ řekl ten malý kluk z Kadeřábkovy party.

„Vždyť může spadnout,“ řekl Niky.

„Ať se okamžitě vrátí!“ ječela jsem a tiskla k sobě Tůfku, který zase začal vzlykat.

„Tohle fakt není sranda, pánové,“ řekl vůdce party a obrátil se směrem k Nikymu.

„Někdo musí za nima.“

„Já,“ prohlásil Niky.

„Nepustím tě!“ vrískala jsem a snažila se Nikymu zabránit, aby se vydal na takovou šílenou cestu.

„Zbav se té hysterky a makej,“ poručil mu vůdce party.

„Nikdo mi nebude přikazovat, co mám dělat,“ řekl Niky hrdě, ale začal šplhat za nima.

„Zabijete se!“ volala jsem za ním, ale nevšímal si mě.

„Ty seš ale káča,“ řekl jeden z těch dvou kluků, co celou dobu mlčeli.

„A ty seš zase čert,“ řekla jsem mu a vrazila do něho vši silou. Zakymácel se, ale neupadl.

„Na to, že seš holka, seš dobrá,“ řekl ten druhý. Vůdce a prcek si nás nevšímal. Pozorovali situaci nahoře.

Kadeřábek stál na samém vrchu Opice a mával nám. Teda vlastně té své partičce.

Potom jsem viděla, jak něco dělá s Algabramem, který si pověsil na krk. Myslím, že zmáčkl tlačítko. Objevila se růžová záře. Nala s Nikym, kteří se blížili k Opici, si museli zakrýt oči. To obrovské růžové světlo pohltilo Kadeřábka tak, že ho vůbec nebylo vidět. Vypadalo to jako takový jasný kotouč, vířivý tanec malých jisker. Pak to zmizelo. Uviděli jsme zase Kadeřábka, který se zdál k smrti vylekaný. Kolem celého jeho těla se svíjely divné červené paprsky. Tvářil se, jako by ho to hrozně bolelo. Viděli jsme, jak si chtěl sundat Algabram z krku, ale nešlo to. Algabram začal vydávat takovou modrou mlhavou barvu, která se rozlévala do okolí. Zastavila se přesně u Naly a Nikyho. Nala vypadala, jakože si oddechla. Kadeřábek se pořád potýkal s Algabramem, ale ten vypadal jako by byl přirostlý k jeho kůži. Pak začal pít. Tak hlasitě, že jsme to slyšeli i my dole.

„Teď přetrhni řetízek,“ řekla Nala. Nevím, jak jsem to mohla slyšet, protože byli tak daleko. Ale slyšela jsem to.

„Tak ať to ten vůl sundá,“ zašeptal největší kluk s hrůzou v očích.

Udiveně jsem se rozhlédla. Věděla jsem, že to slyšeli všichni. Nala nám to musela říct nějakým vnitřním hlasem. Kadeřábek ji poslechl, rychlým pohybem přetřhl řetízek Algabramu a shodil ho dolů do vody.

Pak se to stalo.

Kadeřábek sklouzl do jedné z jamek, ale našťastí se zachytil rukama o nějaký keř, co tam rostl. Něco zoufalého křičel. Nala s Nikym se pokusili dostat k němu co nejbliž a snažili se ho vytáhnout. Jenomže to moc nešlo.

Kadeřábek se mohl každou chvíli pustit a zabít se! A Nala s Nikym mohli sklouznout a zabít se taky !!!

Pod nimi se tyčily hrozně nepřátelské hlavy skal, které obestíraly zakázané místo lomu.

Cítila jsem, jak mi strachem buší srdce.

„Musíš do vody pro Algabram,“ řekla zase tím vnitřním hlasem Nala. „Stiskneš to modré tlačítko. Přej si, abych ho vytáhla.“

Tentokrát to říkala jenom mně. Ohlédla jsem se na ostatní kluky. Všichni upírali vyděšené oči ke scéně na Opici. Neslyšeli ji.

Jsem docela dobrý plavec. Nerozmýšlela jsem se a rozeběhla se k vodě. Algabram plaval na hladině kousek od břehu. Vůbec se nepotopil. Plaval tam tiše a klidně jako peříčko. Nevypadal ani trochu na to, že by mohl vydávat nějakou podivnou záři nebo zvuk. Vlezla jsem do vody, uplavala asi tak deset temp, vytáhla Algabram a rychle zmáčkla modré tlačítko. Zavřela jsem pevně oči, uslyšela známé slabé pípnutí a oči otevřela. Jukla jsem na displej. Neobjevil se žádný vykřičník. Oddechla jsem si. Teprve pak jsem se odvážila vzhlednout nahoru k Opici. A viděla jsem, jak se stává zázrak, kterému jsem rozuměla jen já. Nala k sobě Kadeřábka s lehkostí přitáhla. Pak ho vzala za jednu ruku, Nikyho za druhou a postupovali opatrně dolů.

„Jak to, že ta malá holka má takovou sílu?!“ zeptal se ten malý kluk udiveně.

Všechny zraky se pak obrátily ke mně a k přetřženému řetízku, který jsem držela v ruce.

„Co to je?“ zajímal se ten, kterému jsem dala přezdívku vůdce, i když tak už teď rozhodně nevypadal.

„Ále, jen taková hračka,“ řekla jsem a rozeběhla se k Nale, Nikymu a třesoucím se Kadeřábkovi, kteří právě přicházeli.

Podala jsem Nale přetřžený Algabram.

Vzala ho a chvíli prohlížela. Pak lehce vzdychla. Znovu jsem se zadívala na strojek v jejích dlaních.

A s údivem jsem zjistila, že ačkoli ještě v mých rukách byl stopro přetržený, teď se zdál zase v pořádku. Chtěla jsem se na to zeptat, ale Nala mě předešla.
„Budeme se muset rozloučit,“ řekla.
Znělo to smutně.

Nechtěla jsem to slyšet ...

Všechno zmizelo. Lom, bráška, Niky, cizí kluci i skála.
Ocitly jsme se v nějakém prostoru jen samy dvě.
Byla tam tma a nebyla tam tma.
Bylo tam světlo a nebylo tam světlo.
Nedá se to popsat slovy, která mě učili.
Nemáme na ten prostor žádné vhodné výrazy.
Nevím, jak vám to mám vysvětlit.
Musí vám stačit, že jsem se cítila tak, jako ještě nikdy předtím.

Stála tam najednou úplně jiná holka.
Měla obrovské modré oči a pusku ve tvaru srdce. Na jejím čele se jako maličké diamanty třpytily hvězdičky. Její
cůpky trčely z hlavy v prapodivných střapatých klubíčkách.
Celá zářila barvou, kterou bych přirovnala k naší modré.
Vypadala jako Nala, ale nevypadala. Protože působila tak nějak ... nedětsky?

„Jak to vypadáš,“ lekla jsem se.
Záhadně se usmála.
A pak mi začala vyprávět.

19. Kdo vlastně je Nala

Není žádná holčička. Je jí dvěstědvacetsedm let!
Není sice dítě, ale ani stará paní. Tam u nich prý mají jiný čas.
Představte si ji starou třeba jako je Michal, Nikyho brácha.
Tak mi to alespoň Nala teď vysvětlovala.
Oni se prý dožívají tisícovky našich let.

Je to Nala.
Není to Nala.
Všechno se zamotalo.
Najednou jsem měla pocit, že jsem taky zestárla. Že všechno je jinak. Mí kamarádi, můj bráška, moje maminka a tatínek, babičky a dědové, lidé kolem mě, zvířata a barvy, stromy a květiny.
Všechno dostávalo úplně jiné rozměry.
Celou dobu, co ta cizí paní vyprávěla, jsem byla v tom prostoru, o kterém jsem se už zmínila. Bylo tam všechno jakoby dezinfekční. Jako v nemocničním pokoji, který se ocitl někde na jiné planetě, v jiné zemi.
V pohádce?
Ne, v pohádce ne. Nejsem už malá holčička, nevěřím na pohádky.

Je mi devět let a něco velkého ztrácím.
Niky se musel cítit podobně. Ztratil přece babičku! A předtím rodiče ...
Ne, Niky je na tom mnohem hůř!
Nesmím být tak sobecká!
Nesmím vidět jen svou bolest ze ztráty kamarádky!
Kamarádky?

Můžu mít kamarádku, která je stará dvěstědvacetsedm let a ...

je z jiné planety?

Tak, teď už jsem vám to tedy prozradila.

Nala je bytost z jiné planety. Nemůže prý říkat, že je Člověk. Člověk je bytost Země číslo Pět.

To je podle ní naše Země, abyste tomu rozuměli.

Ona je z planety nazývané Země číslo Jedna.

„Ve vesmíru, který máme prozkoumaný se nachází dvacet Zemí. Tedy planet, na kterých existuje život.

Na pěti z nich jsou bytosti, které využívají mozek k přemýšlení.

Na těch ostatních teprve začíná vývoj rostlin a živočichů. Víme o vás už od začátku. Dokážeme překonat rychlost světla, a tak se k vám dostat.“

„A jak to u vás vypadá? Máte taky stromy? Auta? Domy? Jak vypadají děti? S čím si hrají?

Proč jsi k nám přišla? Proč se skrýváš? Proč to neřeknete lidem?“

Bombardovala jsem ji otázkami. Ale nebyl čas odpovědět na všechno.

„Nemůžeme naši existenci zatím prozradit. Jste odlišní. Máte jiný druh myšlení. Studovala jsem vaši sobeckost, schopnost lhát, nenávisť a krutost. To neznáme. A tyto vaše vlastnosti nám zabraňují s vámi navázat takovou spolupráci, která by byla k užítku oběma planetám. Vzájemný vztah, který by nás nezničil a vás neuvrhl v sebezničení.

Jsem studentkou oboru, který bych vysvětlila jako studium lidského charakteru.

Zajímají mě emoce, všechny druhy vašich pocitů a hlavně fantazie planety Země číslo Pět.

Má návštěva tady u vás ve světě dětí byla mou vědeckou prací.“

„Ty jsi nás zkoumala?“ zeptala jsem se s úžasem.

„Tak nějak,“ usmála se na mě Nala.

Zasmála jsem se.

Prostředí se zasmálo se mnou.

A já se najednou cítila pochopená a taky chápající.

Navzdory všemu tomu nesrozumitelnému, co jsem právě slyšela a čeho jsem byla svědkem.

„A co teď?“ zeptala jsem pak.

„Algabram je rozbitý. Kadeřábek zmáčkl modré tlačítko a přál si, aby byl temným vládcem celého světa.

Nemohl za to. Nevěděl, co se stane. Byla to souhra náhod. Algabram ještě dokázal splnit tvé poslední dobré přání, abych ho vytáhla a pak byl konec. Bohužel. Ještě jsem zde chtěla zjistit tolik věcí. Ale teď už musím zpátky. A Niky ...“

„Co bude s Nikym?“ přerušila jsem ji v náhlé předtuše.

„Vezmu ho s sebou,“ řekla Nala.

„To nemůžeš!“ vykřikla jsem zoufale. „Je to můj kamarád. Nemůže žít na nějaké cizí planetě. Bydlí u nás. Tady je doma!“

„Divila by ses, kolik vašich lidí u nás žije.“

„Tvrdíš, že kdybyste se nám prozradili, tak by nás to navzájem zničilo,“ vzpomněla jsem si.

„My ho vezmeme do našeho světa. Až se vrátí, bude jiný. A přesto pořád Člověk. Bytost Země číslo Pět.

„Ale když se vrátí, bude o všem vyprávět,“ namítla jsem.

„Nebude,“ zavrtěla hlavou. „Dostane do mozku nanočip, který zablokuje určité paměťové buňky.“

Nevěděla jsem, co je to nanočip. Zeptala jsem se.

„Představ si ho jako miniaturní počítač, který nemůžeš pouhým okem spatřit,“ vysvětlila Nala.

„Jak to, že umíš číst myšlenky?“

„To je naše běžná vlastnost. Kdyby to ovšem dovedli lidé u vás, byl by to počátek zániku vašeho druhu.

Nejste ještě připraveni. A možná nikdy nebudete.“

„Proč sis vybrala právě mě?“ zajímalo mě ještě.

„Náš systém mi vybral několik set vhodných dětí. Nakonec jsem si vyvolila tebe. Tvé myšlenky byly nejčistší ze všech ostatních. Když jsem se ti podívala do duše, viděla jsem světlo. Tvé srdce. Než jsem se k vám vypravila, dvakrát jsem tě navštívila. Pamatuješ?“

„Nechci, aby se do mě někdo díval,“ namítla jsem. „Nechci, aby mne někdo zkoumal. Mám i špatné myšlenky.

A často se přeče peru.“

„Ale za spravedlnost. Kvůli ostatním. To se mi líbilo. Vždycky ses starala o druhé. Špatné myšlenky má každá bytost Země číslo Pět,“ řekla Nala ze vzdáleného vesmíru a usmála se tak plaše, něžně a krásně, že jsem v životě nezažila nádhernější pocit.

Měla jsem v sobě lásku snad celého světa.

„Máš jenom malou míru sobeckosti. U vás bez sobeckosti není možné existovat. Když tě něco bolí, když ti někdo ublíží, když sníš něco dobrého, když se díváš na veselý film, když tě někdo hubuje ... To jsou všechno jenom tvé vlastní pocity, se kterými se musíš vypořádat jen ty sama. Nikdo jiný z tebe bolest nesejme, nikdo jiný se za tebe radovat nemůže. I když vy lidé dokážete emoce sdílet s druhými, nikdy se s nimi nedokážete zcela ztotožnit.“

Moc jsem tomu nerozuměla.

„A vy to umíte?“

Přikývla.

„Ale to přece nejde,“ namítla jsem.

Maminka mi jednou četla v té své knize o mimozemšťanech. Tam bylo něco takového napsané. Pamatuji si, jak jsme se s maminkou smály. Maminka říkala, že je to hloupost. Nikdo nemůže cítit přesně to samé jako druhý člověk.

„Máš pravdu. Člověk ne,“ souhlasila Nala, „ale my ano. Žijeme jinak. Naše cíle jsou odlišné. Naše emoce mají jen některé prvky společné s těmi vašimi.“

„Ale vždyť jsi vypadala jako jedna z nás. Nikdo si ničeho nevšiml,“ řekla jsem a cítila, že to není tak docela pravda.

„Nikdy mi nic s tebou nepřišlo divné,“ teď už jsem doopravdy lhala.

Usmála se a zavrtěla hlavou.

„Teď lžeš, Týnko,“ pronesla vážným hlasem, který ale vůbec nic nevyčítal.

„Měla jsem Algabram. Bez něho bych vůbec nedokázala ve vašem světě obstát. Se čtením myšlenek vás lidé mi taky pomáhal. Slouží mi i k zaznamenávání údajů, pocitů, myšlenek, signálů, představ, snů a tužeb. Dokáže napojovat různá mozková centra. Využívá energii, kterou vy zatím neznáte. Tam u nás Algabram nepotřebuji.“

„Jak tedy víš, že lžu?“ zeptala jsem se nedůvěřivě, „Algabram je přece rozbitý.“

„Prostě už tě znám,“ pokrčila rameny Nala.

A já cítila, že zůstala mou přítelkyní.

Ať je třeba z jiné planety.

Ze Země číslo Jedna nebo odkud.

Ať je jí dvěstědvacetsedm let nebo kolik.

Je mou kamarádkou už navždy.

„Budeš mi chybět,“ řekla jsem a připadala jsem si jako v nějakém filmu.

Třeba v tom o E. T. Mimozemšťanovi, který jsem nedávno viděla na DVD.

„Budu s tebou pořád,“ řekla Nala.

„A Niky?“

Vzdychla.

„Původně jsem to sice v plánu neměla, ale už jsem se rozhodla. Na vaší Zemi by moc trpěl.

Proto ho teď vezmu s sebou. Nemohu zachránit všechny nešťastné děti, ale jeho ano. Nikyho testy mi ukázaly, že je vhodný. A tady by zůstal sám.“

„Má přece mě! A Mazlíka.“

„To nestačí,“ řekla Nala vážně.

„A chce k vám odletět? Vždyť ses ho neptala.“

Nala tiše ustoupila. Za ní najednou stál Niky.

„Niky!“ vykřikla jsem a chtěla ho obejmout. Ale on stál bez pohnutí dál za Nalou. Byl tak cizí. A studený.

„On je nemocný?“ vykřikla jsem znovu.

„Kdepak. Probíhá příprava na cestu. Dostává nejdůležitější informace. Musí tak pár hodin zůstat. Než se mnou odletí.“

„A můžu se s ním ještě rozloučit?“

Přikývla.

Pak jsme obě stály a mlčely. Pak řekla něco, co mě zbolelo.

„Budeš muset zapomenout.“

„Ne,“ řekla jsem vyděšeně, „to nemůžu!“

Usmála se. Smutně. Ale bylo v tom cosi rozhodného.

„Dám ti takovou mastičku na čelo, až budeš spát. Ráno se probudíš a budeš přesně taková malá holčička, kterou jsi byla předtím. Algabram by to zvládl lépe. Ale je beznadějně zničený.“

„Prosím, Nalo, nedělej to!“

„Musím, Týnko. Je mi to tak líto,“ zašeptala soucitně.

„A co ostatní lidé? Nebude jim divné, že Niky zmizel? Nebo jim taky namažeš čelo nějakou mastí?“ zeptala jsem se zoufale.

„Niky se ztratí,“ řekla Nala, „jako záhadně zmizelo už tolik lidí z vaší planety.“

„Jsou u vás?“ zeptala jsem se v úžasu.

„Ano. U nás.“

„Jsou tam šťastní?“

„Jsou,“ odvětila Nala.

„A ty? Všichni tě přece znají. A tvůj dům? A tvá teta?“
„To všechno bylo vytvořeno počítačem. Bylo to virtuální.“
„Tvá teta byla virtuální postava z počítače?“ nemohla jsem tomu uvěřit. Co je to virtuální jsem věděla. Mám přece tatínka, který je počítačový expert. Musela jsem tedy o počítačích něco vědět. Virtuální znamená vytvořený počítačovou technikou. Alespoň tak nějak si to pamatuji, jak mi to říkal tatínek. Tůfek ze začátku nechtěl hrát počítačové hry. Báł se všelijakých počítačových nestvůr a oblud. Myslel si, že jsou doopravdy. Tatínek nám to vysvětlil. Takže vím, co je to virtuální.
Ale nemohla jsem pochopit, že taková mohla být i Nalina teta! A Nalin dům!
„Přece ti vždycky přišlo divné, že tam ten dům předtím nikdy nestál,“ vytrhla mě teď Nala z přemýšlení.
„Ano. Ale nikdy jsem se neptala,“ přikývla jsem,
„Všem z vašeho Města jsem vložila do mozku jistou informaci. Vytvořila jsem dům a tetu. Zablokovala jsem určitou část vaší mysli. Nikdo z vás pak nemohl rozlišit skutečnost od virtuálního světa,“ vysvětlila Nala. Začínala jsem to celé pomalu chápat.
„U tebe jsem tuto mozkovou část nezablokovala úplně. Potřebovala jsem znát způsob tvého myšlení a reakcí.“
„Je to všechno jako v nějakém potrhém filmu,“ povzdychla jsem si.
„Vaše filmy jsou úžasné. Jedna z věcí, která mě velmi baví. Fantazie je vlastnost, kterou nemáme. Nejvíce fantazie máte vy, děti. Také proto jsem prováděla svůj výzkum u vás. U dětí.“
Nala skončila.
Najednou jsem byla hrozně unavená.
Všechno zmizelo.
Ocitla jsem se ve své postýlce a začala jsem plakat.
Nevěřila jsem, že si nic nebudu pamatovat.

Sotva jsem se druhý den probudila, běžela jsem se hledat Nalin dům. Ale on nikde nestál. Nemohla jsem ho najít. Běžela jsem pořád dokolečka, ale nikde nebyl. Chtěla jsem zaběhnout za svými kamarády a popovídat si s nimi. Ale všichni byli na prázdninách. Chtěla jsem se rozloučit s Nikym.
Ale jakoby se po něm slehla zem.
Ani Nala nebyla k nalezení ...

A pak zazvonila u našich dveří. Vedle ní stál Niky s malým bílým pejskem.
Byla jsem tak šťastná, že je oba zase vidím ...
Usmála jsem se.
„Ahoj Týnko,“ řekl Niky a taky se usmál.
I Nala.
Chvilí jsme tam tak postávali a jenom se na sebe dívali.
„Ty chceš s Nalou odletět tam k nim?“ přerušila jsem konečně ticho.
„Ano. Strašně se tam těším,“ přiznal Niky.
„Nebude se ti stýskat?“ špitla jsem. Chtěla jsem slyšet, že bude. Že se mu bude stýskat po mně.
„Bude se mi stýskat,“ řekl Niky, „po tobě i po něm.“
Sehnul se, aby naposled pohladil Mazlíka, který se mu motal pod nohama a vrtěl vesele ocáskem.
„Vezmeš si ho, vid’?“ zeptal se.
„Určitě maminku přemluvím,“ slíbila jsem mu.
A sobě taky. Ztropím takový cirkus, že to ještě neviděli. Mazlíka si nechám. Budu se o něho strašně vzorně starat. Budeme ho s Tůfkem vodit na procházky. Budeme na něj moc hodní.“
„Nezapomeň, že je nemocný,“ připomenula mi Nala.
Podívala jsem se na ni.
„Má přece tu cukrovku,“ potvrdil Niky, „pamatuješ, jak snědl ten dort a málem umřel.“
„Málem,“ řekla Nala a mrkla na nás. Neměla teď velké oči a srdcovitou pusou. Ani modře strakatou vlnu na hlavě. Vypadala jako Nala, která k nám jednou přišla do školy a převrátila mi svět.
A teď mi ten svět chce zase vzít.
I s mým nejlepším kamarádem. A kamarádkou.
„Budeme chodit k veterináři,“ slíbila jsem.
„Opatruj ho,“ řekl Niky.
„Bude se mi stýskat,“ řekla jsem skoro plačky. „Nechod’te pryč.“
Nala se zasmála zvonivým smíchem a zavrtěla hlavou. Maličké cůpky se jí třepotaly kolem hlavy jako zlatí motýli.
„Já se vrátím,“ slíbil Niky.
„Nikdy na vás nezapomenu,“ vzlykla jsem.
Pak jsem se za nimi dívala, jak odcházejí. Rozhodla jsem se, že je budu sledovat. Chtěla bych vědět, jak odletí. Chtěla jsem vidět jejich raketu. Ale neviděla jsem nic. Najednou se mi ztratili. Zmizeli. Jako mizí pohádkové

babičky v příbězích o princeznách. Něco mě zašimralo v nose. Pak jsem ucítila první slzu. Skápla mi na nové červené tričko s delfinem. A pak už jsem se rozplakala doopravdy.

Nevím, jak jsem se dostala domů. Bylo ale hodně pozdě večer. Maminka mi udělala mé oblíbené palačinky. Tůfek se mě snažil rozesmát svým maňáskovým divadlem. Tatínek mi slíbil překvapení.

Ale mě nic nezajímalo. Bez zájmu jsem si vyčistila zuby a bez zájmu jsem se dívala na večerníček. Bez zájmu jsem vlezla do postele a bez zájmu jsem jen tak zírala do stropu.

Tůfek si chtěl hrát na piráty, ale já jsem ho neposlouchala. Cítila jsem se tak sama.

Maminka pak za mnou přišla. Nespala jsem. Začala mi vyprávět příběhy. Pak mi prozradila, že poletíme za týden k moři. Tatínek koupil zájezd do Tuniska. Jindy bych skákala radostí. Dnes jsem toužila letět do vesmíru. Toužila jsem poznat Nalin tajemný svět. Nezajímalo mě nějaké hloupé Tunisko.

„Chybí ti tví kamarádi, vid’?“ řekla pak maminka a pohladila mě po hlavě.

„Chybí mi Nala,“ vyhrkla jsem.

Maminka se zatvářila zmateně.

„Jaká Nala?“ zeptala se.

„Ale žádná,“ řekla jsem.

Pochopila jsem to. Nikdo o ní nebude nic vědět. A Nikyho bude hledat policie. Za pár dní ho prohlásí za nezvěstného. Michal bude cítit několik dní smutek. Jeho holka snad pocítí viny. Pak všichni zapomenou.

„Ale Mazlík mi zůstane,“ vzpomněla jsem si najednou.

„Mami, kde je Mazlík?“ obrátila jsem se k vyděšené mamince.

„Kdo je Mazlík?“ zeptala se a dala mi ruku na čelo. Určitě si myslela, že mluvím z cesty a že mám horečku.

Ale já jsem měla čelo chladné. Maminka mě ještě jednou pohladila, přitáhla peřinu až k bradě, dala mi pusku na dobrou noc a zhasla světlo.

V kuchyni pak měla dlouhý rozhovor s tatínkem. Oba se o mě strašně báli. Vím to, protože mluvili hodně nahlas. A maminka, když odcházela z našeho pokoje, zapomněla zavřít dveře.

Ale bylo mi to tak jedno ...

Pak jsem se ráno probudila. Dělal jsem spoustu obvyklých věcí, které o prázdninách dělám. Těšila jsem se na Tunisko. A k babičce. Maminka na mě byla tak hodná. Tatínek, když se vrátil z práce, byl taky moc hodný. A Tůfek mě pořád objímal a říkal, že je moc lád, že už nejsem smutná jako včera. Nevzpomínám si, že bych byla včera smutná. Vždyť jsou prázdniny. Ale pak jsem si vzpomněla na Nikyho.

„Mami, Niky už u nás nebydlí?“ zeptala jsem se při obědě. Maminka zůstala úplně klidná.

„Přijel si pro něho bratr. Ten Michal. Že spolu pojedou na nějaký skautský tábor.“

„Aha,“ udělala jsem. Ale v hlavě mi nějak podivně louplo. Až to zabořelo. Nějak jsem ucítila, že to tak není.

Venku se zatím dalo do deště. A tak jsem se rozhodla, že si půjdu luštit křížovky. Ale nemohla jsem ten sešit s hádankami najít. Prohrabala jsem všechny zásuvky, ale křížovky nikde. Byla jsem mrzutá. Všude ve skříních jsem měla hrozný nepořádek. Maminka má pravdu. Když si neuklízím, nemůžu pak nic najít. Pustila jsem se do úklidu. Srovnala jsem všechny své časopisy, notýsky, pastelky, omalovánky, pera, gumy, vystřihovánky a všelijaké haraburdí pěkně do přihrádek a zásuvek, ale ten prokletý sešit s křížovkami jsem nenašla. Seděla jsem zamračeně na posteli, objímala si kolena a měla vztek. Vzala jsem ten poslední sešit, který jsem ještě neuklidila a mrskla s ním do kouta. Celý den je na nic. Myslela jsem si. Pak jsem se na ten sešit zadívala. Připadal mi nějaký známý i neznámý zároveň. Otevřela jsem ho. Začala jsem číst.

Byl to deník!

Můj deník!

Nejdřív jsem tomu nerozuměla.

A pak jsem si na všechno vzpomněla.

Všchno tam bylo!

I ten poslední den, kdy mi Nala tvrdila, že na všechno zapomenou a nebudu schopná si vzpomenout.

Asi ta mast nějak nefungovala. Nebo si to Nala nakonec rozmyslela. Nevím. Jedno bylo ale jisté.

Necítila jsem už smutek.

Zůstala jsem tou malou holčičkou.

Jenom jsem věděla něco, co druzí lidé nevědí.

Šla jsem na zahradu a vykopala hlubokou jámu. Vložila jsem tam ten deník.

Pak jsem do té jámy naházela spoustu hlíny. Udupala jsem ji. Zamaskovala jsem to místo velkými trsy trávy.

Předtím jsem je vytrhala z našeho kouta zahrady, kde si hrajeme s Tůfkem.

Je to jediné místo, kde tatínek pečlivě neseká trávu každý týden tak, aby náš trávník vypadal jako anglický.

V tom koutě, kde je to prima, protože to tam není nudné. Maminka by řekla, že tam máme zbytečné krámy. Ale mě vůbec nepřipadají zbytečné. Mně připadají senzační. A vůbec ze všeho je nejsenzačnější můj deník.

Nikomu o něm nic neřeknu, ale bude tady pořád. Kdybych ho třeba někdy potřebovala ...

Pak jsem za zády ucítila něčí dotek.

„Nalo?“ otočila jsem se. A do náruče mi vběhl Mazlík.

Byla jsem tak šťastná, že ho vidím. Utíkala jsem zpátky do kuchyně k mamince.

„Podívej, maminko, kdo se vrátil,“ ukázala jsem jí bílou chundelatou kuličku.

„To je pes,“ řekla maminka.

„Ano. Jmenuje se Mazlík. Můžu si ho nechat?“

Maminka je hrozně moc pořádná. Nemá ráda v bytě žádné špinavé a zbytečné věci. Myslím, že pes k těm věcem podle ní patří. Ale já jsem najednou věděla, že mi to dovolí.

Že Mazlík zůstane s námi a že ho bude mít ráda.

Díky, Nalo, zašeptala jsem.

Protože to byla její zásluha.

I když už neměla Algabram, určitě to nějak dokázala.

Poděkuju jí, až se k nám vrátí.

Jednou se určitě vrátí.

Tím jsem si byla jistá.

Vydalo nakladatelství THOVT v roce 2009

A pokud se vám vyprávění Týny líbilo a chtěli byste vědět, jak to všechno bylo dál, tak na vás čeká pokračování příběhu ve formě knížky **Prázdniny s Nalou** (vydalo nakladatelství THOVT v roce 2013), kterou si můžete koupit na internetu nebo zapůjčit v knihovnách.

Třetí díl **Nalin návrat** Týny vyprávění zakončí.

Kníže vychází v roce 2016 v nakladatelství ALFA-OMEGA a lze jej také na těchto stránkách zakoupit.

S Láskou Vaše

Kateřina

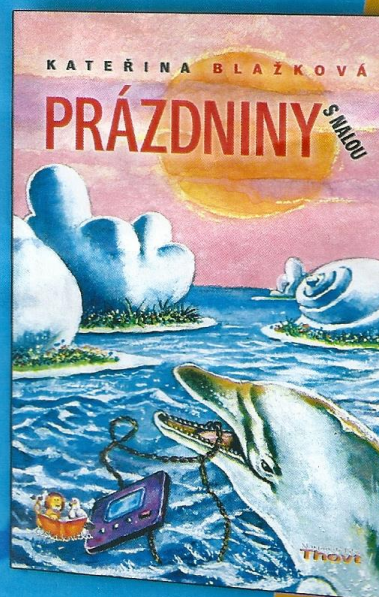

Vesmírné dobrodružství
Noví kamarádi z mimozemských světů
Ale také nebezpečí číhající ve stínu
vzdálených planet

Tak takové jsou fantastické:

Prázdniny s Nalou

Druhá kniha Kateřiny Blažkové

Kateřina
Blažková! ☺